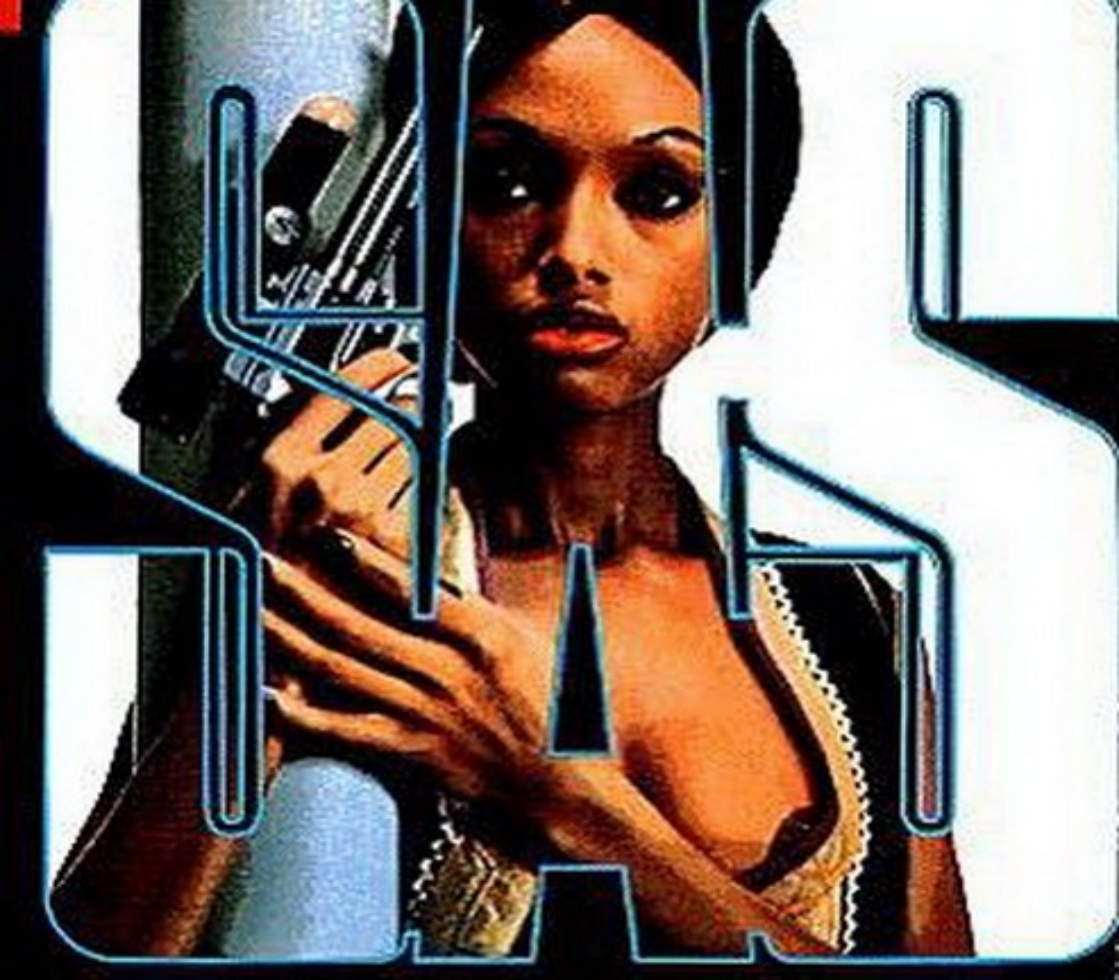

MOARTE ÎN AFGANISTAN

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

SAS

Moarte în Afganistan
(Omul din Kabul)

V.1.0

ISBN:
973-597-027-9

Ediţia a II-a 2003
Ediţia I apărută în 1999 cu titlul „Omul din Kabul”
Malko Productions – Paris,
L’homme de Kabul
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

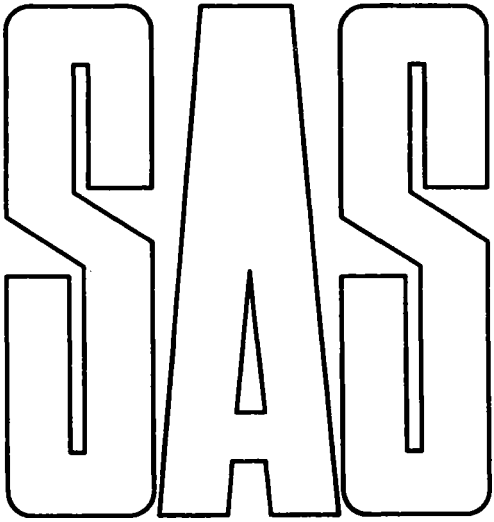

Moarte în Afganistan

(Omul din Kabul)

În româneşte de
Anca Pisica

Tineretului

2001

Capitolul I

Cei doi cărăuşi care tocmai se pregăteau să pună încărcătura mai înaltă de trei ori decât ei pe parapetul podului, ce trecea peste, albia unui râu acum secat, se uitară curioşi la albul ce alerga spre bariera postului pakistanez de grăniceri, aflat la o sută de metri mai departe. Cu faţa congestionată şi cu sufletul la gură, părea adus de spate din cauza burţii, iar sandalele pocneau cu stângăcie pe asfalt. Era un bărbat în puterea vârstei, îmbrăcat într-un costum gri, fără cravată. De regulă, bărbaţii care treceau graniţa pe jos erau mult mai tineri şi nu se grăbeau deloc fiindcă aveau tot timpul.

Puţin mai departe de pod, un subofiţer afgan, ce stătea de pază într-un foişor, îl urmărea şi el cu privirea pe acel alb. La urma urmei, nimic nu interzicea să străbaţi în fugă fâşia de frontieră dintre Afganistan şi Pakistan. Dacă omul nu s-ar prezenta la controlul paşapoartelor, s-ar auzi strigăte, ar fi urmărit. Soarele asfinţea peste Pasul Khaybar, scăldând munţii într-o ciudată lumină movulie. În faţă, pe un vârf de munte ca o fantomă chinezească, se înălţa un imens fort pakistanez, ce data de pe vremea armatelor din India. Vreo douăsprezece autobaze şi camioane staţionau în faţa ultimei benzinării afgane, pregătite să plece La Kabul şi la Djalalabad.

În partea afgană, drumul şerpuia pe un platou deşertic. Părând înghiţit de o barieră de stânci imensă şi plină de hârtoape. Începând de la graniţă, serpentinele din Pasul Khaybar care coborau spre câmpia din Peshawar erau invizibile.

Soldatul pakistanez în uniformă gri-fier, specifică celor din „Khaybar Rifles”[1], asculta exaltat muzica religioasă, ce urla în megafonul de la postul de grăniceri, în clipa în care îl văzu pe străin îndreptându-se în fugă spre el. Acesta ajunse în dreptul barierei, exact înainte de micuţa fâşie de frontieră pakistaneză şi încetini. De-abia respira, fruntea era acoperită de sudoare, iar mâinile îi tremurau. Străinul se întoarse. Trei bărbaţi veneau spre el cu paşi lenţi. Erau afgani, îmbrăcaţi în nişte pantaloni bufanţi şi tunici fără formă. Doi dintre ei aveau puştile puse de-a curmezişul la piept. Feţele lor mustăcioase nu exprimau nimic. Văzând că se apropie, străinul părea şi mai îngrozit. Se postă în

[1] „Puşcaşii din Khaybar” (n.t.).

faţa soldatului pakistanez.

— *Help* me[2], zise el implorându-l, *help me!*

Soldatul din „Khaybar Rifles" îşi zise că omuleţul acesta făcuse abuz de haşişul afgan însă teroarea care îi schimonosea chipul nu venea decât dintr-o teamă viscerală. Trebuia să se poarte politicos cu străinii. Surâzând, îi arătă cu mâna întinsă cafeneaua şi clădirile de la graniţa pakistaneză, făcându-i semn să treacă.

— *Welcome,* îi ură el.

Doar atâta engleză ştia el. Cei trei afgani se aflau acum la câţiva metri. Străinul îl imploră din nou:

— *Help me, help me...*

Pakistanezul clătină din cap cu înţelegere, apoi se cufundă iarăşi în muzica lui.

Donald Mac Millan slobozi un mârâit gâtuit. Frica îl sufoca. Nu va ajunge în vecii vecilor la Peshawar. Cei trei urmăritori aşteptau la câţiva metri de el, sub pancarta cu inscripţia: „Bun venit în Pakistan". Erau „paştu", membri ai unui trib ce trăia la graniţa dintre Pakistan şi Afganistan. Ei nici nu aveau nevoie de paşaport ca să treacă frontiera. Când vameşul afgan îi explicase lui Mac Millan că nu avea voie să treacă graniţa cu maşina, australianul înţelese imediat că nu va scăpa de ei. De la Djalalabad. Unde îşi dăduse seama că este urmărit, reuşise să ţină Mercedesul la distanţă. Însă. Fusese nevoit să-şi lase Fordul la vama afgană.

Acum mergea pe jos şi nu avea nici o armă. Iar Peshawar se afla la optzeci de kilometri. De întors, nici nu se punea problema. Prin părţile acestea, membrii paştu făceau ce voiau.

Singura lui şansă era să se depărteze de ei, căci şi aceştia mergeau acum tot pe jos.

Brusc, el începu. Să alerge, trecând prin faţa barului-restaurant, jegos şi cu terasa plină de tineri hippie. Un bişniţar care agita un teanc gros de rupii îl prinse de mânecă şi zise cu glas piţigăiat:

— *Nine raupiahs for one dollar, Sir, good money[3].*

La banca din lemn, care se găsea la trei metri de acolo, schimbau doar şase rupii. Donald Mac Millan se smulse şi trase o înjurătură. Taxiurile erau prea departe.

Deodată, zărind în stânga clădirea vămii, minusculă şi sordidă, îi veni o idee. Se îndreptă într-acolo şi intră. Vreo doisprezece

[2] Ajutaţi-mă, (n.a.).

[3] Nouă rupii pentru un dolar, domnule, preţ bun, (n.a.).

hippies stăteau la coadă. Donald li se alătură. Aici se simţea puţin mai în siguranţă. Apoi se întoarse şi îi văzu pe cei trei urmăritori intrând calmi şi liniştiţi pe uşă.

Aici nu aveau curaj să-i facă nimic rău. Dar era sigur că l-ar fi ucis de îndată ce ar fi plecat mai departe, pe drumul pustiu, păzit din loc în loc de forturile construite chiar pe pilonii din bazalt.

Donald Mac Millan se blestema în gând că fusese extrem de imprudent când telefonase la Kabul. Ar fi trebuit să-şi închipuie că oamenii din Masounillate Midi[4] îşi cunoşteau foarte bine meseria. Încerca din răsputeri să-şi înfrângă teama, să pară mai curajos. Se uită în jurul lui. Un hippie blond cu părul zburlit, cu nişte ochelari cu o ramă prăpădită din fier, agita un paşaport olandez. Trebuia să înţeleagă engleza. Aruncă o privire, ca să verifice dacă cei trei urmăritori îl vedeau. Apoi, se aplecă spre tânărul hippie şi îi şopti:

— Vreţi să câştigaţi douăzeci de dolari?

Când auzi cuvântul „dolari”, ochii tânărului străluciră. Se întoarse şi îl măsură pe alb de sus până jos, fiindcă era prea bine îmbrăcat pentru locurile astea.

— Buruiană?

Tinerii hippie erau solicitaţi întruna de traficanţii de haşiş. Donald scutură din cap. Băgă mâna în haină şi scoase o casetă învelită într-o folie de plastic transparentă.

— Nu, duceţi acest obiect la hotelul *Dean’s* din Peshawar, întrebaţi de Thomas Sands.

— Asta-i tot?

— Da.

Se vedea clar că tânărul nu pricepea, încruntă sprâncenele, în timp ce căuta capcana, luă banda, o cântări în mână, dar era prea uşoară ca să fie trucată. Donald Mac Millan despături o hârtie de douăzeci de dolari, o rupse în două şi îi dădu o jumătate tânărului hippie.

— Ei, vreţi sau nu?

Dacă îl vedeau ceilalţi, era un om terminat.

Tânărul olandez ridică din umeri. La Khaybar Pass, întâlneai tot felul de oameni ciudaţi. Luă jumătatea de bancnotă şi o îndesă în buzunarul hainei împreună cu banda.

— Când plecaţi?

Hippie făcu un gest evaziv. Era la cheremul şoferilor de camioane pakistanezi. Deja Donald Mac Millan nu mai prezenta

[4] Serviciile Speciale Afgane, (n.a.).

nici un interes pentru el. Se întreba dacă vameşul îl găsise plăcuţa cu haşiş ascunsă în bocanc. Altminteri, nu mai avea ce să ducă la Khatmandou.

Donald Mac Millan îl examina pe vameşul mustăcios şi solemn. Trebuia să ştie puţină engleză... Dar erau puţine şanse să-l ajute. Se întoarse şi observă că cei trei paştu dispăruseră, însă australianul ştia că îl aşteptau afară. Desigur că exista o soluţie. Se închidea aici, provoca un scandal şi, până la urmă, tot reuşea să telefoneze la Peshawar. Însă era prea familiarizat cu lenea pakistanezilor. După tot felul de vorbe linguşitoare, se debarasau de el, trimiţându-l la plimbare. Peste două ore, se lăsa înserarea. Plecă de la coadă şi se duse la uşă ca să se uite afară.

Îi zări pe cei trei paştu aşezaţi pe terasa cafenelei, în partea cealaltă a şoselei. Donald Mac Millan luă o gură de aer proaspăt şi ieşi repede pe uşă. Vizavi, lângă un bistrou, staţionau vreo douăsprezece camioane Bedford înveselite de picturi naive. Dacă reuşea să se ascundă în vreunul dintre ele, între mărfuri, era salvat. Însă urmăritorii erau prea aproape de el. La trei sute de metri mai departe, după clădirea unde erau controlate paşapoartele, se afla un şir de taxiuri rablagite, maşini vechi americane, cu zeci de mii de kilometri la oră şi numeroşi proprietari la activ.

Mai mulţi bişniţari care schimbau valută înconjurară instantaneu prada izolată, fluturând prin aer rupiile şi strigând tarifele. Australianul îi alungă şi se îndreptă în fugă spre taxiuri. Prea târziu, însă.

Scena atrăsese atenţia celor trei urmăritori. Se ridicară, lăsând ceaiul pe masă. Înnebunit, Donald Mac Millan era cât pe ce să fie strivit de un camion plin până la refuz cu oameni. Cei trei paştu înaintau în şir indian, fără grabă. După cele câteva clădiri ce alcătuiau postul de grăniceri, până la Landicotal, primul sat pakistanez – fieful contrabandiştilor – nu mai era nici o localitate. Nimic, în afară de serpentinele din bazalt negru şi strălucitor din Pasul Khaybar. Martore veşnice şi mute ale atâtor înfruntări sângeroase...

Donald Mac Millan ajunse gâfâind în dreptul unui taxi care tocmai pornea şi se aplecă peste geamul deschis să vorbească cu şoferul. Înăuntru era o înghesuială de nedescris. Pe cele două banchete se înghesuiau ca sardelele vreo doisprezece pakistanezi. Vreo cinci se chinuiau să se urce pe capotă, agăţându-se de bare.

— *Itaraf* Peshawar?[5]

Şoferul nici nu se sinchisi să-i răspundă. Taxiul se bălăngăni. Imediat, încă patru pasageri. Se strecurară în portbagaj. Ultimul rămase în picioare pe bara de protecţie din spate, ţinându-se de portiera deschisă... Bătrânul Dodge reuşi să ia puţină viteză şi se angajă pe drumul drept înainte de a începe serpentinele.

Donald Mac Millan alergă la cel de-al doilea vehicul care părea gol. Dar, când se apropie de maşină, văzu doi oameni întinşi chiar pe podea. Era locul de bază... Pe aici, celebra poveste a taxiului cu pătrăţele negre care a căzut într-o râpă, cauzând moartea a cincisprezece persoane, era uşor depăşită... Flutură un pumn de dolari prin faţa şoferului care moţăia la volan.

— *Itaraf* Peshawar?

Bancnotele verzi avură asupra acestui credincios efectul pietrei negre de la Mecca. Înviorându-se brusc, înşfăca hârtiile şi îi făcu semn australianului să urce. Donald Mac Millan se trânti pe bancheta desfundată. În taxi mirosea a mizerie şi a transpiraţie. Şoferul nu părea că vrea să pornească. Australianul se aplecă spre el şi spuse:

— *Go, go...*

Dar acesta nu reacţiona în nici un fel. Donald Mac Millan se întoarse şi văzu că cei trei afgani se apropiau cu paşi lenţi. În afară de şoferii de taxi, nu mai era nimeni. Australianul îl zguduia din când în când pe şofer, aruncându-i în poală câte o hârtie de douăzeci de dolari şi urla:

— *Go! Now!*

De data aceasta, pakistanezul porni cu părere de rău, căci nu mai avea şi alţi pasageri. Cu toate că, atunci când demară, doi călători săriră în portbagaj, iar un puşti se agăţă din mers, rămânând în picioare. Motorul se înecă, cutia de viteză scârţâi. În fine, porniră. Prin parbrizul din spate, Donald îi văzu pe cei trei urmăritori ezitând. După aceea, se urcară într-un taxi la fel de prăpădit ca şi al lui, o vechitură de Dodge verde.

Vehiculul în care se afla el se balansa din ce în ce mai tare până ajunse la primele serpentine din Pasul Khaybar. Australianul se gândi că, dacă ajungea la Landicotal măcar cu câţiva metri mai repede, s-ar putea să scape. Chiar dacă ar fi s-o ia pe jos până la Peshawar, la lăsarea nopţii.

*

* *

[5] Mergeţi la Peshawar? (n.a.).

Drumul îngust şi asfaltat şerpuia printre pereţii stâncoşi din bazalt strălucitor. Un imens camion Bedford de un verde ţipător, ce se îndrepta spre Afganistan, se şterse de taxi, mai-mai să-l răstoarne în râpă. Locul era încântător, aproape fiecare pilon avea în vârf un mic fort pătrat deasupra căruia flutura steagul alb cu verde al Pakistanului, de parcă armatele reginei Victoria s-ar pregăti de atac. Nu era un copac sau măcar un tufiş, ci numai pereţi de stâncă abrupţi şi golaşi.

Donald Mac Millan se întoarse din nou. Atâta timp cât se aflau pe serpentine, nu aveau de ce să se teamă. Camioanele îi depăşeau întruna. Taxiul care îi urmărea înainta prea încet ca să-i poată depăşi. Era la o sută de metri în urma lor, iar din radiator ieşea fum. Doi paştu stăteau înăuntru şi cel de-al treilea pe capotă întins pe burtă, cu puşca alături. Însă distanţa dintre cele două vehicule nu se micşora…

Donald Mac Millan îşi şterse podul palmei transpirate de vinilinul banchetei. Înainte de a dispărea după un pinten stâncos, drumul părea aproape drept. Australianul văzu cum urmăritorii se apropie metru cu metru. Din nou teama puse stăpânire pe el. Se aplecă spre şofer şi îl zgudui.

— Go, *go!*

Băgă mâna în buzunar şi scoase nişte bancnote mototolite pe care le flutură sub nasul şoferului. Acesta încetini ca să ia o curbă, dar motorul vechi scrâşni de mama focului. Deasupra căii ferate pe unde ar fi trebuit să treacă trenul spre Landicotal şi care nu ducea nicăieri, era un pod îngust. Englezii îşi dăduseră osteneala de pomană.

Postul de frontieră nu se vedea. Drumul şerpuia către Landicotal într-un peisaj maiestuos şi deşertic. Şoferul acceleră. Dodge-ul verde pierdea teren. Donald Mac Millan observă în trecere o inscripţie în partea dreaptă: o maşină şi o cămilă stilizate aşezate deasupra a două săgeţi orientate în sens opus. Era vechiul drum neasfaltat din Pasul Khaybar care era folosit acum de caravane. O dată cu lăsarea nopţii, traficul oficial se oprea, iar contrabandiştii erau stăpâni aici.

Dădură iarăşi peste o serie de viraje bruşte, uşor în pantă. Dezlănţuit, pakistanezul cobora drumul, atingând chiar marginea prăpastiei. Donald Mac Millan se întoarse ca să supravegheze Dodge-ul verde, ascuns vederii de viraje. Drumul urca drept, între două stânci. Australianul pândea capota verde, dar nu apăru. Dodge-ul se pierduse în virajele bruşte. Îi venea să strige de bucurie. Celălalt taxi rămăsese probabil în pană. Se relaxă

pentru prima dată de când plecase. La un kilometru, în partea stângă, zărea deja cărămizile roşii ale imensului fort Shasar, unde stăteau membrii din „Khaybar Rifles”. Landicotal se afla undeva în spate.

Şoferul frână într-un scârţâit disperat. Donald Mac Millan înjură cu sufletul la gură. Un camion rămăsese în pană, iar călătorii coborâseră pe marginea drumului. Un paştu călare, cu o armă veche Lee-Enfield pusă de-a curmezişul pe piept, supraveghea mândru şi distant vehiculul oprit. Taxiul plecă într-un scârţâit lugubru. Maşinal, Mac Millan se uită în stânga lui. Ţipătul îl făcu pe şofer să se întoarcă. Dodge-ul verde venea învăluit într-un nor de praf pe drumul pentru cămile ce se găsea puţin deasupra pistei asfaltate, pe această porţiune, iar la treizeci de metri mai departe se intersectau. Apoi acesta continua să coboare. Australianul se repezi cu disperare la portieră, însă mânerul acesteia dispăruse de mult. Pakistanezul frână brusc, iar taxiul se opri chiar în mijlocul intersecţiei, exact în momentul în care Dodge-ul verde se îndrepta cu viteză spre ei.

Şocul fu teribil. Botul vehiculului verde se înfundă în partea stângă a taxiului şi îl proiectă de-a curmezişul drumului. Acesta se lovi de parapetul din piatră cu un zgomot de fiare turtite, trecu peste el, pierdu o roată, apoi se prăvăli pe panta stâncoasă şi abruptă, exact în clipa în care paştu care stătea pe capota Dodge-lui zbură pe deasupra drumului, fără să lase puşca din mână.

Termină cursa în mod graţios lovindu-se de placa comemorativă a celui de-al „Doilea regiment Penjabis” cu litere săpate în piatră. Deşi era protejată de turban, ţeasta se lovi cu un zgomot surd, iar el alunecă pe pământ ca o păpuşă stricată. Din cauza vitezei, Dodge-ul traversă drumul şi se opri pe pistă.

Un camion Bedford care venea în urma taxiului viră brusc, surprins de accident. Dar nu avu timp să o ia la stânga, fiindcă din faţă apăru un autobuz supraaglomerat. Cele două vehicule se ciocniră frontal cu un zgomot asurzitor. Din cele două maşină izbucniră urlete. Botul autobuzului era un amalgam de carne şi de fiare. Supravieţuitorii săriră din vehicule. Nimeni nu îi dădea atenţie Dodge-lui verde..

*

* *

Donald Mac Millan deschise portiera izbind-o cu umărul şi se prăbuşi în praful gri. Simţea în cap nişte junghiuri puternice, îi

trebui ceva timp ca să-şi dea seama unde se afla. Taxiul se rostogolise până la albia râului secat, la aproximativ două sute de metri mai jos şi se oprise cu rotile în sus. Doi pakistanezi fuseseră proiectaţi afară şi zăceau acum nemişcaţi pe pantă. Ceilalţi rămăseseră în taxi, morţi sau grav răniţi.

Australianul reuşi să se ridice şi se sprijini de caroserie. Îşi pipăi urechea stângă şi urlă de durere. Cartilajul era extrem de sensibil, iar capul îl simţea gol. Privi munţii fără să-i vadă. Fără să înţeleagă unde se găsea, apoi privirea i se opri la faţa plină de sânge a şoferului pakistanez. Se lovise la ceafă şi nu mai respira. Deodată, un zgomot asurzitor de claxoane ajunse până la el de pe drumul blocat din cauza accidentului.

Înălţă capul şi îşi aminti brusc absolut totul. Primul gând îl duse la panta stâncoasă pe care o va urca cu greutate ca să ceară ajutor. Sângele îi curgea pe faţă dintr-o rană adâncă la cap, iar picioarele parcă erau din cârpă.

Zări deodată două siluete care coborau panta spre el alergând. Una dintre ele avea o puşcă în mână.

— Dumnezeule!

În mintea lui Mac Millan se derulă imediat filmul evenimentelor precedente. Afganii! Veneau să-l lichideze. Se uită în jurul lui. Taxiul se izbise la marginea unei serpentine ce se pierdea printre piloni. La două sute de metri mai încolo, erau câteva colibe în preajma cărora păşteau câteva cămile.

O luă la goană. Însă pantofii lui de oraş alunecau pe pietriş, iar capul îl durea la fiecare pas. Auzi cum se rostogoleau nişte pietre în urma lui. Se întoarse: cei doi bărbaţi erau doar la douăzeci de metri distanţă. Alergau cu supleţe, în ciuda pantalonilor bufanţi. Australianul înţelese că nu va ajunge niciodată în sat. O luă brusc spre stânga, ca să urce panta.

O piatră mai mare îl lovi în umăr şi se prăbuşi. Durerea îi alungă frica pentru câteva clipe. În timp ce se lupta să se ridice, întoarse capul şi văzu braţul ridicat al unuia dintre afgani. Se opriseră la câţiva paşi de el. Cel cu puşca o ţinea neglijent pe umăr chiar de capătul ţevii. Chipurile lor liniştite nu trădau nici un sentiment. Bărbatul înarmat părea bătut cu talpa unui fier de călcat, aşa de turtită îi era faţa. Amândoi aveau trăsături ascuţite şi dure, fiind obişnuiţi cu pericolele.

Mac Millan zgârie pietroiul cu unghiile şi strigă cât îl ţinu gura după ajutor.

Însă strigătul lui se lovi de pilonii abruptţi din Pasul Khaybar, dar ecoul nu ajunse până la drum. Circulaţia era paralizată în

întregime de cele două şiruri lungi de vehicule care blocau trecerea. O caravană de cămile se strecura printre maşinile oprite, indiferente la acest vacarm…

Piatra cu colţuri ascuţite îl lovi pe australian în chică. Spărgându-i obrazul până la os. Cu gura plină de sânge, se strădui să mai strige, dar nu scoase decât un gâlgâit slab, piciorul îi alunecă şi se rostogoli înspre cei doi afgani. Văzu patul puştii ridicat şi îşi apără faţa instinctiv. Însă arma îl lovi într-o parte cu o forţă nemaipomenită, spărgându-i splina.

Încovoiat de durere, slobozi un strigăt slab. Unul dintre afgani luă de jos un bolovan şi îi strivi faţa cu el. Ca pe o ploşniţă.

Într-o tresărire de agonie. Donald Mac Millan se destinse puţin, apoi râmase nemişcat. Având fruntea strivită, era în comă. Două firişoare de sânge se prelingeau din nările strivite. Bărbatul înarmat îi strivi încă o dată tâmpla cu o piatră, dar nu chiar atât de tare ca prima dată. Omorâse destui oameni ca să ştie când o persoană avea să moară. La ce bun să-şi irosească forţele?

Lăsă arma şi îngenunche lângă muribund. Îl scotoci cu răbdare şi cu grijă, îi luă stiloul din aur, banii, portofelul şi un carneţel cu coperţi negre. Îi desfăcu centura şi îl scotoci pe dedesubt, apoi îi scoase pantofii ca să vadă dacă nu ascundeau casete. Îl întoarse cu faţa în jos şi îi goli buzunarul de la spate de teancul de bani afgani. Donald Mac Millan tresări încă o dată, apoi muri cu faţa în ţărână.

Celălalt afgan fluieră încetişor. Un grup de poliţişti pakistanezi discutau şi gesticulau la marginea drumului, arătând spre taxiul răsturnat în râpă. Nu vor întârzia să se ocupe şi de ei. Se îndepărtară cu grijă de cadavrul australianului şi plecară de-a lungul râului, îndreptându-se spre graniţa afgană. Nimeni nu le va face greutăţi. Paştu, fraţii lor, erau foarte discreţi când auzeau de o poveste sângeroasă. Aproape o milă o parcurseră în tăcere.

Cei doi afgani se opriră să aprindă câte o ţigară. Peste o jumătate de oră se înnopta. Cel fără armă îi arătă cu degetul un fort mic la aproximativ cinci sute de metri şi o umbră care se profila în asfinţit.

— E prea departe pentru tine…

Bărbatul cu faţa turtită nu zise nimic, dar puse arma pe umăr, trase culasa şi se aşeză. Îşi sprijini cotul stâng de coapsă şi ridică încetişor ţeava puştii Lee-Enfield.

Împuşcătura răsună până departe. Silueta din fort păru că se încovoaie, apoi dispăru. Afganul neînarmat chiui de bucurie şi îi dădu o palmă zdravănă în spate bărbatului cu faţa turtită. Acesta

se ridică şi zâmbi cu modestie. Cu arma sa Lee-Enfield, putea ucide şi o vulpe de la trei sute de metri cu un singur glonţ. Darămite un om…

Cei doi plecară din nou. Bărbatul cu faţa turtită începu să fredoneze cu voce groasă un cântec paştu, în care era vorba de o fată frumoasă, cu faţa acoperită de un văl, care se ducea să ia apă, iar iubitul ei o pândea… însoţitorul lui avusese dreptate să se îndoiască de el. Moartea pakistanezului necunoscut o compensa într-un fel pe aceea a camaradului lor. Sângele cerea tot sânge.

Capitolul II

Chelnerul pakistanez îi zise lui Malko cu un zâmbet servil şi plin de regret:

— Îmi pare rău, sir, azi fără carne. Nici mâine. Suntem în război.

Malko oftă.

— Atunci un curry cu pui. Şi Pepsi-Cola.

— Nu avem Pepsi. Numai Lemon Squash.

Bunăvoinţa chelnerului era la fel de dezarmantă ca şi penuria ce domnea în Peshawar. Thomas Sands schiţă un zâmbet rece:

— Doar nu putem să halim şi indieni şi carne de oaie în acelaşi timp…

Chipul frumos al celui de-al şaptelea secretar al Ambasadei americane din Kabul era atât de inexpresiv, încât părea sculptat în ceară. Era şaşiu, vorbea puţin şi rar şi părea mereu cu mintea în altă parte. Partea stângă a feţei era brăzdată de numeroase urme fine de cicatrice, ca nişte tăieturi adânci de lamă de ras.

Tânărul rotofei cu ochelari care îl însoţea părea absolut fascinat de eleganţa rafinată, de dezinvoltura şi de ochii aurii ai lui Malko. Acesta îşi plimba privirea prin salonul trist al hotelului *Dean's.* Nişte ventilatoare nostalgice făceau un aer călduţ. De ce naiba îl smulseseră din confortabilul *Intercontinental* de la Teheran ca să-l aducă la Peshawar, orăşelul acesta adormit din Pakistanul occidental?

— Ce ţară! Nici măcar nu au auzit de votcă…

Pakistanul se afla în isteria războiului. Peste tot se puteau vedea inscripţii cu lozinca: „Crush India”[6], erau multe restricţii şi obsesia acută a spionajului universal. Fortul vechi de două sute de ani, care domina oraşul, era mai bine păzit decât Fortul Knox. De parcă armata indiană ar fi atacat fără încetare.

Thomas Sands îl fixa pe Malko cu ochiul stâng cu un soi de ironie.

— Vă întrebaţi poate de ce v-am smuls de la caviar şi din braţele frumoaselor persane. Fiţi sigur că vă vom lăsa în curând să vă întoarceţi la săruturile dumneavoastră, prinţe Malko…

Costumul din alpaca albastră a lui Malko, care era turnat pe el.

[6] „Să nimicim India” (n.a.).

Distincţia şi mai ales detaşarea puţin ironică îl cam scoteau din sărite. Ca şi cum fiecare gest, fiecare atitudine voiau să-i amintească faptul că în faţa lui nu se afla un agent vulgar din Central Intelligence Agency, ci Alteţa Sa Serenisimă Prinţul Malko Linge, autentic nobil austriac, de a cărui colaborare serioasă erau foarte siguri, însă nu îi puteau altera şi sufletul. Faptul că rămânea mereu aceeaşi persoană cu o morală de neştirbit şi că înfricoşătoarea „Lume Paralelă” nu îl alterase îi uluia nespus pe şefii lui. Au verificat chiar şi banii câştigaţi de la CIA şi băgaţi în castelul din Liezen.

Dar Malko nici nu se sinchisea? Se simţea atât de diferit de aceşti profesionişti cu orizontul lor limitat, obscuri soldaţi ai unui război nesfârşit.

— Unde este omul pe care îl aşteptaţi? întrebă el.

Thomas Sands îşi trecu mâna prin părul negru, ca de fiecare dată când avea o problemă. Apoi îşi pironi privirea pe faţa de masă găurită.

— Nu ştiu nimic… Are o zi întârziere. Dacă nu ajunge până mâine, eu mă voi duce la Kabul, iar dumneavoastră la Teheran.

Malko culese o firimitură de pe costumul de alpaca. Nu prea îi plăcea la Peshawar, un oraş plat şi lipsit de farmec, în afara celor câteva alei umbroase din cartierul rezidenţial, străbătute de „scooter-taxis” vopsite în culori ţipătoare.

— Puneţi-mă şi pe mine în temă, zise el. Astfel timpul va trece mai repede.

Cei doi ochi ai lui Thomas Sands făcură un efort disperat să se apropie. Cel de-al şaptelea consilier al ambasadei din Kabul avea grijă de destinele CIA în Afganistan. În numele acestei funcţii l-a chemat pe Malko la Peshawar. Acesta era la Teheran, tot într-o misiune a CIA, ca să ia legătura cu responsabilii unor emirate din Golful Persic, mari producători de petrol.

— Dacă este adevărată, această informaţie poate schimba raporturile de forţe între noi şi China, zise americanul încetişor.

Tânărul cu ochelari se foi pe scaun, cu ochii strălucind de curiozitate. Sinolog la Departamentul de Stat şi stagiar la Kabul, era de-a dreptul îngrozit să ştie că este amestecat într-o astfel de afacere.

Se uita la chelnerii pakistanezi de parcă ar fi fost din gărzile roşii.

— Acum ce mai e?

Thomas Sands îşi aprinse o ţigară Winston şi începu, aproape fără să-şi mişte buzele:

— Săptămâna trecută au circulat nişte zvonuri prin Kabul. Un avion care venea din China s-a prăbuşit undeva în Pamir. Între graniţă şi oraşul Wakhan, în plin deşert... Noi am încercat să aflăm mai multe, însă afganii au susţinut că nu sunt la curent cu acest lucru. Podişul Pamir este o zonă interzisă, cu terenuri de cultură cuprinse între cinci sau şase mii de metri şi un lanţ muntos care mergea până în China. Aici, iarna începe din luna august... Atunci, am trimis chiar şi o notă la Washington, semnalând această informaţie. După aceea, acest Mac Millan mi-a telefonat...

— Cine este?

Americanul ridică din umeri.

— Un tip ciudat care îşi face veacul pe acolo. Un australian, fost radio-transmisionist, născut din întâmplare la Tehung-King. Vorbeşte chineza. Lucrează cu contrabandiştii de arme şi de opiu din Nuristan. Se folosesc de relee radio clandestine pentru expediţiile lor. Mac Millan este burduşit cu marfă pe unde nu te aştepţi. Mi-a şi vândut câteva mici informaţii despre nomazii chinezi şi despre alţii... Acum trei zile, mi-a telefonat la Djalalabad. A pretins că îi este teamă să vină la ambasadă, că voia să ne întâlnim aici pe un teren neutru şi că avea o informaţie care valora mii de dolari... Fireşte că mie nu-mi ardea să mă duc tocmai la Peshawar. Atunci mi-a povestit ceva de necrezut. Cu două nopţi în urmă, asculta pe undele radio clandestine când auzi din întâmplare o discuţie în chineză – v-am spus doar că vorbeşte limba. După părerea lui, era un pilot care îi ordona pilotului altui avion să se întoarcă din drum. Undeva deasupra Chinei, foarte aproape de Pamir... După aceea, aparatul a intrat în spaţiul aerian al Afganistanului. Imediat, radiooperatorul a încercat să ia legătura cu turnul de control de la Faizabad, aeroportul cel mai apropiat şi a anunţat în engleză că fuseseră atinşi. După aceea nu s-a mai auzit nimic. Cred că avionul s-a prăbuşit undeva la est de Wakhan, într-o vale pustie. Aceasta este abia prima parte a poveştii. A doua e că Mac Millan voia să-mi spună acest lucru personal şi să aducă dovezi.

Malko uitase cu totul de puiul cu sos curry.

— Cine era la bordul acelui avion?

Thomas Sands zise:

— S-ar putea să fi fost Lin Piao.

Sinologul rămase cu furculiţa în aer. Iar Malko crezu că nu aude bine.

— Cum?! Fostul ministru chinez al apărării, urmaşul lui Mao!

Americanul înclină solemn din cap.

— Da, în urmă cu doi ani şi jumătate, Mao l-a desemnat drept moştenitorul lui, „tovarăşul cel mai apropiat şi succesorul său”. Însă după aceea, Drapelul Roşu l-a denunţat ca fiind *revizionist şi* criminal. În întreaga Chină a fost retrasă de pe piaţă micuţa Carte Roşie, pentru că Lin Piao îi scrisese introducerea. Ultima oară când s-a mai auzit ceva despre el, trăia la reşedinţa forţată din cartierul Hung Nai Hai. Poate că a încercat să fugă.

Malko ridică din sprâncene cu îndoială.

— Povestea dumneavoastră este prea umflată. Aş fi crezut-o dacă Mac Millan se afla aici, în faţa noastră cu dovezile…

O umbră de tristeţe străbătu ochii negri ai lui Thomas Sands.

— La Kandahar, în sudul Afganistanului, avem o bază, zise el pe un ton grav. De când am primit informaţia de la Mac Millan, am trimis un avion în recunoaştere. A survolat zona şi a făcut fotografii, printre care şi a unui aparat Trident echipat cu un radar special pentru zborurile la joasă altitudine. S-a prăbuşit într-o vale, la est de Wakhan. Era exact tipul de aparat folosit de oficialităţile chineze de rang înalt.

— Şi asta nu e tot; în ziua în care Mac Millan a spus că a captat mesajul acestuia, toate zborurile particulare chineze fuseseră suspendate fără preaviz şi fără nici o explicaţie. L-am descoperit cu ajutorul postului nostru de ascultare… Este tulburător.

— Atunci de ce nu aţi captat şi apelul misteriosului avion Trident?

— Pentru că zbura prea jos, în Pamir, comunicaţiile radio se prind foarte slab. Iar noi nu avem nici un post de ascultare în acea zonă. Mac Millan se găsea la trei sute de mile de Wakhan.

— Nu văd de ce aţi venit aici… făcu Malko. Mai ales că ştiţi atâtea lucruri..

Thomas Sands scutură din cap agasat şi îşi dădu părul peste cap.

— Eu nu ştiu nimic. Sunt numai presupuneri. Vreau să ştiu sigur cine erau persoanele de la bord şi ce s-a întâmplat cu ele.

— Mac Millan le cunoaşte?

— Aşa a susţinut.

Se aşternu tăcerea. Pakistanezul luă farfuria cu pui din faţa lui Malko de care abia se atinsese. Dacă versiunea lui Thomas Sands era adevărată, însemna că descoperiseră ceva extraordinar. Până acum nici un conducător chinez nu alesese libertatea. Cu atât mai mult urmaşul lui Mao!

În ciuda tonului său flegmatic, Malko se simţi inclus în această afacere.

— De ce nu aţi pus mâna pe omul dumneavoastră? îl întrebă el.

— Nici măcar nu m-a lăsat să vorbesc, zise Thomas Sands agasat. Îi era frică.

— Poate că avea un motiv serios, spuse Malko visător.

Thomas Sands se uită la ceas.

— Să mergem la culcare, nu mai vine în seara asta.

Ei erau ultimii clienţi din restaurant. În curând vor pune scaunele pe mese. La Peshawar activitatea de noapte înceta la ora zece.

— Am chef să iau puţin aer. Vreţi să mă însoţiţi?

Americanul plăti şi ieşiră, urmaţi de sinologul tăcut. Când ajunseră pe strada întunecată, şaretele cu cai treceau fără zgomot. Legănându-se, fermecătoare şi desuete. Clădirile din lemn gri, doar cu parter, ce alcătuiau hotelul *Dean's,* erau de-a dreptul sinistre. Nici chiar pajiştea care le înconjura nu reuşea să le imprime un aer mai vesel. Intrară pe poartă şi merseră câţiva paşi pe bulevardul pustiu şi neluminat. În aer plutea un miros pătrunzător de bălegar de la cai. Thomas Sands se scutură. Noaptea era răcoare la Peshawar.

— Să ne întoarcem.

În clipa în care intrau în micuţul hol, izbucni o discuţie aprinsă, venind din locul unde stătea paznicul de noapte. Strigau în engleză şi în arabă. Curioşi, cei trei bărbaţi se îndreptară spre colţul de unde se auzea gălăgie. Un pakistanez bărbos se lupta din răsputeri cu un hippie cu barbă la fel ca el, cu nişte blue-jeans jerpeliţi, iar ochelarii îi căzuseră pe jos. Văzându-i pe bărbaţii albi, strigă:

— Spuneţi-i maimuţoiului ăstuia să mă lase în pace. Eu nu vreau să dorm în hotelul lui jegos!

Înţelegător, Thomas Sands se apropie de el.

— Ce doriţi?

Hippie îi dădu un picior pakistanezului şi strigă:

— Caut un tip care trebuie să-mi dea douăzeci de dolari. Aţi putea să-l chemaţi?

*

* *

Thomas Sands ascultă banda pentru a nu ştiu câta oară. Cu faţa lui bucălată, încordată de atenţie şi tensiune, sinologul îşi

lipi urechea de difuzor în timp ce confrunta notiţele cu înregistrarea. În încăperea de alături, consulul american de la Peshawar aţipise în fotoliu. Era fericit că găsise un magnetofon…

Era patru dimineaţa însă lui Malko nu îi era somn. Thomas Sands asculta cu înfrigurare cuvintele care nu se înţelegeau prea bine de pe banda de magnetofon. Îşi trecea mereu mâna prin păr.

— Repetaţi, spuse el.

— Nu înţeleg chiar toate cuvintele, domnule, făcu sinologul bâlbâindu-se de emoţie. Dar sunt două voci care îl obligă pe pilot să se întoarcă. Îl ameninţă că trag asupra lui. După aceea, se aude…

— Ştiu, ştiu, i-o tăie Sands. Mai redaţi-mi a doua parte.

Sinologul coborî şi mai mult vocea, gâtuită parcă de enormitatea mesajului pe care tocmai îl asculta.

— Este vocea pilotului, zise el. După aterizarea forţată. Dă coordonatele şi cere ajutor la Wakhan. Spune… spune că îl are la bord pe generalul Lin Piao rănit, dar în viaţă…

Tânărul tăcu. Rămase înmărmurit de importanţa acestui secret. După aceea, nu se mai înţelegea nimic, puterea acumulatoarelor de rezervă trebuie să fi scăzut foarte repede din cauza frigului.

— Oare chinezii au avut timp să ajungă la avionul prăbuşit? îl întrebă Malko.

Chipul ca de ceară ai lui Thomas Sands tresări.

— Nu. În acest anotimp nu se poate trece prin păsuri. Nici chiar cu ajutorul gândirii înflăcărate a lui Mao.

Prin urmare, dacă mai era în viaţă, generalul Lin Piao se găsea încă în Afganistan.

Thomas Sands opri magnetofonul şi înfăşură banda cu grijă. Ochii lui descentraţi aveau o lucire de nebun.

— Acum mă credeţi?

— Este extraordinar, recunoscu Malko.

Americanul se ridică.

— Trebuie să-l găsim cu orice preţ pe Donald Mac Millan. Sunt sigur că ştie mult mai mult. Poate că a trecut din nou în Afganistan şi se ascunde la Landicotal.. Noroc că l-am luat şofer pe Yacoub. Ne va ajuta foarte mult.

— Cine este Yacoub?

— Contabilul-şef de la ambasadă. Ne face o groază de mici servicii… Este paştu şi vorbeşte dialectul de prin părţile astea. Unchiul lui locuieşte în Landicotal.

*

* *

Maşina Plymouth gri urca serpentinele din Pasul Khaybar, lăsând în urmă câmpia de la Peshawar şi fortul Jamrod. Priveliştea era de basm. Malko se gândea la regimentele armatelor. Indiei care fuseseră nimicite aici în urmă cu un secol… Aproape la fiecare curbă, o placă săpată în stâncile negre sau roşiatice amintea de eroismul lor: „Regimentul II Penjabis şi I Khaybar Rifles”. Thomas Sands moţăia de când plecaseră. Până în zori, trimisese la Washington un lung raport codificat. Banda va pleca din Kabul prin valiza diplomatică, păzită, mai ceva ca celebrul diamant Koh-I-Nor… îl trezise repede pe Malko la ora şapte. Yacoub aştepta deja afară cu maşina ambasadei. Era un omuleţ cu tenul măsliniu, cu nas acvilin, cu ochi inteligenţi, maliţios şi tăcut ca un peşte…

Serpentinele fură înlocuite cu un platou pustiu, presărat din loc în loc cu coloane de stâncă. În fund, se zăreau câteva căsuţe construite în pantă. Yacoub se întoarse:

— This is Landicotal: sir.

După cinci minute, maşina se opri într-un loc murdar şi agitat, aflat în faţa unei clădiri oribile cu trei etaje căreia i se spunea „Khaybar Hotel”. Landicotal se întindea între cele două părţi ale Pasului Khaybar, până la altitudinea de 3 518 picioare. Era o aglomerare de case şi de cocioabe pe nişte străzi întortocheate, urât mirositoare şi pline de nămol. Aici era Mecca contrabandei pakistano-afgane. Toate cărările ce coborau din munţi ajungeau în Landicotal.

Îndrumaţi de Yacoub, Thomas Sands şi Malko se afundară pe străduţele bazarului, care se găsea mai jos de piaţă. Nişte bucăţi negricioase, ce se voiau a fi carne, atârnau de nişte sfori şi erau acoperite de muşte. Aproape la fiecare pas întâlneai un paştu cu puşca la piept sau cu pistolul la brâu. Anul trecut, în acest sat, au fost înregistrate şaptesprezece asasinate. Paştu puneau serios în aplicare vechiul proverb afgan: „E mai bine să te întorci acasă plin de sânge.”

— Mergem la un văr de-al lui Yacoub, îi explică Thomas Sands. Ştie tot ce mişcă în Landicotal.

În locul prăvăliilor cu mirodenii şi cu ţesături apărură dughenele gata să se prăbuşească sub povara armelor de toate felurile şi de toate calibrele: pistoale, mitraliere mici Sten, dar mai ales puşti de război. Un bătrânel alergă după Malko, agitând

un amărât de Parabellum meşterit chiar de el...

Yacoub opri în faţa unei barăci din lemn. Un puştan de vreo doisprezece anişori, cu un chiştoc de ţigară în colţul gurii, curăţa cu duioşie un pistol Beretta. Văzându-i pe străini, se ridică şi le făcu semn să intre. Pereţii erau acoperiţi în întregime cu pachete pline cu batoane de dinamită de toate lungimile şi grosimile. În această dugheană modestă, găseai tot ce îţi trebuia ca să aduci Khaybar Pass la nivelul mării. Malko zări sub tejghea o lădiţă cu grenade de fabricaţie englezească numai bune de folosit. Yacoub îi spuse ceva puştiului, iar acesta o şi zbughi.

— De unde provin toate aceste arme? întrebă Malko simţind că se sufocă.

— Sunt arme pakistaneze fabricate în zona liberă, spuse Thomas Sands. Oamenii ăştia sunt în stare să copieze orice... O puşcă o cumperi cu treizeci de dolari.

Puştiul apăru însoţit de un adult care se aruncă imediat în braţele lui Yacoub.

— Este vărul meu, zise acesta.

Cei doi bărbaţi îşi făcură tot felul de complimente, apoi începură să discute în şoaptă. Chiar de la primele întrebări puse de Yacoub, faţa vărului său se îmbujoră. Le făcu semn celor doi albi să intre în baracă. Se aşezară cu toţii pe jos. Malko se ruga în gând să nu-i vină cuiva nefericita idee să aprindă un chibrit... Yacoub se întoarse spre Sands cu regret:

— Alaltăieri nişte oameni, veniţi de la Kabul au ucis un alb. L-au omorât cu pietre... El venea de la Djalalabad. A trecut graniţa pe jos. A lăsat maşina dincolo de graniţă.

— Cum arăta?

Yacoub traduse.

— Gras, aproximativ cincizeci de ani.

— El este, murmură Thomas Sands.

Cicatricele lui fine fremătară din cauza nervozităţii. Yacoub se uita la el cu părere de rău, ca şi cum ar dori să se scuze.

— Unde este?

Yacoub traduse răspunsul:

— Corpul a fost ridicat de poliţie şi dus la fortul din Jamrod, la pakistanezi.

De-a dreptul fascinat, Malko se lupta cu un cârcel care i se pusese. Dacă Donald Mac Millan fusese asasinat, însemna că aceasta era încă o dovadă în plus că povestea era adevărată şi că Lin Piao, urmaşul lui Mao Tze-Dong se găsea bine mersi undeva în Afganistan.

Yacoub şi vărul său discutau în şoaptă, în fine, contabilul-şofer se aplecă spre Thomas Sands:

— Se pare că au venit de la Kabul, dar erau paştu. Oamenii colonelului Kurt Pilz. Acum au plecat. Au omorât un soldat pakistanez ca să se distreze.

Americanul se ridică. Nu mai avea ce să afle în Landicotal.

— Haideţi să plecăm!

Puştiul voia neapărat ca Malko să primească un pachet cu dinamită… în clipa în care se pregăteau să plece, îl văzu pe Yacoub îndesând în buzunar un teanc imens de rupii pakistaneze. Piaţa neagră era în floare.

— Veţi lua un taxi ca să vă întoarceţi la Peshawar, spuse Thomas Sands. Eu mă duc la Kabul. Nu vreau să veniţi cu mine… Afganii nu ştiu că noi am aflat. Este singura noastră şansă. De la Peshawar, duceţi-vă la Karachi. Iar de acolo, înapoi la Kabul.

— În ce calitate vin eu?

— De ziarist. Ca la Teheran.

Lui Malko nu-i prea convenea să se întoarcă la Khaybar Pass într-un taxi pakistanez. Însă omul de la CIA avea dreptate.

— Ce credeţi că vor să facă afganii? îl întrebă el.

— Să-l dea pe mâna ruşilor, care le-au invadat ţara, sau chinezilor de care au o frică viscerală. Nu ne mai rămân decât lacrimile amare. Ucigaşii veniţi de la Kabul lucrau pentru Serviciul afgan de contraspionaj.

— Ce am putea face în această situaţie?

Thomas Sands dădu peste un cerşetor, fiind atent la discuţie.

— Să-l găsim şi să-l recuperăm cu orice preţ, spuse el.

— E puţin cam prea târziu…

Americanul clătină din cap.

— Nu cred. Regele lipseşte în acest moment, iar ei trebuie să fie mai degrabă „otrăviţi”. Dilema naibii. Nu vor lua nici o hotărâre cât timp este plecat. Vă duceţi dumneavoastră acolo, la Kabul nu vă cunoaşte nimeni, iar în treaba asta e nevoie mai mult de inteligenţă decât de forţă. Sunt încredinţat că nu duceţi lipsă…

Ajunseră în faţa hotelului *Khaybar.* Imediat fură înconjuraţi de o ceată de şoferi de taxi, unii mai murdari decât alţii. Yacoub se tocmi cu un şofer pentru Malko şi ajunse la optzeci de rupii. Acesta se urcă într-o maşină atât de rablagită, încât nici marcă nu mai avea. Sands se aplecă şi băgă capul pe geam în clipa în care vehiculul demara.

— Chinezul ăla valorează enorm, făcu el. Am nevoie de el.

Trebuie să mi-l aduceţi cu orice preţ, mă înţelegeţi? Dacă e nevoie, ucideţi. Faceţi compromisuri, minţiţi, dar numai să-l găsiţi!

— Şi după aceea?

Americanul îi zâmbi cu răceală.

— Dacă va fi nevoie, vom săpa un canal până la Kabul ca să-l aducem şi Flota a Şaptea. Dar întâi şi întâi, trebuie să-l găsiţi.

*

* *

Aşezat confortabil în fotoliul aparatului DC 8 al companiei Scandinavian Airlines, Malko savura votca rece şi cristalină care tocmai îi fusese adusă. Cina fusese perfectă – o friptură de viţel udată cu un vin excelent Pommard din 1963 – iar prosopelele calde şi umede, după moda japoneză, destinate ştergerii mâinilor şi a feţei, îl ajutaseră să se mai destindă puţin. Serviciul plin de rafinament şi confortul curselor „Transorient" ale companiei Scandinavian contrastau în mod plăcut cu deşertul dezolant din Pakistan, care se zărea acum la aproximativ o mie de metri sub el.

Malko luase superaparatul DC 8 la Karachi cu destinaţia Teheran. Compania Scandinavian nu avea curse la Kabul, ca de altfel majoritatea liniilor aeriene civilizate de prin alte părţi. Malko nu prea avea chef să se întoarcă la Teheran. Îşi examină vecinii de călătorie. Erau turişti veseli şi bronzaţi, lipsiţi de griji. Avionul companiei Scandinavian ajungea la Tokio prin Hong Kong, Bangkok şi Rangoon. Era ruta cea mai lungă din Europa spre Asia, însă anumiţi oameni o preferau din cauza escalelor. Stewardesa blondă şi înaltă se aplecă spre el.

— Coborâţi la Teheran, nu-i aşa? Acesta este tichetul dumneavoastră de îmbarcare... Vă mulţumim că aţi ales compania noastră.

El luă tichetul cu părere de rău. Simţea o nevoie nebună să se ducă până la Zurich, iar de acolo la Viena. În lipsa lui Alexandra, apetisanta şi romantica lui logodnică, conducea castelul u o mâna de fier, secondata de Elko Krisantem. Însă îi era dor de vechile lui pietre. Se temea ca nu cumva, în absenţa lui, lucrătorii de la compania de termoficare, ce găureau zidurile cu meticulozitate de furnici ca să pună ţevile pentru încălzire centrală, să facă vreo prostie. Fidelul Krisantem îi ameninţase că îi va pedepsi drastic chiar la prima greşeală...

Aparatul DC 8 albastru cu argintiu începea să coboare. Malko

bău dintr-o dată votca Stalicinaia. Peste câteva ore, va pleca într-o zonă friguroasă şi plină de primejdii, adică la Kabul, în Afganistan.

Capitolul III

Consilierul numărul doi de la Ambasada Marii Britanii era numai în cămaşă, iar detectorul de metale ţiuia întruna. Furios la culme, nefericitul flutura în van paşaportul diplomatic, înjurându-i pe poliţiştii afgani care îl înconjurau. Neclintiţi, aceştia îi făcură semn să-şi scoată cămaşa…

Ordinul era ordin. Toţi pasagerii zborului „Iranair” erau nevoiţi să treacă prin dispozitivul de detectare a metalelor. În ultimul timp, irakienii returnaseră cam multe avioane iraniene. Dacă aparatul ţiuia, însemna că suspectul ascundea vreo armă pe undeva. Doi poliţişti solizi îl ţineau pe consilier, în timp ce altul îi descheia nasturii cămăşii…

Malko urmărea scena prin geam. Era încă năuc după cele două ore şi jumătate de zbor pe aparatul Boeing 727 al companiei Ariana Airlines. Nu se ştie din ce motive, cursele cu destinaţia Kabul plecau toate la ora cinci sau şase dimineaţa. Oră la care nu dai nici un câine afară, darămite un prinţ…

Zborul deasupra Kabulului era de-a dreptul superb. Avionul survola piscurile munţilor, apoi se lăsa în depresiunea deşertică în care era construit oraşul. Aeroportul micuţ, alcătuit din clădiri vechi din lemn şi funcţionari adormiţi, parcă s-ar afla la capăt de lume. La Teheran, Malko obţinuse viza foarte uşor. Afganii nu erau prea vigilenţi. Oricum, el era oficial trimisul special al revistei economice *Financial World and Markets*, publicată în Illinois, unde CIA avea câteva „afaceri”…

Se întreba ce se întâmplase cu generalul Lin Piao şi dacă nu ajungea prea târziu. La Teheran, acest lucru nu avusese nici un ecou, dar nu se ştie niciodată…

Funcţionarul afgan îi luă paşaportul, îi controlă şi i-l restitui cu un surâs abia schiţat. Dincolo de uşa cu geam, în sala plecărilor, consilierul nu mai avea nimic pe el, însă detectorul suna întruna. Nedumerit, şeful poliţiştilor se uita când la diplomat, când la detector. Până la urmă, îi dădu un şut detectorului, iar soneria acestuia se opri imediat…

Încântat, poliţistul îi făcu semn diplomatului să se îmbrace. Scena fusese observată şi de alţi pasageri. Nebun de furie, englezul îşi puse cămaşa, în timp ce îi tot ameninţa pe afgani. Era vânăt de frig şi de turbare.

Malko se duse la microbuzul hotelului *Intercontinental* şi se urcă. Încă era somnoros. Mulţumea lui Dumnezeu că nimeni nu trecuse valiza în care avea pistolul extraplat prin dispozitivul de detectare... Misiunea aceasta i se părea mult prea grea pentru un singur om. Dacă generalul Lin Piao se mai afla în Afganistan, era imposibil să le ţină singur piept chinezilor, ruşilor şi afganilor...

*

* *

Orchestra filipineză a localului *Ora 25* cânta cu foc, de parcă de acest lucru depindea viaţa membrilor ei. Lui Malko îi vibrau dureros timpanele, deşi stătea în capătul opus. *Ora 25* era şi restaurant şi bar şi discotecă, dar şi club de noapte. Mobilat destul de sumar, cu o armată de chelneri chinezi şi luminată ca o pivniţă, era singura insuliţă de civilizaţie din Kabul, unde se putea supravieţui după apusul soarelui.

Malko găsise localul cu uşurinţă, căci era situat exact vizavi de singura benzinărie din oraş, în cartierul Shar-I-Nau, nu departe de Moscheea Albastră. Cu trotuarele lui late, dar neasfaltate, cu vacile care rătăceau pe acolo şi căsuţele din paiantă, era totuşi centrul capitalei.

Se uită la ceas. Se făcuse ora unsprezece. Acum era momentul. Pe ringul de dans era doar o pereche. Fata era înaltă cu ochi albaştri şi picioare groase, cu o fustă crăpată şi dansa cu un bărbat pe care Malko îl asemui cu o prună uscată, dar care, în realitate, era un afgan de familie foarte bună. Fu nevoit să urle de trei ori ca să i se aducă nota de plată.

Când ieşi, aproape că se ciocni de o afgană încântătoare, cu nişte ochi negri imenşi, cu trăsături fine ale feţei şi picioare lungi, care se iveau dintr-o rochie foarte scurtă. Era un exemplar rar întâlnit la Kabul. În Nuristan, sufletele cucernice mai azvârleau cu pietre în femeile care nu purtau voal...

Afară era frig. Toyota lui închiriată era parcată după benzinăria „Monopol”. Aici se vindea benzină cu cifra octanică cincizeci şi cinci, care îneca orice fel de motor. Însă parcul afgan de automobile se compunea mai cu seamă din vechile Volga ruseşti, înalte ca nişte camioane. În clipa în care Malko ajungea la Toyota lui, o maşină oprită puţin mai departe semnaliză de două ori cu farurile. Thomas Sands venise la întâlnire.

El se apropie. Era un Ford negru. Lumina din interior se aprinse câteva secunde. Dar avu timp să-l recunoască pe

american. Se întoarse. În afară de portarul localului *Ora 25,* pe stradă nu mai era nimeni.

— Urcaţi!

Malko îl ascultă. Maşina demară imediat. Thomas Sands merse pe aceeaşi stradă până la bulevardul Bebe Magh, apoi continuă drumui pe o străduţă neluminată. După aceea, trecură pe un pod peste râul Kabul, acum secat şi se opriră pe cheiul întunecos ca un codru.

— Ce facem? îl întrebă Malko.

Thomas Sands îşi trecu degetele prin păr. Apoi oftă.

— Nimic. Deşi la afgani, am legături la cel mai înalt nivel. Dar nu a răsuflat nimic. Iar eu m-am abţinut să insist... Singura noastră şansă este ca afganii să nu fi aflat că suntem la curent cu prezenţa lui Lin Piao în ţara lor.

— Poate a plecat deja în Rusia.

— V-am spus că afganii nu fac nici o mişcare fără regele lor, zise Thomas Sands agasat. Nici măcar ca să le facă ruşilor hatârul.

Malko îşi întinse picioarele amorţite. Începuseră să-i îngheţe.

— De ce nu jucăm cu cărţile pe faţă: în loc să ne ascundem după deget? sugeră el.

Thomas Sands şuieră printre dinţi:

— Din punct de vedere diplomatic, nu facem doi bani. Afganii nu îşi dau osteneala să ne agreeze. Ei sunt vecini cu ruşii, nu cu noi. Numai o „operaţiune neagră" ne-ar putea ajuta. Dar cu condiţia să reuşiţi.

Prilej foarte bun de a sufoca o alteţă serenisimă dublată un agent cu state vechi de plată. Malko pipăi pe întuneric pantalonului ca să se asigure că nu visează.

— Mă luaţi drept Superman, făcu el. Adică să le ţin singur piept şi chinezilor şi ruşilor şi afganilor?

— Nu vă enervaţi, îl calmă Sands. Nu veţi fi singur.

Malko zâmbea pe întuneric.

— Aţi face mai bine să chemaţi divizia „Americal" de la Washington. Se pare că nu mai are ce face în Vietnam. În plus, membrii lor vor cumpăra haşişul mult mai ieftin decât la Danang...

Thomas Sands nu mai adăugă nimic. Era şocat.

— Generalul Lin Piao a fost cu siguranţă reţinut de colonelul Kurt Pilz. Acesta este un neamţ, fost membru în Gehlen, stabilit aici încă din 1945. Are slăbiciune pentru tinerele străine. De fiecare dată când o tânără hippie are probleme cu serviciile

afgane, poate să aranjeze cu Pilz. Eu am auzit că are o amantă permanentă după care este înnebunit. Trebuie s-o găsim şi să o ademenim cumva. Cu droguri, cu bani, sau prin tortură.

— Cine este fata?

— Este treaba dumneavoastră să aflaţi… Nu cred că e prea greu, dacă trataţi puţin cu acei hippie. Un „ziarist” de talia dumneavoastră…

— Ar trebui să-mi las plete, dar îmi va lua ceva timp.

O glumă nevinovată care îl aduse pe Thomas Sands în pragul nebuniei. Înjură printre dinţi şi mormăi:

— Dar pentru Dumnezeu! Vă daţi seama ce înseamnă acest lucru? Chiar generalul Lin Piao şi absolut tot ce ştie şi ce poate să facă! Iar acest om este în Kabul, chiar sub nasul nostru. Orice agent de-al nostru ar face şi pe dracu-n patru ca să reuşească o asemenea lovitură…

— Eu nu îmi voi vinde sufletul diavolului, zise Malko, pentru că sunt sigur că nu mi l-ar mai da înapoi…

În sinea lui împărtăşea starea de nervozitate a omului de la CIA. Însă, a pune mâna pe generalul Lin Piao, urmaşul lui Mao, i se părea curată nebunie. Dacă nici pentru asta CIA nu îi va da destui bani ca să-şi repare acoperişul castelului, atunci chiar că nu mai merita să rişte. Însă şansele de reuşită erau infime.

— Voi face tot ce îmi va sta în puteri, spuse el.

Puţin mai liniştit, Thomas Sands continuă:

— Începeţi chiar de mâine dimineaţă, făcu Sands. Plimbaţi-vă prin Kabul, faceţi turul tuturor hotelurilor unde stau tinerii hippie, ca să se obişnuiască cu figura dumneavoastră. La urma urmei, sunteţi ziarist. Puteţi să veniţi şi la ambasadă ca să vorbiţi cu ataşatul nostru de presă… L-am anunţat. Joi seară, este o reuniune semioficială acasă la un afgan monden, Mohammed Parvan. O să-l rog să ceară o invitaţie pentru dumneavoastră. Aveţi ocazia să cunoaşteţi persoane interesante.

— Mă voi strădui.

— Dacă totul merge bine, adăugă americanul, vă vor ajuta şi alte persoane. Însă, pentru moment, singura noastră şansă constă în faptul că afganii nu ştiu că suntem la curent cu afacerea asta.

Demară şi merse câţiva metri fără lumină, apoi aprinse farurile. Rulară mult timp pe malul râului, străbătură tot Kabulul către vest, apoi americanul viră la dreapta pe un bulevard larg ce mergea spre sud.

— Aş vrea să vă arăt ceva, spuse americanul.

Mai merseră aproximativ două mile, după care Thomas Sands încetini.

— Iată Ambasada URSS, zise el.

O luă pe lângă grilajul lung de trei sute de metri, viră la stânga, mai înaintă cam aceeaşi distanţă, viră încă o dată, apoi trecu pe lângă un zid care nu se mai termina. Ambasada sovietică se întindea lejer pe douăsprezece hectare… Terenul din spatele ei era ocupat cu locuinţe ieftine.

— Locuiesc cu toţii acolo, îi explică Thomas Sands. Această ambasadă te face să înţelegi ce putere au. În ţara asta fac ce vor. Trebuie să vă temeţi de ei. Reprezentantul KGB la Kabul este colonelul Puşkin. Poate că îl vom cunoaşte vreodată…

În timp ce se îndreptau spre centru, fură cât pe ce să dea peste o turmă de oi care mergea pe mijlocul drumului în întunericul absolut.

Capitolul IV

Malko privea oraşul Kabul de la fereastra camerei sale. *Intercontinental* era construit deasupra aşezării care se întindea pe un platou înconjurat de munţi. Deşertul începea exact de la ultimele case. Iar colinele aride se înălţau între diferite cartiere precum bine cunoscutele *morros*[7] din Rio de Janeiro.

Ziua, priveliştea nu era prea îmbietoare. În imediata apropiere a hotelului *Intercontinental* se găsea „Bagh-I-Bala", restaurantul ce funcţiona în fostul palat regal, strălucitor luminat noaptea, însă ziua, nefiind decât o modestă construcţie albă şi lipsită de farmec. Mai departe, se zărea aglomerarea da case roşiatice din chirpici, iar ici şi colo mai vedeai câte o moschee şi forturile vechi datând de pe vremea cuceritorilor englezi. Numai domul Moscheei Albastre, ce îţi amintea că te afli în centrul capitalei, mai dădea o pată de culoare acestui peisaj auster.

Râul Kabul nu era decât o albie secată plină de bolovani, însă cu mai puţin praf decât restul aşezării. Din Evul Mediu, cetatea nu a mai evoluat deloc. Vacile şi turmele păşteau libere pe străzi, nomazii îşi instalau corturile în plin centru şi îşi adăpau cămilele. Numai tinerii hippie care se plimbau cât era ziua de lungă pe trotuarele murdare reprezentau singura noutate.

Afganii nu aveau de ce să se teamă încă de relele produse de civilizaţie... Nu erau televizoare şi aproape deloc maşini particulare, iar viaţa de noapte era practic inexistentă. Străinii care se aventurau în restaurantele afgane ieşeau de acolo îngroziţi. În afară de şaşlâc şi „palau", orez şi carne fiartă, afganii nu mai ştiau nimic altceva.

Malko se întoarse deprimat. Trecuseră deja trei zile. Cu o ambianţă ca asta, nu era de mirare că tinerii hippie se sinucideau ca muştele. Rolul lui de jurnalist începea să devină apăsător. Cunoştea pe dinafară toate străzile fără nume din cartierul Shar-I-Nau din centrul oraşului, cu nenumăraţii negustori de arme şi de cojoace. Aproape toate hotelurile unde locuiau tinerii hippie se găseau în acelaşi loc. Se plimbau de dimineaţă până seara singuri sau în grupuri, cu privirea în gol şi mersul nesigur. Câteodată mai cerşeau pe lângă poştă. În restul

[7] Movile (lb. spaniolă), (n.t.).

timpului, stăteau închişi în camere şi fumau haşiş, care era foarte ieftin la Kabul.

Conştiincios, Malko făcea zilnic turul hotelurilor hippie – *Green, Sigis, Nadjib, Helal.* Dar nimeni nu părea să-i dea atenţie, iar cei câţiva hippie cu care făcuse cunoştinţă nu îl ajutaseră cu nimic în ancheta lui. Încă nu aflase cine era amanta colonelului Kurt Pilz, nici măcar dacă ea exista.

În ajun se dusese la Ambasada americană găzduită într-o clădire masivă gri, cu vitralii, situată pe bulevardul ce ducea la aeroport, chiar la marginea unui cartier cu vile nou construite, în timp ce se afla în biroul ataşatului de presă, Thomas Sands veni să-l întâmpine.

— Nici o noutate?

— Dumneavoastră aveţi?

Americanul ezită.

— Puţin mai multă animaţie la Ministerul de Externe afgan. Şi de asemenea, la chinezi.

Telegramele de la Washington se îngrămădeau pe biroul secretarului numărul şapte, la fel ca şi pe biroul colonelului Puşkin. Dacă Statelor Unite nu le-ar fi păstrat o neutralitate aparentă, atunci, o divizie de puşcaşi marini ar debarca imediat la Kabul. Dar până atunci, toate speranţele Americii se bazau pe „filiera hippie” şi pe Malko.

Acesta se deghiză în sfârşit în ţinuta hippie: jeanşi, o cămaşă veche şi o vestă din piele. Gând chemă ascensorul, se curentă ca de obicei. Tot hotelul era o imensă „cuşcă” a lui Faraday. Ca întotdeauna, holul era pustiu. Se urcă în Toyota şi se îndreptă spre Shar-I-Nau.

La intrarea în oraş, nişte nomazi îşi instalaseră corturile peticite de culoare maro. Câteva cămile rahitice încercau să pască asfaltul în lipsă de altceva. Malko le ocoli. Brusc, Toyota fu apucată de streche. Afganii rezolvaseră în felul lor problema benzilor de pe mijlocul drumului. Acestea fuseseră înlocuite cu un şir de pietre albe cam de douăzeci de centimetri înălţime… Moarte sigură pentru cauciucuri. Malko găsi un loc de parcare în faţa supermagazinului Aziz şi traversă strada ca să ajungă la hotelul *Green.* Nu îşi făcea speranţe prea mari.

*

* *

Duhoarea fadă şi acră a haşişului se impregnase în pereţii hotelului *Green,* o clădire micuţă doar cu parter, construită în

fundul unei curţi. Pe peluză, îşi făceau siesta trei tineri hippie. Noaptea şi-o petreceau tot aici, în sacii de dormit. Alţii se adăposteau în autobuze Volkswagen parcate chiar în curte. Cele unsprezece camere ale hotelului erau ocupate de „bogaţi”, adică de aceia care îşi permiteau să plătească un dolar pe zi.

Malko aruncă o privire plictisită asupra tabloului pe care îl ofereau acei hippie. Unii vindeau maşini, alţii erau în căutare de noutăţi sau vreun prieten sau haşiş. În salonaşul hexagonal, trei tineri hippie citeau. Nici măcar nu ridicară capetele când intră Malko. Simţi că nimeni nu are chef de vorbă.

Când ieşi, Malko zări pe o fereastră fără perdea un tânăr blond gol, care stătea la o măsuţă joasă luminată de două lumânări. Fuma cu o figură gravă o pipă cu haşiş, cufundat într-o meditaţie adâncă. Pe culoar, doi hippie discutau cum să treacă graniţa.

Perseverent, Malko se duse apoi la *Sigis,* hotelul de alături. Ca să-şi mai omoare timpul, se duse la bazarul de bijuterii, aflat pe malul râului Kabul. Sărăciţi din pricina secetei, membrii triburilor îşi vindeau cele mai frumoase bijuterii turkmene din argint lucrate de mână. Nu vedea în ce fel îşi va continua misiunea.

O familie de australieni gătea într-un microbuz. În faţa hotelului Green, la supermagazinul Aziz, câţiva hippie încercau să fure nişte ziare recente şi nişte cutii de conserve, dar fără succes. Malko trase cu voluptate în piept aerul proaspăt. Cerul de deasupra Kabulului era senin şi înstelat. Dar se simţea puţin cam trist. Încă o dată, se găsea pe panta periculoasă care îl va duce într-o bună zi la cimitir, cu toate că aici domnea un calm aparent. Poate că Donald Mac Millan îşi spusese în sinea lui că lucrurile mergeau bine. Dar nu te poţi juca cu focul la infinit.

*

* *

Mohammed Parvan locuia puţin mai departe de Moscheea Albastră, la capătul unei fundături. Mai multe maşini staţionau deja în faţa casei. Malko opri Toyota şi se gândi câteva clipe.

Tot nu aflase cine este amanta colonelului Kurt Pilz. Iar stropul de informaţie de care dispunea, plus ce avea de făcut în continuare ca să-l poată lua pe generalul Lin Piao de la afgani, îi dădea ameţeli. CIA nu investise niciodată atât de mult într-un singur om. Tot atât de adevărat era că nu avea de ales... O intervenţie masivă ar fi avut consecinţe imprevizibile şi catastrofale.

Înainte de a coborî din maşină, verifică nodul papionului. Se

îmbrăcase în smoching din cochetărie. Chiar şi la Kabul un gentleman trebuia să fie un gentleman.

*

* *

Era cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Malko recunoscu imediat faţa prelungă şi fină, cu nasul uşor acvilin, ochii mari de gazelă, silueta elegantă şi picioarele interminabile. Un adevărat ogar afgan... Era chiar necunoscuta de la *Ora 25.* Malko simţi că cineva îi dă cu cotul. Mohammed Parvan îi făcu cu ochiul şi îi întinse un pahar cu *J&B.*

— E frumoasă, nu-i aşa? Este Afsaneh Khatun, cumnata generalului Arfan. A fost puţin timp manechin la New York. Am impresia că regretă perioada aceea. Tânăra afgană stătea pe nişte pernuţe, cu picioarele îndoite graţios sub ea şi cu spatele sprijinit de perete. Bărbatul cu ochi bulbucaţi care şedea lângă ea îl observa pe Malko cu o privire ostilă.

Malko se uită insistent la ea şi îi zâmbi. Constată surprins că şi afgana îi zâmbi la rândul ei, apoi îşi continuă discuţia. Afganul îi aruncă o privire neagră.

Se duse la bar, cuprins de o uşoară ciudă. Pe perete era prinsă o foaie de hârtie cu băuturile disponibile. Lista se termina cu „apă americană”. Malko se întoarse către gazdă:

— O aduceţi din Statele Unite?

Afganul izbucni în râs.

— Nu, o tragem dintr-un puţ de o sută douăzeci de metri, săpat în grădina sediului USIS[8]... Apa din Kabul este poluată, căci nu există canalizare. Atunci, servesc apa asta musafirilor mei ca să nu se teamă că se vor îmbolnăvi de holeră, dacă o pun în whisky. Oricum este mai ieftină decât cea de Vichy sau de Contrex.

Perechile din jurul lor beau şi discutau. Femeile nu erau prea frumoase: afgane, franţuzoaice şi americance. Malko întâlni privirea lui Thomas Sands. Dar americanul întoarse numaidecât capul în altă parte.

Cineva puse muzică şi o pereche începu să danseze. Malko se întoarse şi o văzu pe Afsaneh Khatun cu ochii aţintiţi la el. El avu impresia că îl priveşte cu oarecare interes. Puse paharul jos şi veni lângă ea.

— Vreţi să dansaţi?

Bărbatul cu ochi bulbucaţi tresări de parcă Malko ar fi înjurat.

[8] United State Information Service, (n.a.).

Ea se codi, dar se ridică. Când ajunseră în ring, ea rămase la distanţă de Malko, abia atingându-i umărul cu mâna, însă îl privea fix în ochi. Însoţitorul ei nu-l slăbea din priviri, ca şi cum ar fi violat-o acolo. El observă gestul şi spuse:

— Cavalerul dumneavoastră pare îngrijorat.

Tânăra afgană îi zâmbi cu puţină răceală.

— Este vărul meu, Walli Gohar. Pe la noi, fetele nu dansează cu străini. Eu am stat doi ani la New York. Am fost manechin la Eileen Ford. Atunci era altceva... Totuşi, nu ar trebui să mă invitaţi la dans a doua oară.

Malko crezu că nu aude bine.

— De ce nu faceţi ce doriţi?

Ea îl fixa amuzată.

— Pentru că tata m-ar omorî, spuse ea pur şi simplu. Pe aici lucrurile nu au prea evoluat. În urmă cu un an, nici nu mi-aş fi permis să dansez cu dumneavoastră...

Încântător.

Discul se opri. Lui Malko îi veni pe dată o idee. Avea numeroase motive să o întâlnească din nou. Generalul Arfan era marele şef al Serviciilor secrete afgane, superiorul colonelului Kurt Pilz.

— Alaltăseară, la *Ora 25,* am observat cât de frumoasa sunteţi, zise el puţin cam distant.

— Da?

Ea păru flatată şi recunoscu acest lucru puţin jenată.

— Şi eu v-am văzut.

— Aş dori să ne întâlnim şi în altă parte, spuse el.

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Singură?

— Da.

— Este cu neputinţă... în Kabul totul se află repede.

Din fericire şi alte perechi discutau în aşteptarea următorului disc. Ochii vărului păreau gata să iasă din orbite. Aveau simţul familiei, nu glumă. Malko nu se lăsă.

— Vreau să vă revăd. Spuneţi-mi repede unde?

— Nu vă e frică? îl întrebă ea cu un zâmbet misterios. Dar adăugă imediat:

— Ştiţi unde sunt Cheile Bagrani, pe drumul spre Djalalabad? La treizeci de kilometri de Kabul, la intrarea într-o uzină electrică, pe dreapta. Are un promontoriu. Poate că voi fi acolo pe la nouă seara.

Ea îl lăsă şi plecă la locul ei. Malko se duse la bar, unde îşi

turnă puţină „apă americană” în whisky. Nu văzuse pe nicăieri votcă. Jucându-se distrat cu inelul, îl pândea pe Thomas Sands.

În fine, omul de la CIA începu să dea mâna cu invitaţii. Imediat, Malko îşi luă rămas bun şi plecă primul. Era întuneric beznă şi fu nevoit să aprindă un chibrit ca să găsească Fordul lui Thomas Sands. Acum era momentul. Americanul ieşea însoţit de gazdă. Aceasta intră imediat în casă. Sands îl depăşi pe Malko.

— Ei, ce aţi aflat? îl întrebă el.

Vocea îi tremura de nerăbdare. Malko îi mărturisi că avusese un strop de succes. Omul de la CIA gâfâia pe întuneric.

— Trebuie să o găsim repede pe fată. Regele se întoarce săptămâna viitoare.

Malko se urcă în Toyota şi se îndreptă spre *Intercontinental,* Abia sosise de zece minute, că telefonul începu să sune. O voce de bărbat întrebă în engleză, dar cu accent foarte pronunţat.

— Prinţul Malko Linge?

— Da.

— Nu încercaţi să o revedeţi pe fata aceasta. Sau veţi sări în aer.

Necunoscutul închise. Malko făcu la fel dus pe gânduri. Cine putea să-l ameninţe chiar atât de repede? Cu siguranţă că era un afgan. Să aibă oare vreo legătură cu misiunea lui sau era pur şi simplu reacţia unui văr gelos? Va afla a doua zi când se ducea la întâlnirea cu Afsaneh Khatun.

*

* *

Cheile Bagrani erau de-a dreptul înspăimântătoare. După ce, de la Kabul, străbătea un platou, drumul intra brusc într-un defileu îngust îmbrăţişând cursul râului Kabul, cuprins între pereţii de stâncă abrupţi şi deşertici.

În afară de uzina electrică, nu era nici o luminiţă, nici o vietate. Din când în când, trecea câte un camion pe drum. Era locul ideal pentru o reglare de conturi. Malko nu era prea liniştit. Se simţea vinovat. După ce trecuse prin ciur şi prin dârmon toate hotelurile în care locuiau tinerii hippie, nu găsise nici cel mai mic indiciu. În loc să fie acum în cheile astea sinistre, trebuia să se găsească la *Ora 25.* De ce îi dăduse întâlnire în pustietatea asta, dacă tot nu avea intenţii bune?

Portiera din dreapta se deschise brusc, iar el tresări atât de tare, încât se lovi cu capul de tavan. Băgă repede mâna în buzunar după pistol. Din fericire, o mireasmă plăcută îi gâdilă

nările. Mirosea a parfum discret, mărturie a civilizaţiei. Afsaneh il privea zâmbind. În picioare avea cizme, pantaloni de călărie şi un pulover gros din lână.

— Nu am auzit când aţi venit, zise el furios. Unde v-aţi lăsat maşina?

— În spatele uzinei. Eu am sosit acum o oră.

Ea se urcă în maşină lângă el, iar Malko îi sărută vârful degetelor. Mâna era tânără şi parfumată.

— Dumneavoastră care aţi locuit şi la New York, cum aţi reuşit să vă adaptaţi obiceiurilor retrograde din această ţară?

Ea clătină din cap.

— Tatăl meu a fost diplomat acolo. După aceea, eu am rămas la studii. Nu voiam să mă mai întorc. Dar nu mi-au mai trimis bani şi am lucrat ca manechin. A fost distractiv.

— De ce nu aţi rămas?

Zise cu o umbră de regret în glas:

— Nu am avut curaj. Fratele meu a venit după mine şi m-a ameninţat. Îmi dezonoram familia. Atunci, am cedat. Sunt de şase luni la Kabul. Este foarte greu.

Malko o credea fără probleme. Ea rămase tăcută. Vorbea engleza la perfecţie şi avea farmec.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi?

Întrebarea îl luă pe Malko prin surprindere. Tânăra îl fixa cu o privire senină.

— Dar dumneavoastră? replică el.

Ea se sprijini de scaun şi oftă.

— Ca să vorbesc despre o lume pe care o regret. La Kabul nu am ce face. Sunteţi ziarist şi trebuie să cunoaşteţi multe ţări. De ce aţi venit în Afganistan?

Brusc Malko nu se simţi în largul lui.

— Oh, scriu un articol despre hippie, despre droguri... Mereu acelaşi lucru.

Ea îl privi cu o undă de ironie.

— Dar nu chiar atât de neplăcut. Kabulul este plin de fete hippie foarte drăguţe care nu vor decât să se distreze. Mai ales dacă aveţi ceva bani...

Malko prinse ideea din zbor.

— Se pare că afganii nu sunt ultimii care profită de acest lucru.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Se pare că un anume colonel Pilz este foarte îndrăgostit de

o nemţoaică superbă.

Afsaneh râse cu poftă.

— Aţi aflat ultimele bârfe din Kabul! Este adevărat, e vorba despre un prieten de-al unchiului meu, generalul Arfan. Este toarte îndrăgostit. Se spune că se gândeşte chiar la însurătoare. Doar e bărbat şi e liber... Dar acest lucru nu e văzut cu ochi buni pe aici. Se pare că regele e furios.

Malko îi sorbea cuvintele.

— Pilz? Nu pare a fi un nume afgan.

Afsaneh îşi aprinse o ţigară şi îşi întinse picioarele de gazelă.

— Este neamţ. A venit aici la sfârşitul războiului. Doar ştiţi că noi îi agreăm foarte mult pe nemţi.

— Atunci de ce idila cu această nemţoaică a provocat atâta scandal?

Ea se strâmbă cu dezgust.

— Pentru că fata asta se droghează, face tot soiul de porcării, iar el ocupă un post foarte important în „Securitatea Naţională", adică, mai pe înţeles, Poliţia secretă.

— Este frumoasă? o întrebă el pe un ton degajat.

Afsaneh ridică din umeri cu un gest ironic.

— Dacă vă tentează să o vedeţi, dansează în fiecare seară la *Ora 25* cu alt amant. Asta îl înnebuneşte pe Kurt Pilz. O cheamă Birgitta şi e rasă în cap.

Tânăra afgană tăcu, apoi zise pe un ton sec:

— Trebuie să plec...

Deodată, Malko îşi aminti de ameninţarea pe care o primise.

— Aseară, am primit un telefon, începu el. Un bărbat m-a ameninţat că mă omoară dacă mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Imenşii ochi negri îl priviră cu admiraţie.

— Şi cu toate astea aţi venit?

El îi zâmbi.

— Da, dar mi-a fost teamă.

— Trebuie să fi fost vărul meu. Să ştiţi că a vorbit serios. Trebuie să fiţi atent. Cred că e puţin îndrăgostit de mine.

Ea se oglindea în ochii aurii ai lui Malko. Urmă un moment de tăcere, apoi se aplecă spre el şi buzele lor se atinseră. Atunci el o sărută cu adevărat, iar ea îi răspunse cu frenezie.

Ea se îndepărtă brusc, puţin sufocată, ţinându-l încă de gât pe Malko şi zise pe un ton grav.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva. După aceea sunt sigură că nu o să mai vreţi să vă întâlniţi cu mine. Ar fi trebuit să vă fi spus mai înainte...

Malko simţi cum inima îi bate mai tare. Ştia ce avea să-i spună. Ea lucra pentru Pilz... Toate eforturile lui ca să rămână în umbră fuseseră zadarnice.

— Sunt virgină, spuse Afsaneh. Şi vreau să rămân aşa până când mă mărit.

Lui Malko nu-i veni să creadă. În misterele de alcov ale spionajului, nu se întâlneau multe fecioare. Şi mai ales frumoase cum era Afsaneh Khatun.

— La Kabul, sunt multe străine care pot să facă orice... adăugă tânăra afgană.

— Când ne mai vedem? o întrebă pur şi simplu Malko. În gândul lui se blestema. Într-o zi, cerul îl va pedepsi pentru asta...

Ea puse mâna peste a lui.

— Încă nu ştiu. Vă voi telefona la hotel. Nu plecaţi imediat şi nu spuneţi nimănui că ne-am întâlnit.

Ea se aplecă şi îl sărută, apoi deschise portiera şi dispăru în noapte.

*

* *

Walli Gohar puse cu un gest dezinvolt mâna lui grea şi păroasă pe coapsa partenerei. Dar fără să o pipăie, căci fusese totuşi educat la Eton. Tânăra americană nu se clinti, jucându-se distrată cu paharul gol. Din şortul maro se iveau picioarele, însă în limitele decenţei, iar ciorapii de aceeaşi culoare se mulau perfect pe formele fine.

— Pentru moment, nu avea nici pe departe gânduri erotice... încurajat totuşi de acordul ei tacit, Walli Gohar simţi o undă delicioasă străbătându-i pântecele. De când o cunoscuse pe Gillian, nu se gândea decât cum s-o ademenească în patul lui. Cu ochii ei cenuşii, cu pometii înalţi, şoldurile înguste şi picioarele lungi, tânăra aceasta reprezenta visul oricărui afgan de condiţie modestă. Numai că. Walli Gohar nu era un afgan modest. Făcând parte din cele mai înstărite familii din ţară, el trăia la Kabul o viaţă dulce de playboy, între plimbările cu Pontiacul „Firebird” şi cucerirea în special a străinelor.

Deşi trăia într-un ţinut muntos, tainele alpinismului pentru Walli Gohar se opreau doar la Muntele lui Venus. În momentele lui de sinceritate, recunoştea că se gândea numai la satisfacerea capriciilor sale erotice. Moda şorturilor îl împinsese într-o permanentă stare de excitare, ajungând până la obsesie...

Cu ochii lui bulbucaţi, cu pielea foarte închisă şi plină de păr

negru, trăsăturile ascuţite şi corpul cam îndesat, Walli Gohar nu semăna chiar cu Adonis. Însă avea bani, multe vise şi braţul lung, datorită relaţiilor familiei sale.

Numai Gillian îi rezistase până acum. Dar în seara asta, simţea că îi va ceda. Urlă la barman ca să acopere zgomotul orchestrei.

— Şampanie! ceru el.

Avea să cheltuiască o mică avere, dar nu avea încotro. În ţările civilizate, vinul afgan era folosit ca otravă pentru şobolani... Mâinile se plimbau neîncetat pe ciorapii lui Gillian, dar fata tot nu se clintea. Barmanul aduse o sticlă de Moet et Chandon şi o destupă. Îndată ce îi umplu paharul, Gillian îl dădu pe gât dintr-o dată, apoi i-l întinse lui Walli Gohar:

— Mai vreau!

El îi turnă cu generozitate. Acum mâna executa un dans îndrăcit pe coapsa partenerei. Când îi întinse paharul, îi atinse uşor sfârcul cu dosul palmei, fiind cât pe ce să-i verse şampania.

Terminară toată sticla fără să mai scoată o vorbă. Puţin câte puţin, mâna afganului se aventură pe tot corpul lui Gillian, fără să întâmpine nici un gest de apărare din partea ei. Walli Gohar nu se mai putea abţine. Nu dorise în viaţa lui aşa de mult o femeie. Sticla de şampanie era goală.

— Dacă ne-am duce în altă parte? sugeră el. Aici este prea mult zgomot.

Gillian ridică din umeri.

— Dacă vrei tu.

O invitase deja la cină de câteva ori. De fiecare dată când ieşeau din restaurant, ea pleca. De data asta, el se gândi că va fi altfel. „În altă parte” nu putea să însemne decât la el acasă. Iar la ora asta, în Kabul, nu mai era nici o cârciumă deschisă. Se ridică grăbit.

— Haide să plecăm!

Văzând-o că s-a ridicat de pe scaun, dorinţa fu şi mai mare.

*

* *

Localul *Ora 25* era aproape gol, în afară de doi francezi care stăteau la bar. Când intră, Malko întâlni o pereche, un afgan însoţit de o fată înaltă cu faţa ascuţită. Orchestra filipineză cânta cu foc, dar pentru pereţi. Chelnerul chinez întocmea nişte note de plată. Malko se aplecă la urechea lui.

— Aţi auzit de o fată, Birgitta?

Acesta ridică sprâncenele.

— Ah, da, nemţoaica rasă în cap. În seara asta nu a venit.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Cred că la *Sigis* începu din nou să-şi numere banii. Malko plăti şi ieşi în frigul de afară. *Sigis* era puţin mai departe, pe partea dreaptă, lângă Green. Însă poarta masivă din lemn era închisă, ca în fiecare noapte la ora douăsprezece, pentru ca tinerii hippie să nu plece cu mobilierul... în clipa în care voia să se urce la volan, auzi strigătul unei femei. Se întoarse.

Chiar în faţa localului *Ora 25,* un bărbat şi o femeie se luptau lângă o maşină a cărei portieră era deschisă, sub privirea nepăsătoare a portarului. Malko întoarse şi se apropie. Când îl văzu, femeia strigă în engleză:

— *Help me!*

Bărbatul o ţinea de mână, încercând să o bage în maşină, un Pontiac albastru „fast-back". Ea se aplecă brusc şi îl muşcă, iar bărbatul urlă. Eliberată, fugi la Malko şi se agăţă de el.

— Apăraţi-mă, îl imploră ea, vrea să mă ia cu forţa. Vă rog!

Deşi rimelul îi cursese pe faţă, era încă atrăgătoare.

Afganul veni spre ea ameninţând-o. Malko recunoscu perechea care ieşea din local exact când el intra. Bărbatul era cavalerul lui Afsaneh Khatun din seara precedenta, adică verişorul.

— *Go away,* mormăi afganul. Nu e treaba dumitale.

Încercă să o tragă pe fată după el. Malko simţi cum îi sare muştarul. Nu putea să sufere bădăranii. Malko îl strânse zdravăn de nas pe afgan. Cu ochii plini de lacrimi, afganul se zbătea să scape. Atunci Malko îl aduse târându-l de nas lângă maşină. Înainte de a-i da drumul, îl ameninţă:

— Lasă femeia în pace că va fi vai de capul tău!

El o ajută pe tânără să se urce în Toyota lui, iar adversarul nu făcu nici o mişcare. Îndată ce se aşeză, fata izbucni în plâns. Malko demară în momentul în care Pontiacul zvâcnea de lângă trotuar, lăsând dâre negre pe asfalt. Afganul era turbat.

Îndată ce fata se linişti, Malko o întrebă:

— Unde mergeţi?

— La *Helal,* murmură ea. Dar pot să mă duc pe jos...

— Vă mai arde de glume, după ce aţi avut destule necazuri în seara asta? Ce s-a întâmplat?

Ea se smiorcăi şi zise:

— Oh. Este vina mea... Acel... Acel băiat îmi face curte de multă vreme. În seara asta eram prost dispusă şi am acceptat să ies cu el. M-a pipăit tot timpul, dar eram prea obosită ca să mă

mai apăr. Am băut şi el a crezut că… în sfârşit, vă mulţumesc: De obicei, bărbaţii sunt laşi. Mai ales când e vorba de el. E bogat şi se bucură de putere, de aceea portarul nu a mişcat un deget…

Ajunseră în piaţa Paştukistan. *Khaybar,* restaurantul preferat al tinerilor hippie, era închis.

— Ce faceţi ia Kabul? o întrebă Malko.

Tânăra ridică din umeri.

— Of, e o poveste lungă şi neinteresantă. De altfel, am şi ajuns.

Se găseau în faţa hotelului *Helal.* Malko era surprins că fata stătea în sălaşul tinerilor hippie. Nu era stilul ei. Opri şi fata deschise portiera imediat, de parcă s-ar fi temut de el.

— Bună seara, spuse ea. Eu… Sunt mândră de fapta dumneavoastră.

Aproape coborâse.

— Nu mi-aţi spus cum vă cheamă…

Ea stătu puţin pe gânduri, apoi încercă să zâmbească.

— Aşa este. Gillian. Gillian Denver. Bună seara.

O văzu cum urcă scările hotelului *Helal* şi cum dispare în întuneric.

Ce naiba căuta ea la Kabul? Dar pentru moment, el avea alte griji. Se hotărî să-i facă o vizită lui Thomas Sands.

La acea oră, era foarte uşor să-ţi dai seama dacă eşti urmărit sau nu. Americanul locuia în sudul oraşului, în cartierul „seh”. În partea cealaltă a Kabulului, în apropiere de Ambasada URSS, Cum străzile nu aveau nici numere, nici nume, fiecare angajat al Ambasadei americane avea scris pe uşă numele şi numărul de cod. Sands avea numărul 659.

Malko străbătu străzile pustii, merse pe malul râului Kabul şi viră la stânga prin faţa puşcăriei, pe bulevardul larg Darulaman. În fine, după ce s-a hurducat pe o străduţă pietruită, opri lângă vila americanului.

Capitolul V

Craniul complet ras scotea în evidenţă trăsăturile proeminente şi senzuale, îndulcite de genele extraordinar de negre şi lungi. Aşezată direct pe covorul ros din salonul comun al hotelului *Sigis*, chiar lângă soba triunghiulară din aramă, tânăra femeie se juca distrată cu inelul cu chihlimbar. Pe Malko îl fascinară imediat mâinile ei. Cu degete lungi, extrem de îngrijite, cu unghii mari roşii, dar, mai ales, de o supleţe nemaiîntâlnită. Degetele se mişcau, flexibile şi graţioase, ca ale unei dansatoare cambodgiene.

Ea ridică privirea la Malko, care stătea în faţa ei în picioare. Era o privire adâncă, uimitor de pură, cu câte o lucire fugară de nelinişte şi de nedumerire.

„Produsul perfect al încrucişării unui înger cu o panteră”, se gândi Malko.

Astfel o găsise în sfârşit pe Birgitta! Nu prea avea speranţe, când intrase în hotel, aşa cum îi spusese barmanul de la *Ora 25.* Dar capul ras al tinerei îi atrăsese imediat atenţia.

Acum trebuia să treacă la partea a doua a planului său, pus la punct împreună cu Thomas Sands seara trecută. Era lucrul cel mai dificil.

Brusc, inocenţa din ochii precum aluna se transformă pe dată într-o privire provocatoare. Birgitta se apropie de sobiţă şi îi făcu loc lângă ea.

— Vrei să te aşezi?

Vorbea rar, apăsând pe fiecare silabă, aproape în şoaptă. Unul dintre tinerii hippie puse o casetă cu „Rapsodia ungară” a lui Liszt şi ascultau cu toţii în tăcere. Privirea lui Malko îi alunecă pe trupul ei. Puloverul din lână fină lăsa să i se ghicească pieptul pe dedesubt şi fusta scurtă îi descoperea picioarele musculoase ca de sportivă.

Degetele continuau să se onduleze ca nişte şerpi. Însă nu îşi lua ochii de la Malko. Avea impresia că erau atraşi de o reţea invizibilă de unde. Birgitta îşi dezvălui dinţii albi şi regulaţi de animal carnivor într-un surâs fermecător, dar absent. Din nou ochii ei erau nevinovaţi.

Un tânăr afgan puse la picioarele lui Malko un ceainic vechi şi o ceaşcă. La *Sigis*, tinerii hippie primeau ceaiul gratuit. O

rămăşiţă a vechilor obiceiuri din caravanseraiuri. El îşi turnă încetişor lichidul fierbinte. În ciuda vestei din piele şi aspectului său neglijent, se simţea totuşi diferit de ceilalţi. Birgitta nu trebuia să-şi dea seama. Închise ochii pentru o clipă concentrându-se la ce avea de făcut.

În fiecare seară, salonul de la parter în care se aflau se umplea de o gloată dispersată care, după ce se descălţa, fuma, cânta şi asculta muzică în timp ce mânca şaşlâc de treizeci de afgani porţia. Malko scoase uşurel din buzunarul vestei o batistă, un pachet de Winston şi o plachetă de haşiş. Luă o ţigară şi începu să-i golească tutunul în batistă, apoi o rulă între degete. Aprinse un chibrit, încălzi puţin haşişul ca să obţină, o pulbere, apoi o amestecă cu tutunul. Parcă ar fi fost singur.

Mirosul drogului îl acoperi pe acela al zecilor de picioare nespălate. Întâiul precept al moralei hippie părea să fie următorul: „Iarna, spală-te cât mai rar cu putinţă.” Nările Brigittei se lărgiră şi nu se mai juca cu colierul din chihlimbar… Malko îşi întoarse spre ea ochii aurii.

— Vrei şi tu?

Ea înclină doar din cap, fără să spună nimic. El pregăti altă ţigară. După ce tutunul fusese amestecat cu haşişul, îi întinse una nemţoaicei, apoi aprinse ambele ţigări. Ea trase un fum şi închise ochii cu capul sprijinit de perete, în extaz.

El profită de acest lucru ca să sufle fumul afară. Nu avea nici un chef să se drogheze. Şi aşa viaţa lui era destul de complicată. Timp de câteva minute, fumară în linişte. Muzica se oprise, iar tinerii hippie discutau fără se le pese de ceilalţi. Birgitta termină prima ţigara. Brusc, se întinse, îşi sprijini capul de coapsa lui Malko şi închise ochii.

— Simt cum mă învăluie, spuse ea cu vocea ei gravă şi stranie.

Vorbise nemţeşte ca pentru sine. Malko îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Deja?

Ea se uită la el surprinsă.

— Şi tu eşti neamţ?

— Austriac. Dar tu?

— Eu sunt nemţoaică, mă cheamă Birgitta.

Ea tăcu şi se scuturã.

— Mi-e frig…

Stătea totuşi rezemată de sobă. Haşişul începea să-şi facă efectul. Timp de câteva minute, Birgitta rămase tăcută. Uneori

buzele se mişcau de parcă ar fi vrut să spună ceva. La un moment dat tresări şi îşi ascunse faţa între picioarele lui Malko. Corpul ei era uşor, parcă nu avea nici un os şi îl apăsa ca o cuvertură plăcută şi călduroasă. Mârâi, se scutură şi îşi înălţă capul.

— Îmi revin, zise ea. Nu a fost destul. Mi-e foame.

— Hai să mâncăm, îi propuse Malko.

— Ai bani?

Tinerii hippie aveau deseori obiceiul să trăiască pe spinarea fetelor. Malko zâmbi. Birgitta nici nu părea să fi observat că era mult mai în vârstă decât tinerii care îl înconjurau.

— Da.

Ea se uită mai atentă la el, deşi se afla încă sub efectul haşişului.

— La ce hotel stai? Nu te-am mai văzut. La *Najib?*

— La *Intercontinental.*

Trăsăturile feţei nu schiţară nici un gest, însă genele ei lungi i se zbăteau rapid.

— Îţi baţi joc de mine?

El clătină din cap.

— Nu.

Tânăra nemţoaică îşi schimbă puţin atitudinea. Ea îl privea pe Malko cu indiferenţă aproape răutăcioasă.

— Şi ce cauţi la *Sigis?*

Ochii aurii ai lui Malko fixară buzele groase, apoi se ridicară încet spre cei ai Brigittei.

— Căutam pe cineva…

— Eşti la agăţat?

— Nu.

Ea miji ochii. Degetele ei pline de inele căutară din nou mărgelele de chihlimbar ca să se joace cu ele.

— Pe cine cauţi?

Malko coborî puţin vocea.

— Pe cineva căruia să-i dau un pachet ca să-l ducă în Europa. Pentru cinci mii de dolari, îi fac rost şi de paşaport.. Jumătate din sumă la plecare, iar cealaltă când se întoarce.

Birgitta rămase cu ochii în gol. Malko o întrebă:

— Te interesează cumva?

Ea clătină din cap.

— Nu, dar îţi găsesc eu pe cineva dacă primesc şi eu ceva.

— O mie de dolari.

Birgitta râse veselă şi nepăsătoare, de parcă i-ar fi propus să

petreacă sfârşitul de săptămână la Karachi.

— Ca să vezi, tu eşti un tip bine. Nu-mi vinzi gogoşi, nu-i aşa?

Fără să zică nimic, Malko se scotoci în buzunarul jeanşilor şi scoase un sul imens de dolari pe care îl vârî imediat la loc. Ochii nemţoaicei străluciră.

— Bine, atunci hai să mâncăm.

Kabulul este plin de personaje ciudate, traficanţi care încercau să recruteze tineri hippie ca să treacă peste graniţă drogurile sau pietrele preţioase furate din India. În fiecare seară, pe terasa de la *Khaybar*, tinerii hippie îşi vindeau cu uşurinţă paşapoartele ca să cumpere droguri. Un franc pentru douăzeci de dolari, o liră sterlină, pentru două sute de verzişori. Iar cei care le cumpărau nu o făceau pentru a le oferi Crucii Roşii.

Malko o urmă pe Birgitta. Se întreba cum va aborda subiectul care îl interesa cu adevărat. În orice caz, ea nu păruse şocată de propunerea lui.

*

* *

Salonul vopsit în culori ţipătoare de la *Marco Polo* era sinistru. Dumnezeu ştie pentru ce unul dintre pereţii interiori era din chirpici. Iar frigăruile abia se puteau mânca. Mai prudentă, Birgitta se mulţumise cu un „palan”, mâncarea tradiţională i afgană, făcută din bucăţele de carne fiartă ascunsă sub o movilă de orez cu mirodenii.

În privinţa restaurantelor. Kabulul nu stătea deloc bine... Ca să găseşti o mâncare decentă, trebuia să te duci tocmai la *Intercontinental.* În toate celelalte localuri, un străin ieşea ţinându-se de burtă.

Birgitta băuse trei pahare cu *J & B* şi o carafă mică cu vin afgan care i-ar fi dat greţuri şi unui struţ. Ochii îi străluceau, degetele se ondulau, buzele i se umflaseră. Făceai abstracţie de capul ras şi surprinzător. Nemţoaica se aplecă peste masă şi zise în şoaptă:

— Mi-aş dori să fumez şi să fac dragoste cu tine, dar nu am timp. Trebuie să mă întâlnesc cu Jules al meu.

Se pare că uitase cu totul de aspectul „business” al relaţiilor dintre ei.

— Cine este?

Vocea lui Malko părea indiferentă. Birgitta făcu o mutră plictisită.

— Un colonel.. Un compatriot. Nu este prea drăguţ, dar îmi

face unele servicii. Acte, chestii dintr-astea. Mi-a închiriat şi o garsonieră. Dar m-am săturat până peste cap.

Ea luă mâna lui Malko într-ale sale şi o strânse cu putere.

— Nu am chef să mă văd cu el. Mă simt bine cu tine.

Asta mai lipsea!

— Du-te, o sfătui Malko. Nu are rost să-l necăjeşti. Poate că o să ai necazuri din cauza asta.

Birgitta făcu o mutră dură şi amuzată.

— Ba nu, e nebun după mine. L-am făcut chiar să şi fumeze… (Râse.) Ascultă, vreau să vii şi tu. Mă voi plictisi singură cu el. Vrei?

Malko ezită. Era totuşi riscant.

— Nu-i spune ce fac aici…

Ea ridică din umeri.

— Doar nu sunt nebună. Vino şi tu peste un sfert de oră la *Ora 25.*

Ieşiră amândoi. Când ajunseră pe trotuar, ea se lipi de el. Limba lungă şi ascuţită ca de şarpe îi atinse în treacăt buzele şi dinţii. După aceea, fata plecă alergând. Malko se afundă sub copacii din parcul Shar-I-Nau. *Ora 25* se afla la o sută de metri mai încolo. Ridică privirea spre cerul înstelat. Poate că în sfârşit se găsea pe urmele generalului Lin Piao. Însă Birgitta părea imprevizibilă şi greu de manipulat.

*

* *

Birgitta dansa singură în mijlocul ringului, agitându-şi braţele-n toate direcţiile, dezlănţuită, în ochi cu o lucire de nebună. Încurajată, orchestra filipineză cânta de mama focului. Trebuia să-ţi apropii gura de urechea vecinului ca să te poţi înţelege. Tânăra nemţoaică se zbânţuia de parcă ar fi fost conectată la un transformator. Uneori, şoldurile erau zguduite de mişcări bruşte şi ritmice ca şi cum ar fi în culmea orgasmului. Mândră şi absentă, părea că nu îi pasă nici un pic de cei din jur.

Doi afgani o contemplau de parcă ar fi fost reîncarnarea Profetului. Faţa extrem de mult machiată făcea să iasă şi mal tare în evidenţă ciudăţenia capului ras.

Asurzită de propriul zgomot, orchestra se opri şi ea. Birgitta se mâi balansa un moment, apoi se îndreptă în paşi de dans spre Malko, ce stătea la bar pe un taburet. Ea luă de pe tejghea un pahar cu whisky simplu şi îl dădu pe gât dintr-o dată, apoi îl luă pe Malko de mână.

— Vino să dansăm. Încă nu a venit.

Era o melodie lentă. Nemţoaica dansa cu minunata neruşinare a unei maimuţe, lipită strâns de Malko. Era destul de stranie acea atingere a capului fără păr de bărbia lui. Malko îi simţea pubisul în burtă. Ea îi murmură la ureche, cu o voce caldă cu aromă de whisky:

— Mă simt bine cu tine.

Cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, ea se lăsa complet în voia muzicii. La un moment dat, el o recunoscu pe Afsaneh în penumbra unui separeu, însoţită de trei afgani negri precum tăciunele. Privirea tinerei afgane se opri asupra lui, mată şi de nepătruns. Apoi îşi luă paharul şi întoarse repede capul în altă parte.

— O cunoşti pe fata aceea? suflă Birgitta.

— Nu, spuse Malko.

— Atunci ar trebui… Adineauri te sorbea din priviri…

Ea înălţă capul şi îl sărută îndelung şi cu pricepere, apoi se opri din dansat şi se lipi mai tare de Malko.

— Vreau să te prezint cuiva, zise ea brusc. Este un francez. Poţi să tratezi cu el pentru afacerea ta. Dacă merge, îţi duc eu pachetul până la graniţă, după aceea o să mă întorc. Chiar îmi dai o mie de dolari?

Malko vru să se distreze puţin.

— Dacă nu îţi dau banii, mai faci dragoste cu mine?

Ea se dădu brusc înapoi cu o expresie atât de răutăcioasă, încât el crezu că o să-i tragă o palmă.

— Eu nu sunt o târfă. Am chef să mă culc cu tine fiindcă îmi placi. Haide, vino!

— Unde?

Ea îl trase către uşă cu forţă de bărbat.

— Vino acum, dacă nu. Poţi să te cari… Nu o să ne mai vedem niciodată.

Din cauza whisky-ului i se împleticea limbă în gură, iar după expresia din priviri, el înţelese că nu avea nici un rost să mai discute.

Afară era frig. Birgitta se întoarse spre el.

— Ai maşină?

— Da.

Ea se urcă în Toyota alături de el.

— Unde mergem?

Ea râse gras.

— Aici, dacă vrei.

Portarul localului avea să se delecteze... Malko se grăbi să pornească, îndreptându-se spre Moscheea Albastră.

— De ce atâta grabă? o întrebă el.

— Ca să nu mă iei drept o târfă.

Viră la stânga, ca să iasă din Kabul.

— Unde te duci? îl întrebă ea.

— La *Intercontinental.*

Ea, tăcu până în momentul când ajunseră la ieşirea din oraş. Îşi aprinse o ţigară şi puse mâna pe coapsa lui Malko. Stătea nemişcată şi tăcută, încât el se întrebă dacă nu cumva adormise. Deodată, ea zise:

— Nu vreau să merg la *Intercontinental* Toată lumea mă va vedea şi Kurt va afla. Să mergem la mine. Întoarce.

Malko o ascultă. Cât rulară o sută de metri, Birgitta rămase liniştită, apoi înjură printre dinţi.

— Nu putem să mergem la mine. Prostul meu de *batcha*[9] o să mă pârască lui Kurt.

— Să ne întoarcem la *Ora 25.*

— Nu, haide la *Green,* zise Birgitta pe un ton ce nu admitea replică.

Făcură cale întoarsă. Nemţoaica începu să cânte.

La hotelul *Green,* ea trecu înainte, bătu într-o uşă, o deschise şi îl împinse pe Malko într-o încăpere. Un tânăr blond cu plete, ca Iisus Hristos, stătea jos lângă o măsuţă scundă, complet gol, cu excepţia *unei pânze înfăşurate* în jurul şoldurilor. O melodie hindusă se auzea în cameră. Fuma haşiş.

Era tânărul hippie pe care îl zărise deja în hotel în decursul incursiunilor lui pe aici. Întoarse capul spre ei cu o privire indiferentă.

Birgitta îl sărută pe obraz.

— Putem să folosim patul tău?

Fără să-şi scoată pipa din gură, zâmbi şi îi arătă patul mare din fundul camerei. Birgitta dădu muzica puţin cam tare şi se dezbrăcă de pulover. În câteva clipe, fu goală puşcă. Sări veselă în pat şi îl strigă pe Malko.

Tânărul hippie fuma în continuare ca şi cum ar fi fost singur. Malko îşi scoase vesta. Această cuplare la comandă nu prea îi dădea ghes. Cu toate astea, Birgitta era extrem de atrăgătoare, îl observa cu ironie pe Malko în timp ce se dezbrăca. Imediat îl lipi de pat.

---

[9] Servitor (n.a.).

— Să nu te mişti, îi zise ea.

Atingerea capului ei pleşuv de pielea lui îi dădea o senzaţie ciudată. Ea începu să-i sărute uşor tot corpul, stând ca un câine în patru labe. În fine, se culcă peste Malko. Avea corp de bărbat tânăr, cu o talie subţire de tot. Mângâierile Brigittei îl făcură până la urmă să uite unde se afla.

— Vino, îl îndemnă ea.

Îndată ce o penetră, Birgitta îl cuprinse cu braţele şi cu picioarele cu o forţă nemaipomenită, fără nici un strop de pudoare. Ea nu îşi dezlipea gura de el decât ca să şoptească vorbe fără şir, jurăminte, obscenităţi.

Se rostogoliră la marginea patului. Deodată Malko avu o senzaţie ciudată. Nemţoaica aproape că nu se mai agita. Ea se înghesuia cu disperare în el, ca şi cam ar fi vrut să-şi declanşeze propria plăcere. Dar Malko ajunse primul la orgasm. Imediat, ea îl sărută cu furie, tandră, recunoscătoare.

Ea se desprinse puţin şi se uită la el. Printre genele lungi, el întâlni o privire rece şi lucidă. Nu era deloc tulburată. Ea mimase plăcerea extraordinar. De bine. Îl sărută pe gât şi spuse:

— Nu mă băga în seamă. Aşa sunt eu. Dar te-am dorit. Tânărul hippie se oprise în sfârşit din fumat şi privi înspre pat. Apoi murmură zâmbind:

— *Far out!*

*

* *

Birgitta se machiase din nou, dar şi mai strident. Ochii daţi cu dermatograf, iar buzele foarte roşii îi confereau un aer provocator, aproape vulgar. Malko întrebă:

— De ce te-ai ras în cap?

Ea zâmbi.

— Pentru că am avut păduchi. După aceea, Kurt nu a vrut să-mi mai las părul să crească. Îl excit mai mult aşa. Îmi spune că e extrem de indecent.

Ea se aplecă, îi şopti ceva la ureche, apoi izbucni în râs. Orchestra începu brusc să cânte. Cu totul, nu lipsiseră decât o oră din barul *Ora 25.* Malko era nervos şi încordat. Îşi făcuse o cunoştinţă extrem de folositoare. Acum trebuia să o poată exploata.

Birgitta se uita la el ca la ultimul bărbat care mai rămăsese pe pământ. Puse mâna pe piciorul lui pe sub masă.

— La ce te gândeşti?

Ar trebui să-i spună. Dar ar fi fost obligat să se deconspire şi pentru CIA era singurul „As” din Kabul. Dacă ar da greş, Thomas Sands nu ar avea timp să pună la punct alt dispozitiv... Uşa cârciumii se deschise brusc. O simţi pe Birgitta cum se încordează.

Un bărbat nehotărât se uita cu atenţie prin încăperea cufundată în semiîntuneric. Era grizonat, cu părul pieptănat pe o parte, un nas drept şi ascuţit, cu o ciudată rigiditate a părţii stângi şi o cicatrice, înspăimântătoare pe buza superioară. Privirea îi alunecă la Malko, apoi se fixă pe Birgitta. Cu un zâmbet ivit numai pe buza de jos, bărbatul se îndrepta către ei.

— Iată-l, şopti nemţoaica. El este Kurt.

Malko îl privea venind pe colonelul Pilz. În orbita uimitor de largă avea un ochi de sticlă. Dar nici celălalt nu exprima mai mult... Deci, astfel arăta omul care îl ţinea în frâu pe generalul Lin Piao, fostul urmaş al lui Mao Tze-Dong şi amantul fermecătoarei Birgitta. Malko se ridică şi îi întinse mâna.

Capitolul VI

— Am chef să fumez...

Colonelul Kurt Pilz rămase nemişcat, cu ochii pironiţi la scara ce ducea la toaletele de la primul etaj. Birgitta oftă agasată şi stinse ţigara. De la începutul serii, ea fumase un pachet întreg. Conversaţia nu atinsese punctul care îl interesa pe Malko. Tânăra nemţoaică nu folosise decât prenumele când făcuse prezentările. Din cauza muzicii nebune, cei doi bărbaţi, care o încadrau pe Birgitta, discutaseră numai lucruri banale. Se vedea cât de colo că Pilz nu aprecia deloc prezenţa lui Malko...

De vreo câteva ori, Afsaneh Khatun veni dansând pe lângă masa lui. Însă se uitase la el precum la o mobilă. Fără voia lui, fusese nevoit să bea şi lupta acum să rămână lucid. Reuşise acest „contact” dincolo de cele mai nebune speranţe ale lui Thomas Sands, dar se afla în gura lupului.

— Am chef să fumez, repetă Birgitta, împingând farfuria cu „boeuf a la chinoise”, specialitatea casei, care de fapt, era carne de vacă pregătită de bucătari afgani. Kurt Pilz îşi aţinti ochiul sănătos asupra ei fără nici un pic de indulgenţă.

— Nu-mi place să fumezi porcăria asta, spuse el în germană. Vino, plecăm.

Degetele prelungi ale tinerei se dădură peste cap aproape de tot, iar vârful capului se înroşi. Ea spuse şi mai încet ca de obicei:

— Nu am chef să plecăm. Mă duc să fumez.

— Unde?

Neamţul zbieră ca şi cum ar fi vrut să acopere muzica. Birgitta zâmbi cu ironie.

— Dacă vrei să ştii, n-ai decât să vii cu mine, iubiţel...

Colonelul Pilz puse capul între umeri. Maxilarul se încordă şi zise cu voce joasă:

— Ştii bine că nu pot.

Dându-şi seama imediat de prezenţa lui Malko, se aplecă peste Birgitta cu un zâmbet crud care îi deforma buza rănită.

— Vă rog să ne scuzaţi pentru această discuţie. Uneori Birgitta este foarte mofturoasă.

Cuminte, tânăra nemţoaică zise:

— Eu nu sunt mofturoasă, tu eşti un moşneag prost...

Din fericire orchestra cânta. Malko se străduia să se prefacă că

nu a auzit. Faţa colonelului Pilz deveni de o imobilitate înspăimântătoare. Orbita rănită semăna cu un ochi de bufniţă. Tăcerea se prelungi câteva clipe, apoi trăsăturile Brigittei se îndulciră de o senzualitate controlată. Ea îl luă pe neamţ de gât şi îl sărută.

— Vino să fumezi cu mine, dragule, murmură ea. După aceea facem dragoste.

Pe lângă ea, Dalila era un îngeraş nevinovat…

O lucire fulgerătoare străbătu ochiul sănătos al colonelului Pilz. Mâna strânse coapsa tinerei, progresă şi îi atinse sexul. Malko îşi întoarse cu pudoare privirea. Stătea pe un vulcan nestins. Dimpotrivă, Birgitta înota precum peştele în apă în această situaţie tulbure. Se întoarse spre Malko şi se uită la el printre genele lungi ca şi cum i-ar fi spus: „Te doresc.” Colonelul Kurt Pilz apăsa cu degetele lui uscate, dar îngrijite muntele lui Venus.

— Haideţi la mine, zise neamţul cu părere de rău.

Birgitta îi zâmbi lui Malko.

— Vii şi tu, nu-i aşa?

Malko avu impresia că neamţul îl va linşa pe loc. Tânăra insistă:

— Vino..

Suna aproape ca un ordin. Ca de gheaţă, colonelul Pilz se aplecă peste masă:

— Sunteţi bine venit…

Încă un candidat la medalia de aur pentru cea mai bună minciună. Malko îi zâmbi cu politeţe.

— Da, dar nu voi sta mult, sunt foarte obosit.

Birgitta îşi recăpătă voia bună. Înşfacă încă un pahar de whisky plin ochi şi îl goli dintr-o răsuflare. Nu era o femeie, era un butoi fără fund. Încercând să-şi păstreze capul limpede, Malko se mulţumi să bea un pahar plin cu apă minerală. Se ridicară. Când Malko ceru nota de plată, colonelul îl opri cu un gest sec:

— Lăsaţi. Aici nu plătesc niciodată.

Privirea îl străbătu pe Malko de parcă ar fi vrut să ghicească cine era acest însoţitor care îi impunea, lui capriciile Brigittei.

— Haşişul ăsta, oftă el. Ce porcărie! Acum înţeleg de ce iranienii îi împuşcă pe traficanţi…

Malko îl aprobă şi îl întrebă cu „naivitate”:

— Dumneavoastră nu aţi fumat niciodată?

— Ba da, dar puţin. Din cauza ei. Însă nu îmi place. A doua zi mă trezesc cu dureri de cap.

Malko îi dădu paltonul. Era pe cale să urzească un plan nebunesc. Undeva în acest oraş plin de praf. Se ascundea chinezul ce a deţinut a doua funcţie în stat...

Un Mercedes 200 negru aştepta afară, cu şoferul la volan. Se aşezară toţi trei în spate.

*

* *

Malko şi Kurt o priveau pe Birgitta cum pregăteşte ţigările cu o dexteritate nemaiîntâlnită. Ea aliniase cilindrii goi de hârtie şi acum amesteca tutunul cu haşişul tăiat în bucăţi mici. Stând turceşte, cu trăsăturile feţei relaxate, era imaginea pură a senzualităţii animalice. Kurt nu îşi lua nici o clipă privirea de la ea, mângâindu-i întruna coapsă goală. Însă, momentan, pe Birgitta o interesa numai haşişul.

Malko nu ştia unde se afla. Maşina părăsise bulevardul Bebe Magh înainte de a ajunge la Ambasada americană, după ce trecuse prin faţa hotelului *Khaybar.* Erau într-un cartier nou, rezidenţial. Salonul colonelului Pilz era plăcut, decorat cu covoare, cu multe perne şi măsuţe joase. În afară de paznic, se pare că nu mai era nimeni altcineva.

Dorinţa neamţului era aproape palpabilă. Mâna lui urca încetişor pe coapsă. Birgitta se scutură, închise ochii o secundă, apoi zise cu reproş, dar şi cu tulburare:

— Stai că nu pot să mai pregătesc ţigările. După aceea.

Mâna neamţului rămase înţepenită pe coapsa ei ca un păianjen în aşteptarea prăzii. Era momentul mult aşteptat de Malko. Se aplecă puţin şi luă din mâna Brigittei ţigara pe care o umplea cu amestecul de tutun şi de haşiş.

— Lăsaţi că o fac eu.

El se deplasă şi se întoarse în mod ostentativ cu spatele la cei doi. Imediat văzu în micuţa oglindă octogonală fixată de tavan, cum mâna colonelului înaintă mai mult şi se apropie cu faţa de gura Brigittei. Ea îl sărută în silă. Degetele ei arătau puţina plăcere pe care o simţea din acest flirt. Nu avea decât un singur lucru în minte: să fumeze.

Malko luă haşişul curat şi umplu pe trei sferturi şase ţigări. Era o doză triplă... Restul ei îl umplu cu amestecul de tutun şi haşiş. După aceea, umplu ultimele două ţigări cu tutun aproape pur. Termină exact în clipa în care Birgitta plecă de lângă colonel şi se aplecă peste umărul lui Malko.

— Bravo, ai făcut treabă bună!

Ea îl sărută pe gură.. Nu îşi dădea seama cât de mult îşi risca viaţa de acum înainte, cel puţin atât cât rămânea în Kabul. Ochiul sănătos al colonelului era injectat de sânge.

Birgitta îşi aprinse imediat o ţigară. Închise ochii şi trase fumul în piept. Malko o observa, aşteptându-se să spună ceva. Dimpotrivă însă, ea dădu fumul afară după câteva clipe cu un suspin de voluptate:

— Ce bine e...

Cu asemenea ţigară puteai să adormi şi o turmă de elefanţi. Ea luă şi ţigara pe care i-o dădea Malko, o aprinse şi i-o întinse colonelului Pilz.

— Fumează, *mein liebe...*

Malko o aprinse pe a lui şi trase fumul în piept. Cu ochii pe jumătate închişi, el îl observa pe neamţ. Nu numai că se băgase în gura lupului, dar se distra cu colţii lui.

Neamţul trase adânc un fum de haşiş şi îl ţinu în piept. Aproape imediat, faţa se făcu vineţie şi avu un acces violent de tuse. Cu ochii plini de lacrimi. Încerca să-şi păstreze calmul.

— Porcărie, mârâi el.

Birgitta izbucni în râs:

— Din cauză că nu eşti obişnuit... Trage în continuare...

Ascultând-o, colonelul luă din nou ţigara. Malko îl observa printre gene. Adversarul înghiţea fumul. Birgitta ajunsese deja la jumătatea ţigării. El scotea uşurel fumul pe nas şi îşi sprijini capul de perete, ca şi cum drogul începea să-şi facă efectul.

În casă nu se auzea nici un zgomot, în afară de accesul de tuse al colonelului Pilz. Mirosul fad şi acrişor al haşişului plutea în salon intoxicându-l pe Malko. Se străduia să rămână lucid.

*

* *

— Mi-e frig, gâfâi Birgitta. Ah, cât de frig îmi este!

Ea alunecă pe podea şi se înfăşură într-o cuvertură. Cu ochii închişi, tânăra nemţoaică începu să delireze. Starea asta o cuprinsese acum câteva minute, după ce fumase a doua ţigară. Tolănit pe perne colonelul Pilz nu mai tuşea deloc. După gesturile mecanice şi prea lente, Malko îşi dădu seama că drogul începea să-şi facă efectul. Birgitta se ridică brusc, duse mâna la ureche şi ţipă:

— Oh, mă doare urechea, o să-mi cadă!

Trăsăturile feţei exprimau o durere adevărată. Parcă şi genele mai crescuseră. În pupilele extraordinar de dilatate, nu se vedea

nici o licărire de viaţă. Parcă ar ti ochiul de sticlă al colonelului. Ea deschise ochii, se uită la Malko, dar fără să-l vadă. Şi întinse mâna spre peretele din spatele lui.

— Ia uite ce culori, ce frumos este…

El întoarse maşinal capul şi văzu doar zidul alb. Deodată Birgitta se culcă pe o parte, gemând şi rostind cuvinte fără înţeles. Malko decise că a venit vremea să arunce zarurile. Se aplecă peste fată şi îi masă încet urechea, şoptind:

— Ştii, de fapt nu te doare.

Faţa crispată de durere rămase astfel câteva clipe, apoi trăsăturile Brigittei se destinseră treptat. Întredeschise gura.

— Aşa este, nu mă mai doare, zise ea încet. Oh, ce bine mă simt!

Ea se ridică, îl cuprinse pe Malko de gât şi îl sărută pe gură. Îngrozit, el vru să o respingă. Kurt Pilz izbucni atunci într-un râs dement, arătând oglinda cu degetul. Pentru el, ei nici nu existau.

— Ce semn! Ce mai semn!

Malko se abţinu cu greu să nu râdă. Neamţul râdea cât îl ţinea gura. Doza mare pe care o inhalase îşi făcea efectul. Se ridică şi încercă să execute câţiva paşi de dans. Timp de un minut, se dezlănţui într-un mod grotesc, pe o muzică pe care numai el *o* auzea, apoi se prăbuşi pe perne.

— Îmi place să dansez, decretă el pe un ton grav. Nu dansez destul..

Pe figura serioasă, nu era nici cel mai vag zâmbet. Cicatricea albă şi mică de lângă tâmplă devenise mai închisă la culoare, iar maxilarul inferior parcă se lăsă şi mai mult în jos.

Malko o îndepărtă pe Birgitta de lângă el, iar ea se lăsă în voia lui. Stătea jos, ţeapănă, cu mâinile încrucişate la piept, iar degetele se mişcau lent, aproape maşinal. Malko se aşează lângă colonel. Ştia că haşişul acţionează la fel ca Penthotalul. Eliberând gândurile din subconştient, depăşind toate barierele mintale. De tactul şi de inteligenţa lui depindea reuşita misiunii. Deodată, colonelul se încordă şi ridică mâna.

— *Raus,* urlă el. *Sofort!*

Malko îşi luă inima în dinţi.

— Colonele, vorbiţi cu chinezii?

Kurt Pilz lăsă braţul în jos. Ochiul sănătos avea privirea fixă şi era injectat de vinişoare roşiatice.

— Ba nu, mie îmi plac chinezii, spuse el. Sunt rasa superioară a Asiei.

Malko simţi imediat un nod în gât. Neamţul vorbea cu glas

stins şi fără vlagă. Malko avea senzaţia că se joacă cu un tub de dinamită aprins. Dacă neamţul îşi revenea, era pierdut.

El aprinse repede şi ultima ţigară umplută cu mai mult haşiş şi o întinse colonelului. Acesta o luă şi începu să fumeze cu gesturi mecanice, trăgând fumul în piept.

Birgitta se lăsă uşurel pe spate şi se întinse. Cu ochii larg deschişi, ea începu să-şi legene, uşor şoldurile, rostogolindu-se uneori chiar pe podea. Scena era atât de sugestivă, încât Malko se gândi că Pilz se va năpusti imediat la ea. Însă acesta se uita fix la Birgitta. Vocea blândă îl făcu pe Malko să tresară.

— Birgitta face dragoste. Cu cine faci dragoste, Birgitta?

Un surâs angelic lumină trăsăturile tinerei femei. Fără să-şi întrerupă mişcările, ea zise oftând:

— Cu El. Cu Iisus Hristos.

Asta mai lipsea. Dacă se credea Bernadette Soubirous… Impresionat probabil de această legătură, colonelul nu mai insistă. El îşi duse mâna brusc la gât ca şi cum s-ar fi sufocat şi deschise gura larg, cu trăsăturile încordate.

— Oh, mă doare, se umflă, se umflă îngrozitor!

Malko se strădui să nu inspire norul de fum care îl înconjura pe colonel. Îi atinse uşor gâtul cu degetele.

— O să vă simţiţi mai bine, zise el cu voce convingătoarei V-aţi ostenit prea mult în ultimul timp…

Încet, încet, trăsăturile neamţului se relaxară.

— Da, este adevărat, admise el, am muncit mult…

Mişcările Brigittei se accelerară, cu capul dat pe spate şi pântecele în afară, făcând amor cu o fantomă.

— O să ţip, zise ea deodată, ţip, ţip. Oh, Dumnezeule!

Ea se rostogoli într-o parte scuturată de hohote de plâns şi de spasme. Împreună cu colonelul Kurt Pilz care stătea ţeapăn pe scaun, scena părea ieşită dintr-un coşmar psihedelitic. În plus, fumul de haşiş începea să pătrundă în plămânii lui Malko şi îi era greu să se concentreze. Îşi dădu seama cu groază că nu mai avea chef de vorbă sau să facă vreun efort, ci voia numai să doarmă… Trebuia cu orice preţ să reia discuţia.

— Chinezii v-au obligat să munciţi atât de mult, îi spuse el lui Kurt.

Neamţul dădu din cap, cu privirea fixă.

— E adevărat. Dar acum s-a terminat.

— El pleacă?

— Da, da, pleacă! Pfuf, *fertig!*

— În China?

Ochiul cenuşiu al colonelului păru brusc plin de voioşie.

— Bineînţeles că pleacă în China. Dar nu imediat…

Malko inspiră adânc ca să-şi domolească bătăile inimii.

Avea impresia că face acrobaţie deasupra cascadei Niagara. Informaţia colonelului era nepreţuită. Astfel, generalul transfug Lin Piao se întorcea în China, iată cine le făcea pe plac ruşilor, în starea în care se găsea, Malko era sigur că neamţul era incapabil să mintă. Însă efectul drogului avea să se risipească în curând. Avea la dispoziţie doar câteva minute ca să afle modalitatea prin care Lin Piao se va întoarce în ţara lui.

— Este o idee foarte bună, spuse el.

Colonelul aprobă cu gravitate.

— *Wunderbar.* A fost ideea mea. Imbecilii de afgani voiau pur şi simplu să-l urce în avion.

— Imbecilii, repetă Malko.

— Da, imbecilii! Avionul nu ar fi ajuns niciodată în China… Se aplecă spre Malko. Prietenii noştri ruşi au Mig-uri 23. Nimeni nu poate să iasă din Afganistan fără acordul lor. Iar ei nu vor permite în veci acest lucru…

Se întrerupse brusc.

— Ea unde este?

Malko se încorda, gata să facă orice.

— Cine?

Colonelul îi aruncă o privire plină de milă.

— Birgitta.

Tânăra stătea acum la doi metri de ei. În timp ce discutau, ea îşi scosese încetişor *puloverul şi îşi* mângâia sănii, absentă şi fericită.

— Cred că e acolo, spuse Malko foarte prudent.

Colonelul se uită la ea şi spuse:

— Cred că a plecat. Vreţi s-o aduceţi înapoi? Eu sunt cam obosit…

Malko ezită. „Contrazicându-l” pe colonel, putea să-l trezească, iar el nu aflase destul.

— Mă duc, zise el.

El se sculă şi ieşi din cameră. În antreu dădu peste cei doi paznici care se ridicară imediat în picioare. Erau doi afgani morocănoşi care păzeau uşa. Malko era închis aici, obligat ca Pilz să-şi revină ca să poată pleca din vilă. Le zâmbi, apoi se întoarse în salon şi se apropie de Birgitta pe care o ridică. Ea îl urmă ascultătoare.

— Iat-o pe Birgitta, îi spuse vesel colonelului, am găsit-o…

De data asta, neamţul o văzu. Zâmbi şi zise cu voce blândă:

— Unde ai fost, nebunatico? Ştii bine că e periculos să te îndepărtezi…

— Am făcut baie, răspunse Birgitta încântată. Apa era călduţă şi cu mulţi peştişori coloraţi… Trebuia să vii şi tu.

Ea se întoarse către Malko.

— Şi tu trebuia să vii cu mine, am fi făcut dragoste în apă.

Colonelul Pilz se sufocă de râs.

— Asta era, v-aţi iubit în apă… Cu peştişorii…

Râdea cu atâta poftă, încât Malko se întrebă dacă nu cumva îşi bătea joc de ei. Dar nu reuşi să afle ce îl făcuse pe neamţ să râdă cu lacrimi. Acesta deveni iarăşi *serios.*

— Eu nu am timp să fac dragoste în apă. Deşi mă simt atât de uşor…

Se ridică şi făcu câteva salturi groteşti.

— Uitaţi-vă cât de uşor sunt!

Malko îl aprobă cu seriozitate.

— Foarte uşor, Kurt. Dacă nu ar fi chinezii ăia, am putea să facem dragoste în apă…

— Ah, chinezii ăia!

Neamţul era atât de contrariat încât îi apăru un rid pe frunte. Malko se grăbi să adauge:

— Bine că se va termina totul mâine.

Spusese asta la întâmplare. Colonelul se uită la el cu reproş.

— Ba nu, mâine. *Poimâine,* va fi la Peshawar, îl apucă din nou râsul. Birgitta îl privea mirată.

— Kurt, înveleşte-te că ţi-e frig!

Neamţul se uita la ea fix, neînţelegând şi spuse ca pentru sine:

— Acolo e foarte frig. Mai ales înainte de Khaybar Pass.

— Dar *în* maşină nu este frig, observă Malko.

Kurt Pilz se uită la el ca şi cum ar fi spus o inepţie.

— Ah, doar n-o să mergem cu maşinile pe drumurile alea. Înălţând sprâncenele, îl fixa pe Malko cu expresia gravă cu care un profesor se uită la elevul său. Îşi şterse fruntea cu mâna şi spuse:

— Mă doare capul.

Putea să-şi revină dintr-o clipă într-alta. Malko făcu rezumatul în minte. Acum ştia că Lin Piao va pleca poimâine la Peshawar, dar nu va merge pe drumul obişnuit. Thomas Sands va trebui să afle restul. El se jucase prea mult cu norocul… Se lungi şi el şi închise ochii. Lângă el, Birgitta repeta întruna:

— Ce soare, ah, ce soare!

Epuizat, Malko îşi pierdu aproape imediat cunoştinţa: îi trecu fulgerător prin minte gândul că putea să uite tot atunci când se va trezi.

*

* *

Cămila mergea la galop îndreptându-se spre un munte care se îndepărta neîncetat. De jur-împrejur, se întindea cât vedeai cu ochii deşertul în nuanţe de roşiatic şi mov.

Căţărat pe spinarea animalului, Malko suporta legănarea cu greutate. Deschise ochii brusc. *Colonelul Pilz* stătea aplecat deasupra lui şi îl scutura de umăr.

— Treziţi-vă!

Total năucit. Malko începu să se dezmeticească. Neamţul mai avea ochiul sănătos injectat, dar se părea că îşi revenise. Birgitta stătea pe un scaun, îmbrăcată şi îmbufnată.

— Cât e ceasul? întrebă Malko.

— Cinci, răspunse neamţul.

Dormise aproape două ore. Se ridică şi îşi trecu mâna prin păr.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Kurt Pilz încercă să zâmbească:

— Nu face nimic. Şi eu am dormit un pic. Porcăria asta de drog...

Birgitta înălţă capul, li aruncă o privire ucigătoare neamţului printre genele lungi.

— Ba nu este o porcărie, zise ea cu agresivitate în glas. Dacă am fi prieteni cu adevărat, ar fi fost extraordinar. Am fi povestit ce a visat fiecare.

Kurt se scărpină pe gât, uitându-se insistent la Malko.

— Totuşi am vorbit, observă el. Eu îmi aduc aminte că am discutat cu prietenul nostru. Dar nu mai ştiu exact despre ce anume. Dar dumneavoastră?

Ochiul sănătos era aproape închis. Malko simţi o înţepătură în podul palmei de frică. Neamţul se pregătea să-i întindă o cursă. La ce bun se străduise să afle ce a aflat, dacă avea să fie omorât în această vilă pustie... Zâmbi cu amabilitate. Era hotărât să joace şi ultima carte.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă spun... Sunt lucruri care înseamnă mult pentru dumneavoastră. Poate vă vor stingheri. Eu aproape că le-am uitat...

Colonelul Kurt Pilz se transformase în statuie.

— Vă rog, zise el cu răceală.

Malko luă o atitudine cât putu de jenată.

— E vorba despre lucruri foarte personale, nu-i aşa…

— Da, da, înţeleg, făcu nerăbdător colonelul. Şi altceva?

— Ei bine, spuneaţi să faceţi dragoste în apă cu mine şi cu domnişoara…

Trăsăturile neamţului se destinseră pe dată. Izbucni în râs:

— Dar este foarte sănătos, foarte sănătos, nu-i aşa, Birgitta?

Tânăra nemţoaică se uită la Malko cu nedumerire. Malko simţea că îl doreşte.

— Da, spuse ea cu un aer absent.

Kurt Pilz îşi frecă mâinile. Era relaxat şi se transformase într-o gazdă bună.

— Vă dau maşina şi şoferul ca să vă ducă la hotel, spuse el. Cred că Birgitta este obosită şi va rămâne aici.

Malko răsuflă uşurat, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

— Dragul meu, la ora asta în Kabul nu mai găseşti nici un taxi.

Îl conduse pe Malko în antreu, dădu un ordin celor două gorile, apoi îi strânse mâna.

— Sper ca data viitoare să petrecem o seară mult mai veselă. Birgitta e grozavă cu drogul ei. Iau şi eu puţin ca să-i fac pe plac.

— A fost o seară excelentă, spuse Malko.

Abia după ce se urcă în Mercedes, respiră uşurat. Se străduia să ţină minte vila înconjurată de un grilaj înalt, aflată în apropierea unui spital în construcţie.

Rămânea să afle pe unde avea să treacă graniţa generalul Lin Piao ca să poată fi interceptat. Era îngrozitor să vezi ce putea face drogul dintr-o fiinţă rece şi stăpână pe ea cum era colonelul Pilz. O marionetă fără voinţă.

Capitolul VII

Tâmplele lui Malko zvâcneau de o migrenă sâcâitoare. Şi ochii îl dureau. Două faruri puternice îl orbiră şi puse o frână bruscă. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că în faţa lui nu se vedea decât fasciculul de lumină al farurilor propriei maşini care se reflecta în vitrina restaurantului *Khaybar.* Demară plin de furie.

Aşteptase până când Mercedesul colonelului Pilz se îndepărtă ca să se ducă la Toyota lui parcată în faţa localului *Ora 25.* Înainte de toate, trebuia să-i dezvăluie lui Thomas Sands ce a aflat. Nu se ştie ce i s-ar putea întâmpla. Nu îi venea să creadă că neamţul s-a lăsat păcălit. Cu condiţia ca, în mod conştient, să nu-l fi pus pe o pistă falsă.

Coborâse puţin geamul ca să intre aerul răcoros şi continua să meargă încet pe străzile pustii din Kabul. Cartierul „seh" era întunecat şi liniştit. Pe bulevardul Darulaman se întâlni cu o Volga numai cu şoferul la volan, cu o bandă roşie ca taxiurile, care rula la fel de încet ca şi el. Inima îi bătea cu putere în piept fie din cauza altitudinii oraşului Kabul, fie a drogului sau a stării de anxietate.

Când ajunse în faţa casei americanului, aprinse brusc faza mare a farurilor. Însă drumul pietruit era pustiu. Opri prudent maşina la două sute de metri mai înainte şi se întoarse pe jos.

Soneria nu se auzea de afară. Malko rămase cu degetul pe buton până când văzu o lumină aprinzându-se la parterul vile. Uşa se deschise şi auzi vocea lui Thomas Sands întrebând în engleză:

— Cine este?

— Malko.

Uşa se deschise. Americanul era îmbrăcat într-un halat de casă roşu aprins din care ieşeau două picioare păroase. Părea că se uită şi mai câş ca de obicei. Pungile mari de sub ochi îl îmbătrâneau. Ţinea mâna dreaptă în buzunarul halatului. îşi trecu agasat mâna prin părul ciufulit.

— Ce se întâmplă? E abia cinci dimineaţa.

— Am făcut ore suplimentare, spuse Malko.

*

* *

— Nenorociţii, izbucni Thomas Sands. Eram sigur că nu vor face nimic până la întoarcerea regelui!

— Azi e luni. Cel târziu sâmbătă, Lin Piao va fi la Beijing, zise Malko. Via Pakistan.

Thomas Sands părea năuc şi distrus. Cu un gest mecanic scoase din buzunarul halatului un mic Colt „Cobra 38”. Salonul ora mobilat fără farmec, cu câteva cuverturi afgane aruncate neglijent pe fotolii. într-un colţ, era un teanc de reviste „Playboy” şi alte publicaţii. Pentru un celibatar, viaţa la Kabul nu era prea amuzantă. Pe măsuţa joasă zăcea o sticlă de whisky pe trei sferturi goală. Americanul îşi turnă o porţie zdravănă şi o dădu pe gât. Se cutremură şi figura cenuşie căpătă un pic de culoare. Se ridică şi zise:

— Asta e tot ce aţi aflat?

Malko îşi zise că îi va turna whisky-ul în cap şi îi va da foc.

— Dacă vreţi, eu pot să mai fumez haşiş împreună cu colonelul Pilz. Cu siguranţă că îi va face plăcere să-mi destăinuie ora plecării şi itinerarul...

Americanul sughiţă şi îşi ceru scuze.

— Să stăm şi să judecăm puţin. El a spus „poimâine”. Eu cred că asta se va petrece în timpul nopţii, deci în noaptea de miercuri spre joi. Iar de aici nu pot să plece decât la Peshawar. Dor după cum a spus, nu vor merge pe drumul din Khaybar Pass...

— Aşa este, făcu Malko. Asta înseamnă că rămân doar vreo sută de kilometri de supravegheat...

Sincer vorbind, nici nu vedea ce ar încerca să facă. Frontiera muntoasă dintre Pakistan şi Afganistan era un labirint do cărări şi de păsuri care nici măcar nu apăreau pe hartă... Extraordinara lui faptă de vitejie risca să fie total nefolositoare. Thomas Sands reflecta cu capul în mâini. Brusc se cutremură.

— Mă duc să mă îmbrac, zise el. Aşteptaţi-mă cinci minute.

Se făcu nevăzut pe scară înainte ca Malko să aibă răgazul să-l întrebe ce avea de gând. Pe masă mai era şi o sticlă de votcă Krepskaia. Îşi turnă o porţie dublă, puse o sticluţă de *Gini* şi îşi făcu un cocteil pe care îl bău dintr-o dată.

La ora aceea, nu se simţea în stare să bea votcă simplă... în schimb, acest amestec îl răcorea.

*

* *

Toyota nimeri într-o groapă şi se opri. Strada se înfunda în

deşert ca de altfel toate drumurile din Kabul. Cu toate astea, se aflau doar la trei sute de metri de *Intercontinental,* în partea de nord-vest a oraşului, în apropiere de drumul spre Charikar. Thomas Sands coborî primul şi bătu la uşa unei case din chirpici.

— Fiţi atent, şopti Malko.

Pe partea cealaltă a drumului, un afgan înfăşurat într-o cuvertură stătea pe jos cu o puşcă veche între picioare. Sforăitul lui făcea la fel de mult zgomot ca şi bătăile în uşă…

— Este paznicul de noapte, spuse Thomas Sands. Trebuie să supravegheze casa unor „bogătani”.

Se auziră, voci înăuntru şi o voce de bărbat întrebă de după uşă ceva în afgană. Thomas Sands îi răspunse în aceeaşi limbă. Uşa se deschise şi apăru imediat Yacoub, micuţul paştu pe care i-l prezentase americanul la Peshawar. Omul factotum al ambasadei. Ciufulit, cu urdori la ochi, era îmbrăcat cu o cămaşă de noapte lungă din bumbac. Se dădu la o parte ca să-i lase să intre pe cei doi musafiri. Încăperea era mobilat! Sărăcăcios. Yacoub părea năucit de-a binelea. Thomas Sanda spuse în engleză:

— O să-i vorbesc în persană căci nu înţelege bine engleza.

Începu un lung monolog. Yacoub îl asculta şi se trezea văzând cu ochii. Când americanul termină ce a avut de spus. E îi puse câteva întrebări, apoi stătu pe *gânduri şi* spuse în sfârşit:

— *Baleh, baleh*[10].

Thomas Sands se întoarse către Malko.

— Yacoub ne va ajuta. Îi cunoaşte pe toţi contrabandiştii din Nuristan. Spune că cei care trec fraudulos folosesc întotdeauna acelaşi drum – într-o zonă de douăzeci de mile, la nord de Pasul Khaybar – şi crede că poate să găsească drumul pe care merg ei. Va pleca imediat spre Pasul Khaybar. Se pare că în acest anotimp un singur drum este practicabil.

— De ce naiba afganii nu folosesc un convoi militar pe drum? întrebă Malko. Doar sunt acasă la ei, nu trebuie să se ascundă.

Thomas Sands clătină din cap:

— Pentru că nu sunt nebuni… Armata este dezbinată de ruşi. În spatele fiecărui gradat afgan, se ascunde un ofiţer rus. Cu siguranţă că ruşii le vor face o măgărie. Nu uitaţi că şi ei îl vor pe generalul Lin Piao. Afganii care îi urăsc într-adevăr trebuie să fie încântaţi… însă cu contrabandiştii paştu nu se întâmplă acelaşi lucru. De vreme ce sunt plătiţi, nu se amestecă în politică. Pe

[10] Da, da, (n.a.).

urmă, dacă Lin Piao va pleca cu un convoi militar şi nu va putea fi însoţit în partea cealaltă a graniţei. Eu nu cred că pakistanezii sunt dornici să se amestece oficial în această, afacere.

Malko se uită la ceas. Într-o jumătate de oră se va lumina. Yacoub se îmbrăca în tăcere. Peste cămaşa afgană îşi puse o haină în stil european. Nevastă-sa nici nu se clintise din loc. Prin semiîntuneric, Malko zări doi ochi negri plini de nelinişte.

— Sunt gata, zise paştu.

— Să presupunem că identificaţi convoiul. În acest caz, ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Malko.

Profilul de grec al lui Thomas Sands rămase împietrit.

— Îl atacăm şi îl răpim pe generalul Lin Piao, răspunse el pe un ton calm.

*

* *

Colonelul Kurt Pilz nu reuşise să adoarmă. Cu creierul îmbibat cu haşiş, se chinuia să-şi aducă aminte ce se întâmplase seara trecută. Birgitta dormea cu faţa în sus, pe jos, pe perne. Neamţul se gândi că ea era singura care ştia să îi răspundă la întrebările care îl frământau. Se aplecă şi o scuturâ. Birgitta mormăi şi deschise ochii fără să îl vadă.

— Cine este bărbatul care a venit cu tine?

Neamţul îşi apropie faţa de a ei. Nu simţi nici o reacţie din partea ei. Apoi tânăra îşi mişcă imperceptibil buzele, iar faţa îşi recăpăta imobilitatea. Kurt Pilz repetă întrebarea. Dar de data asta nu obţinu chiar nimic. Birgitta dormea cu ochii deschişi…

Se lăsă într-un fotoliu suspinând şi începu să se gândească. Cu cât reflecta mai mult, avea impresia că discutase şi altceva cu străinul decât despre sex. Dar, în ciuda eforturilor, nu reuşea să-şi aducă aminte. Se ridică. Peste patru ore, trebuia să fie la birou. Starea de anxietate şi enervarea îl făceau să se simtă şi mai obosit. Se duse în baie şi îşi văzu în oglindă imaginea, ochiului sănătos roşu şi umflat, buza mutilată şi cicatricea de pe tâmplă.

Se întoarse în living-room şi o contemplă pe nemţoaică dormind. Un val de ură îl făcu să simtă un ghem în stomac. Era obişnuit cu trăsnăile şi cu aventurile ei. Nu ignora faptul că era în stare să se dea primului venit dacă era beată sau drogată. Până la urmă o să-l determine să facă o prostie. Birgitta se mişcă în timpul somnului, dezvelindu-şi picioarele până sus. Colonelul Pilz înghiţi în sec. Acest corp care i se oferea în toată splendoarea lui îl înnebunea pur şi simplu.

Colonelul Pilz stătu pe gânduri. Se dezbrăcă repede şi se întinse lângă Birgitta. Nu reacţionă nici atunci când el îi scoase fusta şi slipul... Când o pătrunse, ea gemu uşor, îl cuprinse în braţe, dar nu deschise ochii. Neamţul o posedă cu furie, gândindu-se că pentru ea nu reprezenta decât un mascul oarecare în plus.

Epuizat, rămase lungit lângă ea. Se gândi iarăşi la străinul blond. Nu avea decât să dea un telefon ca să fie imediat urmărit, filat sau chiar arestat. Dar avea o ezitare. Până acum dăduse destule ordine să fie urmăriţi diverşi bărbaţi pe care îi cunoscuse prin intermediul Brigittei. Dar nu primise decât rapoarte despre aventuri amoroase şi despre beţii în care fusese amestecată mereu şi tânăra nemţoaică. De fiecare dată a trebuit să suporte în tăcere ironia abia disimulată a subordonaţilor săi afgani. Îi venea să urle de furie. De data asta, se hotărî să facă singur cercetările. Nu mai voia să fie ridicol.

*

* *

— Glumiţi, zise Malko..

Thomas Sands nu-şi lua nici o clipă privirea de la drum. Îi spate, Yacoub părea adormit, deşi se lumina de ziuă.

— Vă este frică?

Malko ridică din umeri.

— Nu, dar nu sunt plătit ca să atac diligenţe. Şi nu îmi dau seama cum puteţi să duceţi până la capăt o operaţiune de anvergură numai cu trei persoane.

Americanul îi zâmbi cu ironie.

— Cine v-a spus că sunt numai trei? Yacoub va recruta câţiva *nafari*[11] ca să atace convoiul.

— Albi?

— Nu, nişte paştu ca el. Nu a mai plouat de vreo optsprezece luni, iar turmele, mor de foame. Aceşti tipi sunt gata să facă orice pentru un pumn de bani. Sunt puternici şi cei mai buni trăgători din lume. Englezii au simţit pe pielea lor această tristă experienţă acum douăzeci şi patru de ani, în Khaybar Pass. O mână de paştu au nimicit Regimentul al doilea de la Gurkhas.

Malko nici nu se străduia să înţeleagă.

— Vreţi să spuneţi că vor masacra tot convoiul doar ca să îl prindă pe chinez?

— Dacă va fi nevoie, zise Thomas Sands cu răceală. Jocul

[11] Oameni în limba afgană, (n.a.).

merită osteneala. Nu avem dreptul să-l lăsăm pe Lin Piao să ne scape.

Malko frână şi parcă pe marginea bulevardului pustiu.

— Nu sunt de acord. Nu sunt un asasin.

Thomas Sands se întoarse uşor spre el şi zise pe un ton egal:

— Fie că sunteţi sau nu de acord, este exact acelaşi lucru. Eu comand la Kabul. Să plecăm, suntem grăbiţi.

Ochii aurii ai lui Malko căpătară nuanţe de verde, ceea ce era semn rău…

— Aş putea să vă năruiesc toate proiectele, ameninţă el.

Frumosul profil al lui Thomas Sands abia se mişcă.

— Dacă m-aş fi gândit că faceţi aşa, v-aş fi eliminat, spuse el.

Apăsă intenţionat pe ultimul cuvânt. Malko reflectă câteva clipe. Se găsea în încurcătură. Cel mai bine era să elimine pagubele. Plecă fără să răspundă.

Până la vila americanului nu mai scoaseră nici o vorbă. Acesta coborî, iar Yacoub veni în urma lui.

Malko plecă fără să-i strângă mâna. Cinismul rece al americanului era împotriva moralei sale. Ştia că există o raţiune de stat, dar refuza să i se supună.

*

* *

Kurt Pilz o contempla pe Birgitta care se săpunea sub duş. Ca de obicei, după ce fuma mult, tânăra era morocănoasă şi prost dispusă. Avea oroare de faptul că amantul ei profita fără ca ea să simtă nici cea mai mică plăcere. Ca să-l sfideze, ea îşi freca pubisul cu buretele pândindu-l pe Pilz printre genele lungi. Însă neamţul avea alte preocupări acum.

— Ce am mai spus aseară? o întrebă el străduindu-se să pară vesel.

Birgitta se opri din săpunit.

— Cum adică, ce ai mai spus?

El strivi ţigara de peretele duşului.

— Da, despre ce am vorbit cât am fost în „călătorie”.

Avea oroare de această expresie. Tânăra nemţoaică ridică sprâncenele sincer mirată.

— Nu ştiu nimic, zise ea cu umor. Şi eu eram în „călătorie” … în fond, ce e cu asta?

Pilz se strădui să adopte un ton lejer, fără să o privească.

— Eu nu îl cunosc pe prietenul tău. Am multe responsabilităţi în meseria mea. Cea mai mică indiscreţie este extrem de

periculoasă.

Brigittei puţin îi păsa de indiscreţiile lui. Se săpunea mecanic, încercând să-şi amintească! Seara precedentă. Pilz insistă:

— Cine este acest bărbat blond? Ce face la Kabul?

— Cred că este ziarist, făcu Birgitta morocănoasă. Peste cinci minute o va întreba dacă s-a culcat cu el, iar ea va nega, apoi el o va acuza că minte şi va pleca…

— Un ziarist!

Kurt îşi încordă maxilarele. Lui nu îi plăceau ziariştii. Tocmai fiindcă prin natura meseriei lor, dădeau la iveală exact ceea ce voia el să ascundă cu atâta grijă…

— Mi se pare că am discutat despre multe lucruri care l-ar putea interesa pe un ziarist, insistă el.

Brusc, în mintea Brigittei se produse un declic. Deseori haşişul îi ascuţea atenţia în loc s-o diminueze. Discuţia dintre cei doi bărbaţi îi revenea acum în frânturi, însă cu o claritate surprinzătoare. Avea impresia că o bandă magnetică i se derula în cap.

În mintea ei, vocea rece şi energică a lui Malko contrasta cu aceea a colonelului Pilz. înţelese pe dată că se petrecuse ceva anormal. Nu înţelegea unde voia să ajungă cu chinezii lui, dar îl va întreba.

— Nu îmi mai aduc aminte nimic, spuse ea. Cred că ai vorbit despre amor, cum faci tu de obicei, nu te gândeşti decât la asta. Eşti obsedat de păsărică.

Încă o expresie de care îi era groază colonelului. Birgitta se uita la el cu ironie şi nevinovăţie în acelaşi timp, iar Kurt îşi dădu seama imediat că îl minţea.

Se obişnuise de mult cu minciuna. Doar asta îi era meseria. Nu mai insistă fiindcă nu îndrăznea să o atace pe Birgitta în mod direct, cu atât mai mult cu cât nu ştia în legătură cu ce minte.

— Pe diseară, zise el cu amabilitate. Te invit să cinăm la *Ora 25,* la nouă.

*

* *

Malko contempla o vacă ce păştea melancolică într-o rigolă, în faţa Moscheei Albastre. De patru ore se plimba prin Kabul fie pe jos, fie cu maşina, iar acum era sigur că nu fusese urmărit. Acest lucru însemna că neamţul nu îşi dăduse seama de nimic. Chemă un taxi şi se urcă. Era un Plymouth antic cu parbrizul crăpat, jegos, fără tapiţerie. Şoferul bărbos, îmbrăcat în zdrenţe se

întoarse către el cu un zâmbet larg.

— *No good!*

Era tot ce se putea spune. Malko îi spuse prin gesturi să-l ducă la Ambasada americană. Din fericire, începuse să cunoască oraşul Kabul. După aceea, fără să se ascundă, se opri şi intră în ambasadă. Thomas Sands era în birou. îndată ce secretara închise uşa, zise triumfător:

— Asta e!

— Asta e, ce?

— Yacoub a identificat convoiul. Îl conduce un văr de-al lui.

— Un văr de-al lui! Păi atunci...

— Astfel a putut să obţină mai uşor informaţii. Afganii au plătit patru sute de-mii în bani de ai lor. În afară de protecţia obişnuită, mai sunt doisprezece oameni din „Masounillate Milli", poliţia secretă, echipaţi cu toţii cu arme modeme. Puşti de asalt G-3 şi două mitraliere. Se tem mai ales de ruşi, căci ei i-au recomandat şefului caravanei să nu asculte de nici un ordin expres al oricărui detaşament militar.

— Yacoub va trage în vărul lui? întrebă Malko îngrozit.

Thomas Sands murmură ceva urât la adresa legăturilor de familie. Se pare că Yacoub nu murea după văru-său.

Malko se gândi imediat la altceva.

— Nu le este teamă că Lin Piao va fugi?

Americanul clătină din cap.

— Este rănit. Îl transportă pe o targă, escortat de mai mulţi chinezi. Caravana se întâlneşte cu alţi chinezi pe teritoriul pakistanez.

Malko ridică privirea la cer.

— Ei bine, nu vă rămâne decât sa ridicaţi o mică armată.

— Yacoub a găsit cinci oameni de încredere.

Americanul părea extrem de serios. Crezu că nu a înţeles bine.

— Cinci oameni! O să atacaţi nişte tipi înarmaţi cu mitraliere şi cu puşti de asalt?

O lucire aproape sadică trecu fulgerător prin ochii şaşii ai lui Thomas Sands.

— Facem o şmecherie, zise americanul laconic.

— Ce şmecherie?

— Yacoub vă va explica la timpul potrivit.

— Sper să meargă. Dacă nu, nu veţi mai avea ocazia s-o luaţi de la început.

— Dumneavoastră, nu eu.

Malko rămase fără grai.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră nu veţi participa la această expediţie?

— Exact.

Americanul zâmbi nevinovat.

— Eu sunt al şaptelea secretar din Ambasada Statelor Unite la Kabul. Cum credeţi că se va simţi guvernul meu dacă îmi vor găsi cadavrul acolo? În schimb, dumneavoastră sunteţi un ziarist *free-lance*[12]. Cred că asta sare în ochi numaidecât.

Malko se simţea întotdeauna puţin dezarmat de pragmatismul şi francheţea americanilor. Deşi luciditatea îi era puţin impregnată de cinism, nu reuşea niciodată să se dezbare de atavismul său de mare senior.

— Sper că veţi avea grijă să am o înmormântare aşa cum se cuvine, spuse el.

— Nu vorbiţi prostii, i-o tăie brusc Thomas Sands. Totul va merge ca pe roate. Toată lumea mi-a împuiat capul că sunteţi un tip formidabil. Şi, mai ales, că aveţi un noroc chior.

— O să am mare nevoie, oftă Malko. Să presupunem că nu vom fi masacraţi. Ce va trebui să fac cu generalul Lin Piao?

Pe perete era prinsă în piuneze o hartă mare a Afganistanului. Sands luă o linie şi îi arătă două piuneze albastre înfipte în apropierea graniţei pakistaneze.

— Acesta este cu aproximaţie locul intervenţiei, zise el punând linia pe prima piuneză. De acolo, Yacoub vă va conduce la locul de întâlnire cu elicopterele noastre. Am reuşit să obţinem dreptul de survol al Pakistanului, sub pretextul *că* executăm unele manevre. Aparatele vor pleca din Kandahar, se vor îndrepta spre sud şi vor merge paralel cu frontiera. O vot traversa pe lângă Hesarak... Radarele ruşilor nu pot să le depisteze căci vor zbura la mai puţin de o mie de picioare. Vă vor aştepta de la şase dimineaţa şi se vor întoarce la amiază. Dacă totul merge bine, generalul Lin Piao va pleca imediat la bordul unui Boeing 707 aparţinând companiei Air France, iar dumneavoastră vă veţi întoarce la Kabul împreună cu Yacoub.

Malko privea harta. Era un plan cam îndrăzneţ. De câţiva ani încoace, CIA nu a mai realizat astfel de performanţe decât foarte rar. Dacă acţiunea aceasta dădea greş, consecinţele erau uşor catastrofale.

— Nu vă este teamă că ruşii vor ataca Boeing-ul 707?

Thomas Sands avu un zâmbet rece.

[12] Profesionist independent, (n. t.).

— Prin preajmă vor fi douăsprezece „Phantoms” ca să-l apere. Au ajuns în dimineaţa asta la Teheran. Ruşii nu vor risca să-şi trimită Mig-urile 23 ca să atace nişte avioane americane deasupra unei ţări neutre.

Malko rămase pe gânduri. Diferenţa dintre mijloacele puse la bătaie pentru partea oficială a acţiunii şi cele neoficiale era de-a dreptul strigătoare la cer…

— Care va fi versiunea oficială?

— Dumneavoastră nu existaţi, bineînţeles, făcu Sands. Oficial, generalul Lin Piao se va prezenta la ambasada noastră ca să ceară azil politic. Dacă reuşim să punem mâna pe chinez, David Wise vă va rămâne recunoscător toată viaţa.

Recunoştinţa lui David Wise… Malko nu credea în aşa ceva. Şeful Diviziei Planuri din cadrul CIA avea sentimentalismul unui computer. Spera numai să câştige destui dolari ca să plătească factura acoperişului castelului şi să-şi cumpere câteva lăzi cu Dom Perignon şi de Moet et Chandon ca să-şi primească prietenii cu demnitate. Dar Thomas Sands nu înţelegea astfel de lucruri.

— Mai trebuie să punem la punct câteva detalii, spuse americanul. Vă întâlniţi cu Yacoub la bazarul de bijuterii, peste o oră.

*

* *

Birgitta închise telefonul nedumerită. Nu răspundea nimeni în camera lui Malko de la *Hilton.*

Îşi puse cojocul şi ieşi din hotelul *Green* unde venise special ca să-i dea telefon. Se întunecase deja. Stătu o clipă pe gânduri când ajunse faţa Ambasadei Pakistanului. Îi era frică. Mai avea timp să-l găsească pe Kurt şi să-i mărturisească bănuielile ei, să-i spună ce întrebări îi pusese blondul.

Ea ocoli mobilierul expus chiar pe trotuar. Un negustor de cojocele o strigă. Era ora la care centrul Kabulului era foarte animat, însă Birgitta se simţea foarte singură. Deşi lua droguri, pentru prima oară de câteva luni de zile avea sentimentul că voia să plece din acest oraş trist, înconjurat de munţi, în care nu vedea o vitrină mai elegantă. Se săturase până peste cap de arme vechi, de bijuterii turkmene şi de cojocele. Ca şi de colonelul Kurt cu poftele lui cu tot.

— La naiba, îşi zise Birgitta, am douăzeci de ani şi sun frumoasă. Oare ce caut eu aici?

Se îndrăgostise încă o dată. Acum de Malko. Îl mai dorea încă

şi voia să se oglindească în ochii lui aurii…

Se întoarse brusc, de parcă ar fi presimţit ceva. Simţise prezenţa cuiva. Zări un afgan care urina lângă un copac. Tristeţea o enervase. Ştia că, dacă îl înşela pe colonelul Pilz îşi risca viaţa. Stătu pe gânduri. La marginea trotuarului un taxi Volga încetini. Asta o făcu să se hotărască. Îl opri şi se sui în el.

— La hotelul *Hilton,* ceru ea.

Capitolul VIII

Ghemuit în spatele magazinului, unde nici măcar nu putea să stea drept în picioare, Malko se pitulase după mormanul de bijuterii turkmene din argint masiv. Şi pereţii erau acoperiţi cu ele, iar negustorul le scotea cu pumnul din cutiile lor de carton. Deodată, prin uşa întredeschisă, zări silueta lui Yacoub.

Malko puse imediat brăţările la loc şi ieşi scuzându-se. Mulţimea compactă defila pe străduţele bazarului, dar numai el era singurul european. Paştu îi zâmbi.

— *You need a rifle, sir*[13].

Vocea lui Yacoub era blândă, însă dominatoare. Malko se gândi că Thomas Sands nu îl pusese în temă.

— Am un pistol, spuse el.

Paştu scutură din cap cu un zâmbet politicos şi umil.

— Nu vor asculta de dumneavoastră dacă vă duceţi doar cu asta. Ei zic că e o armă pentru femei. Haideţi.

Malko renunţă să mai discute şi îl urmă pe paştu cel scund. Cu mustăcioara lui, cu tenul măsliniu şi nasul coroiat, Yacoub ar fi putut juca cu succes rolul unui trădător în filmele americane de dinainte de război. Virară la stânga şi ieşiră din bazar, după *ce* trecuseră prin faţa zecilor de magazine cu arme vechi.

Marele bulevard Jadimaiwan, mărginit pe ambele părţi de bazare, era plin de lume. Malko zări vreo sută de oameni care luau cu asalt o dugheană amărâtă. Coada ajunsese pe şosea, fără să se sinchisească de maşinile Volga ce mergeau pe lângă trotuare.

— Se bat? îl întrebă Yacoub.

Paştu zise dezamăgit:

— Nu, stau la coadă la zahăr. La Kabul nu se mai găseşte deloc.

Viră imediat la stânga, pe o alee cu noroi ce venea până în mijlocul bazarului. Malko recunoscu intrarea în bazarul de bijuterii. Dar paştu se angajă la dreapta, îndreptându-se în direcţia opusă.

— Iată bazarul de arme, zise Yacoub.

Vreo şase dughene mizerabile din lemn expuneau puşti de vânătoare şi de luptă, pistoale şi o mulţime de tocuri pentru

[13] Aveţi nevoie de o puşcă, domnule, (n.a.).

armă din piele bej. La câţiva metri de acolo, câţiva afgani confecţionau de mama focului haine la nişte maşini de cusut vechi de când lumea.

Yacoub se duse la a treia dugheană. Negustorul scoase şapca jegoasă când îl văzu pe Malko şi îi îmbrăţişă pe Yacoub. După aceea, îi conduse pe cei doi în spatele dughenei. Lăsând armele în paza unui băieţaş.

Partea din spate era plină de lăzi cu muniţie făcute din lemn alb. Afganul scoase un cui şi aproape imediat se deschise o uşiţă pe care se ajungea într-o ascunzătoare întunecoasă. Negustorul intră şi le făcu semn lui Malko şi lui Yacoub să-l urmeze. Aprinse un bec. Încăperea era plină de lăzi. O pânză cauciucată acoperea un obiect care ocupa tot centrul. Cu mândria unui sculptor care îşi dezveleşte prima operă de artă, afganul o trase şi scoase la iveală o mitralieră aşezată pe un trepied.

Yacoub îngenunche lângă ea şi îi mângâie ţeava cu gingăşia unei tinere căsătorite care îşi iubeşte soţul. Malko se grăbi să lămurească lucrurile.

— Este cam mare pentru ce ne trebuie nouă, i se adresă el lui Yacoub..

— Face în jur de şapte sute de dolari, zise paştu. Plus şase lăzi cu muniţie…

Malko se prefăcu că nu aude. Întristat, negustorul lăsă la o parte mitraliera şi scoase o ladă plină cu pistoale de toate calibrele. Llama, Beretta, Colt, Herstall şi alte câteva imitaţii pakistaneze… Yacoub luă un Colt mare automat şi i-l arătă lui Malko.

— Numai cincizeci de dolari.

Ochii îi străluceau de dorinţă.

— Luaţi-l, îi spuse Malko, vi-l fac cadou. Paştu doar că nu îi sărută mâna.

*

* *

Malko ieşi în sfârşit din dugheana negustorului de arme copleşit de temenelele afganului. Yacoub îl convinsese să cumpere o puşcă Lee-Enfieid semiautomată, care cântărea pe puţin o tonă şi Colt-ul „45” cu muniţia aferentă. Mai întâi, negustorul le oferise vreo şase grenade din Pakistan. Le-ar fi furnizat armele direct în locul ales de Yacoub, iar Malko plătea în avans.

— Mitralierele se vând la liber? întrebă el.

Yacoub abia schiţă un zâmbet.

— Nu, nu chiar. Iar grenadele, nici atât. Însă în Afganistan, toată lumea are arme. Mai dă omul din când în când câte un pistol unui poliţist şi are linişte…

Yacoub era foarte încântat de târguielile făcute. Întunericul se lăsase, iar Malko se simţea mai în siguranţă. În câteva ore, va şti dacă Pilz se lăsase tras de limbă sau nu.

— Acum trebuie să ne întâlnim cu cei ce vor veni cu noi, zise paştu.

Se urcară în Toyota. Condus de Yacoub, Malko străbătu iarăşi tot centrul cartierului Shar-I-Nau. Trecură prin faţa Ambasadei Japoniei ca să ajungă în capătul unei străduţe care se pierdea pe un teren viran.

Acolo, la poalele zidului fortului din Kollola Koshta, nişte nomazi îşi instalaseră corturile peticite. Copiii se jucau primprejur, iar femeile *păzeau* câteva oi şi câteva cămile. Yacoub intră în cortul cel mai mare urmat de Malko. Înăuntru puţea de te trăsnea. Pielicelele de oaie care serveau drept mobilier absorbiseră sudoarea a zeci de generaţii… Două lămpi cu gaz aruncau o lumină anemică. Vreo şase bărbaţi păreau identici, cu mustăţile stufoase, cu turbanele şi toţi ştirbi stăteau pe jos în jurul unei tăvi din aramă plină cu ceşcuţe şi *cu* farfurioare. Toţi erau îmbrăcaţi cu costume paştu, cu cartuşiere şi centuri late. Şi când dormeau, ţineau puşca lângă ei… Yacoub îl invită pe Malko să se aşeze şi îl servi cu un ceai călduţ într-o ceşcuţă ciobită.

*

* *

— Domnul Linge nu s-a întors încă.

Birgitta se uită printre genele lungi la funcţionarul de la recepţie care o sorbea din ochi. După aceea, ea se duse la *Bamyan Bar.* Imediat ce se aşeză, ceru al treilea whisky. Era nouă seara şi îl aştepta pe Malko de la şapte. Cu cât se înnopta mai tare, cu atât avea mai mult chef să fumeze. Se lupta cu această poftă nebună să-şi facă o ţigară cu haşiş. Însă la *Intercontinental* nu era voie să faci aşa ceva. Şi aşa ceilalţi clienţi se holbau la capul ei ras şi la picioarele lungi care se iveau dintr-un şort făcut din nişte jeanşi vechi. Ruşinată, îşi acoperi genunchii cu pieptarii cojocelului.

O voce îi şoptea să mai rămână. Voia să afle ce voia noul ei amant şi cine era. În mintea ei încolţise un plan. Va accepta să nu îi spună absolut nimic colonelului Pilz, dacă Malko o va scoate

din Afganistan şi îi va da ceva bani.

Excitată de alcool, simţea nişte furnicături în pântece. Gândindu-se la Malko, îi veni chefui să facă dragoste.

*

* *

— Când plecăm din Kabul?

— Imediat, făcu Yacoub. Trebuie să mergem vreo patru ore, apoi pe jos, cam o oră. Trebuie să fim pe poziţii înainte de ivirea zorilor.

Malko se uită la cei cinci paştu zdrenţăroşi.

— Chiar putem avea încredere în ei?

Yacoub păru sincer şocat.

— Sunt oameni de cuvânt. Se vor lăsa ucişi, dacă va fi nevoie. În plus, vor primi şi mărfurile caravanei.

Jaf la drumul mare! Asta mai lipsea. Malko simţi cum roşeşte. El, o Alteţă Serenisimă, Cavaler al Ordinului de Malta, se pregătea să atace o caravană ca un bandit oarecare.

Afară se auzi un zgomot de motor, iar Yacoub ieşi din cort. Câteva clipe mai târziu, se întoarse vesel. Cei cinci paştu nu se mişcaseră din loc.

— Jeep-ul Toyota a sosit cu armele, zise el. Putem să plecăm.

Zise ceva în paştu şi cei cinci *„mercenari”* se ridicară toţi odată, apoi ieşiră pe rând din cort. Când trecură pe lângă Malko, cel mai vârstnic se opri, se scotoci în curea şi scoase un Mauser de calibru mic, legat cu sfoară. Îi zâmbi lui Malko şi zise câteva vorbe de neînţeles pentru el, dar pe care Yacoub le traduse numaidecât:

— Spune că este pentru răniţi ca să nu risipim muniţia destinată puştilor…

Ce băiat prevăzător. Malko preferă să nu răspundă. Paştu se înghesuiau deja în Jeep sub privirile nedumerite ale femeilor adunate în jurul focului. Se urcaseră toţi cinci în spate cu puştile lor. Malko se urcă în faţă lângă Yacoub care conducea.

— Nu mai trecem pe la hotel? întrebă el.

Paştu ocoli două cămile care mergeau în întuneric şi spuse:

— Nu, fiindcă nu e în drumul nostru.

*

* *

Birgitta ridică din sprâncene mirată când chelnerul îi aduse nota de plată. O costa opt sute de afgani! La optzeci de afgani pentru un dolar, asta însemna o mică avere numai pentru cinci

pahare de whisky *J & B.* Dar nu avea nici un chef să plătească. Era ora zece şi Malko tot nu venise. Colonelul Pilz o aştepta de o oră.

Se ridică, ieşi din *Bamyan Bar,* se duse la recepţie şi ceru o foaie de hârtie şi un plic.

„Sunt la *Ora 25.* Vino. Trebuie să-ţi spun ceva."

Semnă biletul şi înmână plicul lipit afganului de la recepţie. După aceea, se îndreptă cu pas lejer spre hol, dar nu mai intra în bar. Coborî în grabă scara ce ducea la subsol. Cunoştea bine locul. După ce merse pe un coridor, pătrunse în sala de bal întunecată şi ieşi pe uşa din dos.

Îndată ce se văzu departe de privirea portarului, începu să alerge prin labirintul care ducea la strada în pantă. Colonelul Pilz trebuie să fie extrem de furios. Măcar de-ar găsi un taxi.

*

* *

Pe străzile din Djalalabad pu era nimeni, în afară de câţiva oameni care se învârteau pe lângă trei camioane pregătite să plece la Kabul, aflat la o sută optzeci şi cinci de kilometri. Afganilor le plăcea să conducă noaptea. Yacoub conducea încet şi regulamentar. Pe jumătate adormit, Malko privea casele negre ce defilau prin faţa lui. Era sleit şi amorţise. Prin păsurile din Kabul, Toyota mergea cu treizeci de kilometri la oră.

Yacoub claxonă brusc, pentru a evita o cămilă adormită pe marginea drumului. Acest incident îl trezi complet pe Malko.

— Mai avem mult?

— O oră de mers pe pistă, zise Yacoub.

Paştu avea sub ochi cearcăne vineţii. Era a doua noapte când nu dormea. Lui Malko îi era ruşine că aţipise. În spate, cei cinci mercenari dormeau duşi, ghemuiţi unii în alţii.

*

* *

Colonelul Pilz se aşezase la masa cea mai ferită din restaurantul *Ora 25,* încât Birgitta crezu la început că nu venise. Când o zări, îi făcu semn cu mâna, un gest foarte obişnuit la el. Gâfâind încă, tânăra se lăsă pe banchetă şi îl sărută.

— Am adormit, zise ea. Am venit într-o goană.

Pentru mai multă siguranţă, ea îi ceruse taximetristului pe care îl oprise pe drumul ce cobora de la *Intercontinental* să o lase în faţa Moscheei Albastre. De acolo, venise pe jos. Pe Kurt Pilz îl apuca groaza când întârzia. Într-o zi, o pălmuise în public. Însă în

seara asta părea foarte bine dispus. Luă mâna Brigittei şi i-o sărută.

— Nu-i nimic, acum eşti cu mine.

Birgitta se relaxă. Figura lui Malko îi juca obsesiv în faţa ochilor. Orchestra filipineză începu să cânte, iar acest lucru îi. Goli mintea de orice gând. Cu o sclipire în ochi, ea şopti la urechea colonelului:

— Pot să dansez?

— Fireşte.

Se ridică imediat şi începu să danseze singură, cu furie ridicând braţele în sus. Cu cât dansa mai mult, cu atât avei chef săracă dragoste. Dar nu cu colonelul. În acest moment ajunse la concluzia că era îndrăgostită de Malko.

Puţin întristată, veni să se aşeze. Kurt Pilz comandase deja veşnica friptură de viţel gătită după o reţetă chinezească, ca acea băutură roşiatică pe care afganii se încăpăţânau s-o numească vin... Ea ceru o bere Heineken.

*

* *

— Ai chef să fumezi?

De vreo jumătate de oră, pofta de haşiş îi zgândărea mintea, dar nu îndrăznea s-o spună direct. Degetele lungi se îndoiră spasmodic, jucându-se cu inelele, când scoţându-le, când punându-le la loc.

Întrebarea colonelului o luase prin surprindere. În local erau numai ei doi. Chiar şi orchestra se oprise acum o oră pentru ca membrii ei să se înfrupte cu resturile bucătăriei chinezeşti, cu riscul de a crăpa. Birgitta făcu un mare efort de voinţă şi spuse:

— Nu, în seara asta, nu. Vreau să fac dragoste cu tine.

Dar se gândea la Malko. Nu era cazul să precizeze acest amănunt. Colonelul îi puse mâna uscată pe coapsă şi strânse cu degetele carnea tare. În ochiul sănătos plutea o licărire de veselie.

— Da, da, dacă insişti. Nu vreau să te lipsesc de această plăcere. Să mergem la mine. Ai haşiş?

Ea dădu din cap afirmativ. El se ridică imediat şi ea îl urmă cuminte.

*

* *

Începând cu a treia ţigară, voinţa Brigittei începu să se înmoaie. Era o senzaţie extraordinară de eliberare şi de

bunăstare. Silueta lui Kurt Pilz pe care o vedea în faţa ochilor se înceţoşă brusc, dispăru de tot, apoi apăru iar foarte clară. Dar nu era acelaşi Kurt. Avea ochii aurii ai bărbatului de care era îndrăgostită, părul blond şi expresia liniştită, dulce şi cinică. Ea zâmbi încântată.

— De ce îmi zâmbeşti? o întrebă Kurt.

— Fiindcă eşti frumos, spuse Birgitta. Îmi plac ochii tăi.

Kurt Pilz se simţea rece ca un peşte congelat. Ţigările pe care le fuma el nu conţineau nici un gram de haşiş. Era interogatoriul cel mai greu pe care l-a condus vreodată! Spre bucuria lui, Birgitta fuma întruna. Îi privea corpul superb, încercând să se convingă că putea să trăiască şi fără el. De ce oare îi plăceau ochii lui?

— Şi mie îmi plac ochii tăi, zise el.

Birgitta era prea drogată ca să simtă tensiunea şi răceala din glasul lui.

Ea râse fără ca el să-şi dea seama de ce, se ridică şi veni să-i mângâie cu gingăşie obrajii.

— Îngeraşul meu, murmură ea.

Nu-i spusese niciodată aşa.

— Îţi aminteşti ce am spus ieri? îl întrebă el.

Ea râse şi spuse cu voce blândă:

— Nu ai spus mare lucru. El a vorbit întruna.

— Care el?

— Kurt.

Neamţului i se opri inima în loc. Se abţinu cu greu să nu se repeadă la ea. Dar se stăpâni şi o întrebă:

— Ce a spus Kurt?

Avea ciudata senzaţie că vorbea despre el la persoana a treia. Birgitta deschise din nou buzele într-un surâs senzual.

— Ştii prea bine ce a spus, dragule.

Tăcu şi se dădu brusc înapoi, prinzându-şi capul în mâini, cu ochii larg deschişi.

— Mi-e frig, spuse ea. Mi-e tare frig. Încălzeşte-mă.

Kurt se apropie de ea. Era tras la faţă din cauza tensiunii nervoase. Era aproape de capăt, însă, la cea mai mică greşeală, Birgitta se va închise în ea şi iar va suferi umilinţa de a-i pune pe subordonaţii lui să-l cerceteze pe blond. Se aşeză pe vine şi o cuprinse de umeri pe Birgitta, forţând-o să se ridice.

— Vorbeşte cu mine!

Tânăra clătină din cap fără să răspundă. Cu ochii daţi peste cap, era cufundată în visele ei. Nu se mai putea discuta cu ea.

Clocotind de furie, colonelul Pilz luă de pe perete o cravaşă scurtă şi înainta spre Birgitta. În ultima clipă, el se răzgândi şi se aşeză la loc, jucându-se cu cravaşa. Noaptea nu se terminase încă...

Capitolul IX

O lucire vagă lumina orizontul la est, în spatele defileului. Malko se zgribuli. Înfăşuraţi în boarfele lor, cei cinci mercenari paştu nici nu se mişcau, pârând cu toţii adormiţi cu puştile lor lungi, culcaţi pe solul bolovănos. Stând alături de Malko. Yacoub bea cafea fierbinte din termos.

Ochii lui Malko se obişnuiseră cu semiîntunericul şi distingea acum într-o vale albia unui râu secat care se pierdea în zare. În stânga lor, albia ajungea într-un şes pietros, cu un stei izolat în mijlocul ei. Pe partea dreaptă, ea se afunda. În masivul muntos ce despărţea Afganistanul de Pakistan, paralel cu Pasul Khaybar.

Cei şapte oameni erau ascunşi vederii de cavităţile din aglomerarea uriaşă de stânci golaşe. Se lumină mai mult. Piscurile munţilor începură să-şi arate contururile clare, grandioase, cu nuanţe superbe de violet. În depărtare se auzi un foc de armă, apoi liniştea se lăsă din nou, apăsătoare şi impresionantă. Nu zbura nici o pasăre, nu vedeai urmă de animal. Malko se întreba la ce distanţă i se puteau auzi bătăile inimii. Yacoub îşi luă puşca Lee-Enfield şi o examina.

— Este încărcată?

— Nu.

— Trebuie să o încărcăm imediat. Ei au auzul foarte fin.

Paştu luă uşurel un încărcător dintr-o traistă de pânză. Îl montă şi introduse un glonţ pe ţeava. După aceea, o aşeză lângă Malko. Să se mai încălzească, acesta luă o gură de cafea fierbinte. Avea senzaţia că se întorcea cu o sută de ani în urmă, că era un englez care făcea parte din armata Indiei. Dar era în 1972 şi lucra pentru Central Intelligence Agency.

Lăsaseră Toyota la aproximativ doi kilometri, la capătul unei cărări pline de hârtoape, pe care le-ar fi greu să ducă şi o targă… în cazul în care generalul Lin Piao era incapabil să meargă pe picioarele lui.

— Se vor apăra, spuse Malko.

Yacoub îl aprobă cu gravitate:

— Cu siguranţă. Sunt oameni curajoşi şi le place să se bată.

Malko se gândi la mitraliere şi la escorta pe care o avea chinezul. Era curată nebunie să atace un asemenea convoi doar cu cinci paştu.

— O să fim masacraţi, spuse el.

Yacoub zâmbi misterios.

— Ba nu. Dumneavoastră nu trebuie nici măcar să trageţi. Ne ajutaţi doar să-i terminăm pe răniţi.

Ce perspectivă încântătoare…

— De ce nu vreţi să trag şi eu?

Dacă străbunii lui ar fi ascultat această discuţie, s-ar fi răsucit în morminte. Să-i termine pe răniţi! El, Cavalerul Ordinului Suveran al Mormântului Sfânt…

— Nu ştiu dacă sunteţi în stare să trageţi cu puşca, spuse Yacoub. Nu putem să riscăm.

Tăcură. Zorii se lăsau aşteptaţi. Cu toate că acum se distingeau mai bine contururile munţilor. Malko văzu în vârful unui munte, cam la trei sau patru kilometri în dreapta lor, un fort pătrat cu un steag ce flutura în vânt.

— Ce este acolo?

Yacoub ridică din umeri.

— Primul fort pakistanez.

— Dar oamenii din el vor vedea totul! Vor interveni.

Paştu izbucni în râs.

— Cu siguranţă că nu. În primul rând, noi ne aflăm pe teritoriu afgan. Apoi, ei ştiu foarte bine că este periculos să iasă din fort.

Unul dintre cei cinci mercenari mormăi ceva şi se duse lângă Yacoub căruia îi şopti câteva cuvinte. Paştu deveni pe dată serios.

— Iată-i!

Malko ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Îşi plimbă privirea peste câmpie şi distinse până la urmă o masă compactă în mişcare, puţin mai închisă la culoare faţă de solul roşiatic. Trebuia neapărat să ai privirea ageră ca să ghiceşti că era o caravană. Cei cinci mercenari se desfăşurau tăcuţi la vreo zece metri distanţă unul faţă de celălalt, târându-se precum omizile. Ţevile puştilor erau acum îndreptate spre albia râului. Yacoub se îndepărtă şi el. Malko ridică privirea la cerul movuliu. Respira adânc ca să-şi domolească bătăile inimii.

Dacă totul mergea bine, generalul Lin Piao va fi în mâinile lui. Era totuşi măgulitor. Se gândi ce furioşi vor fi chinezii şi ruşii.

*

* *

Colonelul Kurt Pilz aruncă cravaşa într-un colţ. Întristat şi dezgustat. Birgitta nu mai ţipa. Spinarea şi pieptul erau brăzdate

de dungi sângerii, dar îi cruţase faţa. Se întrebă încă o dată de ce făcuse toate astea.

O singură dată o lovise în creştetul ras. Lacrimile îi curseseră împreună cu creionul dermatograf. Respira cu greutate, leşinată, cu bustul gol. O lovise şi peste şortul care era murdar de dungile sângerii. Din fericire pentru ea, drogul acţionase ca un anestezic. Urlase doar la prima lovitură. El începuse s-o bată după ce aflase ceea ce dorea. Neamţul se aşeză, aprinse o ţigară, apoi se uită la ceas.

Era patru şi zece minute. Nu avea prea mult timp la dispoziţie. La ora asta, nu avea nici un rost să-l trezească pe ministru ca să-i spună despre ce este vorba. Îi era foarte uşor să ia singur o hotărâre.

Închise ochiul sănătos şi se întrebă ce ar fi făcut generalul Gehlen, fostul lui şef, în asemenea împrejurări. Un zgomot uşor îl făcu să-l deschidă. Birgitta stătea în patru labe şi se uita la el cu ură neţărmurită. Înainte ca el să facă o mişcare, ea se repezi la el, luând din zbor o scrumieră din bronz cu care îl lovi în cap cu toată puterea.

Colonelul căzu într-o parte, paralizat de durere. O văzu pe Birgitta înşfăcând puloverul şi cojocul şi ieşi ca o vijelie pe uşă. Împietriţi, cei doi paznici de la intrare o lăsară să treacă. Asistaseră deja şi la alte certuri şi nu mai voiau să se amestece în treburile lor. Tânăra fugea ca o nebună pe strada pustie. Când neamţul ajunse în prag, pe jumătate ameţit, ea dispăruse.

Se întoarse în living şi ridică receptorul. Ca s-o găsească pe Birgitta nu era o problemă. Nu se pleca din Kabul chiar atât de uşor… Decât că va primi o pedeapsă foarte aspră. Acum avea altă grijă. Se chinui să-şi adune gândurile, deşi capul îl durea înfiorător.

Capitolul X

Caravana înainta într-o linişte desăvârşită, înşirată pe o distanţă de o sută de metri. Chiar şi călăreţii din fruntea coloanei, cu puştile la piept, păreau că îşi mână caii în vârful copitelor. Ochii lui Malko se obişnuiseră cu lumina slabă a zorilor şi distingea acum fiecare animal şi fiecare om.

Malko îşi simţea spatele rece căci stătea lipit de o stâncă. Cu toate astea, avea impresia că era foarte expus. Cinci cămile, la o distanţă de vreo doisprezece metri una de alta, mergeau în spatele oamenilor. Practic, animalele dispăreau sub mulţimea baloturilor. Pe lângă fiecare cămilă mergeau şase bărbaţi înarmaţi cu puşti şi burduşiţi cu cartuşiere. Pe cea de-a treia cămilă, Malko zări ţeava neagră a unei mitraliere uşoare, prinsă într-o parte a animalului. Un bărbat mergea alături, gata să o folosească. O altă mitralieră era şi pe a cincea cămilă. În urma lor mergeau agale vreo doisprezece catâri încărcaţi cu bagaje, iar pe lângă ei mergeau nişte copilandri care îi băteau fără milă.

În fine, puţin mai în spate, Malko zări o cămilă singură, mai puţin încărcată cu bagaje. Inima bătu mai repede. Pe lângă animal mergeau cinci oameni mai mici de statură decât ceilalţi. Aveau cu toţii în mâini câte o puşcă de asalt. Într-o parte a cămilei era agăţată o targa improvizată pe care stătea culcat un bărbat…

Malko făcu ochii mari ca să distingă mai multe detalii. Nu putea fi decât generalul Lin Piao, odinioară atotputernic, iar acum transportat ca un sac de orez…

Bucuria îi fu curmată de o constatare înfricoşătoare: nu avea nici cea mai mică şansă să pună mâna pe chinez. Ce puteau face cei cinci paştu ai lui, chiar dacă erau vitejii vitejilor, împotriva a treizeci de oameni înarmaţi cu puşti şi cu mitraliere? Thomas Sands îl băgase într-o luptă fără speranţă de izbândă.

Se întoarse şi îl căută pe Yacoub din priviri ca să-i facă semn să nu atace. Nu avea nici un chef să se sinucidă. Deodată se auzi lătratul unui câine. Era un sunet atât de neaşteptat încât se pregăti să apese pe trăgaciul armei. Zări animalul oprit lângă caravană şi lătra de mama focului la ei. Cei doi oameni din frunte se opriră brusc. Totul se petrecu cu viteza fulgerului.

În spatele lui izbucni *un* urlet gros. Era Yacoub. Se auzi un foc

de armă tras dinspre caravană, dar nu reuşise să vadă cine a tras. După aceea se mai auziră cinci împuşcături atât de apropiate. Încât avu senzaţia că era o rafală de armă automată. Cei cinci paştu trăseseră toţi odată.

Cinci detonaţii înfiorătoare făcură să se cutremure stâncile din defileu. Sub privirea năucă a lui Malko, cele cinci cămile împreună cu oamenii înarmaţi ce mergeau lângă ele părură că dispar instantaneu într-o jerbă de flăcări, risipind în toate părţile trupurile oamenilor şi ale cămilelor. Una dintre mitraliere zbură în sus şi căzu pe stânci, la câţiva metri de ei, cu ţeava îndoită, în locul unde fuseseră cămilele, adică în albia râului, nu mai rămăseseră decât cinci pete negricioase. Animalele *fuseseră spulberate* cu câine cu tot.

Unul dintre călăreţi sări jos şi luă puşca de pe umăr. Celălalt fu nimerit de un glonţ tras de Yacoub direct în piept. Se aplecă peste şa, apoi căzu, iar calul plecă la galop.

Cei cinci paştu trăgeau acum cu o rapiditate demonică asupra trupurilor întinse pe jos, zguduite de impactul loviturilor. Unul dintre ei încercă să se ridice, dar căzu imediat la loc, cu un glonţ în cap.

Malko nu avu timp să tragă nici un singur foc cu puşca lui. Cum fumul începea să se risipească, căută să zărească cămila care îl căra pe generalul Lin Piao. Chinezii care îl înconjurau se grăbiră să tragă cămila după o stâncă. Doi dintre ei traseră câteva rafale la întâmplare înspre el. Ripostă şi Malko cu puşca lui Lee-Enfield. Arma grea îi scăpă din mâini şi îl văzu pe unul dintre chinezi prăbuşindu-se, dar nelăsând puşca din mână.

Ceilalţi reuşiseră să o facă pe cămila de după stânci să îngenuncheze. Acum se vedeau doar catârii chinuiţi de copiii care se opriseră şi aşteptau. Malko tot nu reuşea să înţeleagă cum explodaseră cămilele.

Un puşti se ivi brusc dintre asini şi alerga spre ei. Se auzi un foc de armă. Băiatul se rostogoli şi rămase nemişcat. Lăsând puşca din mână, Malko alergă la paştu care trăsese.

— Este doar un copil, zbieră. El, lasă-l în pace! Trage în chinezi.

Alţi doi puşti veneau în goană spre ei. Deodată, aruncară un obiect în direcţia lor şi se culcară la pământ. Unul dintre ei fu nimerit imediat de un glonţ şi se chirci ţipând de durere.

Fără să-i răspundă lui Malko. Paştu îl trase cu un gest violent de curea, culcându-l peste el. Aproape instantaneu, două explozii seci făcură să se cutremure solul din apropierea lor. Fură

acoperiţi de o ploaie de pietre şi de praf. Suflul îl proiectă pe Malko în paştu şi se lovi cu falca de patul puştii. Ameţit, îşi dădu seama de cruntul adevăr: puştii încercau să-i omoare aruncând în ei cu dinamită.

Alţi doi alergau cu îndrăzneală spre ei printre stânci. În acelaşi moment, aruncară tuburile de dinamită. De data asta, Malko văzu clar cum descriau cu graţie o parabolă prin aer. Fiind preocupat să tragă în chinezi, unul dintre paştu nu îi văzuse. Un tub de dinamită căzu la un metru de el. Avu loc o explozie surdă, iar omul păru ridicat de la sol de o forţă nevăzută. Când aterizâ, nu mai avea cap şi braţul drept zăcea la zece metri de corp.

Malko îl văzu pe ultimul băiat apărând la un metru de el cu trei tuburi în mână. Îl recunoscu imediat pe micuţul negustor de dinamită din Landicotal. Aruncându-se între paştu şi puşti, alunecă între picioarele acestuia din urmă, împiedicându-l pe paştu să tragă.

Copilul căzu la pământ fără să lase dinamita din mână. Yacoub se repezi la el cu pumnalul. Malko îi dădu una peste mână puştiului şi acesta scăpă dinamita.

— Lăsaţi-l, îi ordonă el lui Yacoub.

Paştu îl ascultă. În aer se simţea miros de sânge, de fum şi de viscere. În trecătoare, în afară de asini şi de chinezi, peste tot erau numai cadavre. Ascunşi după stânci, chinezii nu mai trăgeau ca să nu atragă asupra lor atenţia teribililor paştu cu puştile. Malko îl ţinea strâns pe băiatul cu dinamita şi îl scotoci sumar. Nu avea nici o armă. Yacoub veni lângă ei îngrijorat.

— Trebuie să-l omorâm, spuse el.

— Spuneţi-i băiatului că nu va păţi nimic dacă nu încearcă să fugă, răspunse Malko.

Yacoub îi aruncă o privire neagră. Traduse propunerea lui Malko abia mişcându-şi buzele. Copilul îl măsură pe salvatorul său plin de mirare, apoi dădu cu gravitate din cap.

— Este de acord.

Ceilalţi paştu împrăştiau cu gloanţe bucăţi de stâncă în jurul chinezilor. Dar nu reuşiră să-i scoată de acolo. Yacoub adună tuburile de dinamită şi. I le arătă lui Malko.

— Astea ne ajung doar un minut.

Malko îl contrazise politicos. În mod cert paştu nu avea simţul nuanţelor. El îl voia pe Lin Piao teafăr, nu o ciorbă de chinezi…

— Trebuie să ne ducem după el, spuse Malko.

— Bine, îl aprobă Yacoub.

Se întoarse şi dădu un ordin celor patru paştu care scăpaseră

cu viaţă. Aceştia începură să înainteze imediat spre stânca după care se ascundeau chinezii. Malko şi Yacoub veniră înaintea lor.

Doi chinezi traseră imediat în acelaşi timp. Un paştu se ridică ca un hopa-mitică, iar capul chinezului se făcu ţăndări, însă cel de-al doilea trase o rafală lungă în stânci cu puşca de asalt. Paştu îşi duse mâna la gât, scăpă arma din mână şi se prăbuşi. Malko se duse la el. Sângele curgea ca un izvor din carotida atinsă de glonţ. Era pe moarte.

Unul dintre tovarăşii săi se apropie dintr-un salt şi luă cartuşiera şi puşca muribundului. Ghemuiţi după stâncă, Malko şi Yacoub îi pândeau pe chinezi.

— Mai sunt încă trei, zise Malko.

Acum nimeni nu mai trăgea. Malko îşi şterse fruntea de sudoare cu toate că era frig. I se făcea rău când vedea atâtea cadavre. El avea oroare de violenţă. Dacă nu reuşea să pună mâna pe Lin Piao, toate eforturile fuseseră în zadar…

— Trebuie să-i atacăm, spuse el.

Yacoub ridică braţul. Brusc Malko ciuli urechile.

— Aşteptaţi!

Paştu auzise şi el. Dinspre câmpie se auzea un huruit. Aproape imediat, un elicopter imens îşi făcu apariţia, zburând foarte jos pe deasupra albiei râului secat, venind dinspre şes. Malko se ridică. Cei de la CIA îi aduceau întăriri.

Elicopterul execută un viraj şi se apropie de ei. Malko zări însemnele afgane în partea stângă a aparatului. Un paştu îndreptase deja puşca spre el. Îndemânatic cum era, putea foarte uşor să-l nimerească pe pilotul din carlingă. Dar Malko văzu ţeava unei mitraliere care ieşea în afară într-o parte a elicopterului. Dacă paştu rata, ei erau ţintuiţi pe stâncă de gloanţele armei automate.

— Aşteptaţi! strigă el. Nu trageţi.

Culcaţi la pământ, încercau să se confunde cu solul. Pe Malko îl chinuia o întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu cămilele? De ce au explodat?

Paştu avu un zâmbet larg.

— Am aflat de la vărul meu că ei transportă gaz refrigerent pentru Pakistan. E de ajuns un singur glonţ ca să…

Faţa rotundă se înveseli de parcă ar fi făcut o glumă bună. Paştu aveau un simţ al umorului foarte aparte.

— Priviţi! strigă Yacoub.

Elicopterul se oprise deasupra locului în care se aflau chinezii. Palele lui ridicau un nor de praf gălbui care ascundea stâncile.

Chinezii trebuie să fi avut un radio şi chemaseră ajutoare. Malko avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să ia o hotărâre.

— Doborâţi elicopterul, dacă puteţi, ordonă el brusc.

Yacoub traduse ordinul în limba lui. Doi paştu puseră armele pe umeri şi ochiră, aşteptând ca praful ridicat de pale să se risipească. Deodată se auzi o rafală de armă automată. Din instinct, Malko şi paştu se culcară la pământ. Dar nici un glonţ nu împrăştie praful din jurul lor.

Aproape imediat zări o siluetă în norul de praf. Aceasta alerga spre locul în care se găseau Malko şi oamenii lui. Era unul dintre chinezi cu puşca de asalt în mână. Se auziră iar focuri de armă. Chinezul se clătină, căzu pe burtă şi rămase nemişcat. Malko se ridică în coate. Nici Yacoub, nici paştu nu trăseseră un singur glonţ.

Elicopterul se lăsă în spatele stâncilor. Dar palele nu se opriseră şi praful era la fel de gros. Aparatul rămase astfel un singur minut. Apoi se înălţă vertical. Malko nu avu timp să-i oprească pe oamenii lui care începură să tragă.

— Nu! strigă el.

De-abia acum înţelesese. Yacoub se uita fix la el, mut de surpriză.

— Lin Piao este în elicopter, zise el simplu. Cred că sunt ruşii.

Elicopterul se îndrepta cu toată viteza spre Kabul. Nu trăsese nici un foc de armă asupra lor. Ori nu fuseseră văzuţi, ori cei din elicopter aveau un motiv serios să-l cruţe... Malko se ridică primul şi alergă spre stânca unde se ascundeau chinezii. Elicopterul rămăsese un punctuleţ *negru* deasupra câmpiei.

*

* *

Asinii încărcaţi cu bagaje rătăceau printre cadavre. Malko îngenunche lângă cadavrul chinezului care căzuse ultimul. Fusese nimerit în spate de mai multe gloanţe. Paştu îl urmară în linişte. Unul dintre ei întoarse cadavrul cu piciorul, ţinând puşca îndreptată spre el.

Malko ajunse primul după stâncă. Cămila care îl transportase pe Lin Piao fugi când se apropiară. Targa agăţată de ea era goală. Chinezii erau acolo, dar morţi cu toţii. Unul dintre ei fusese nimerit în plin de o rafală care îi transformase faţa într-un terci sângeriu. Mai stătea încă în picioare sprijinit de stână că şi cu capul ridicat. Asta era opera oamenilor din elicopter. Dezamăgiţi că nu au găsit nimic interesant, paştu se distra încercând să

adune asinii. Malko auzi două focuri de armă. Răniţii fuseseră scutiţi de suferinţă de nişte oameni conştiincioşi.

Acum nu mai era nimic de făcut Malko înţelese de ce îi cruţaseră cei din elicopter. Cineva – fie rus, fie afgan – i-l suflase pe Lin Piao de sub nas. Aceşti necunoscuţi avuseseră vădita intenţie să lase să se creadă că CIA a reuşit să-l răpească pe chinez. Nu avuseseră de gând să rişte viaţa prizonierului lichidându-l pe Malko.

Paştu reuşiseră să adune asinii. Cel mai vârstnic veni lângă Malko. Era atât de liniştit de parcă atunci se trezise din somn. Discută câteva clipe cu Yacoub, apoi acesta îi spuse lui Malko:

— Este îngrijorat fiindcă nu v-a reuşit acţiunea. Sunteţi pregătit să le daţi aceeaşi sumă?

Malko nu avea chef să discute cu asemenea trăgători.

— Plătiţi-i. zise el. Nu pleacă o dată cu noi?

— Nu, se duc în Pakistan ca să-şi vândă asinii şi marfa. După aceea se vor întoarce la Kabul cu autobuzul...

Nu erau numai ucigaşi, ci nişte oameni foarte economi. Yacoub scoase din buzunarul ascuns al hainei un teanc de bani, sub privirile vigilente ale celor trei paştu. Malko îl zări atunci pe puştiul căruia îi salvase viaţa care nu îl slăbea nici o clipă din ochii iui negri.

— Spune-le să-l ia şi pe copil cu ei, îi ceru el.

Yacoub traduse şi puştiul izbucni imediat în plâns. Yacoub se simţea stânjenit.

— Lal spune că îl vor omorî imediat după ce veţi pleca. Vrea să rămână cu dumneavoastră...

— Este adevărat?

Yacoub lăsă ochii în pământ ruşinat:

— Da. Ar fi trebui să-l omorâm adineauri.

Malko stătu pe gânduri plin de furie. Nu putea să-i lase să-l omoare pe copil. Asta ar fi fost prea de tot.

— Bine, atunci îl luăm noi pe Lal, spuse el. Să plecăm imediat.

Yacoub terminase de numărat banii. Cei trei paştu erau în culmea fericirii. Se înclinară cu solemnitate pe rând în faţa lui Malko, ducându-şi mâna la piept, în vreme ce puştiul se grăbi să adune tuburile de dinamită împrăştiate

— Sunt foarte mulţumiţi că au lucrat pentru dumneavoastră, îi explică Yacoub. Vă doresc să reuşiţi în acţiunile dumneavoastră.

— Mulţumesc, zise Malko.

Thomas Sands va fi extrem de încântat când va vedea că în locul generalului Lin Piao îi aduce un pui de paştu orfan...

Capitolul XI

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să se trezească tresărind. Bâjbâi după aparat, gata să cadă din pat. Îl dureau toate oscioarele în urma exploziilor tuburilor de dinamită de acum câteva ore.

— Alo?

Credea că este Thomas Sands sau poliţia afgană. Când se întorsese din misiunea ratată, Malko se dusese direct la *Intercontinental* însărcinându-l pe Yacoub să-l anunţe pe responsabilul de la CIA. În primul rând avea nevoie de un somn bun. Jeep-ul îl lăsase la hotel la nouă dimineaţa. „Protejatul" lui nici nu voise să intre în hotel. Malko îi arătase Toyota lui şi puştiul se ghemuise lângă ea ca un câine de pază.

Dar auzi doar vocea portarului:

— Sunteţi chemat în hol, domnule, spuse acesta, apoi închise imediat.

Malko se ridică. Ceasul arăta ora trei şi jumătate. În oglinda din baie văzu că era tras ia faţă şi avea ochii roşii. Se întreba cum vor reacţiona afganii după masacrul caravanei. Şi toate astea pentru nimic! Generalul era acum în drum spre Uniunea Sovietică. Lovitura fusese bine regizată. Se îmbrăcă rapid, dar nu avu timp să se radă, se îmbrăcă cu haina de alpaca şi ieşi din cameră.

*

* *

În hol erau vreo douăzeci de turişti nemţi şi americani. Malko se duse la recepţie.

— Cine a întrebat de mine?

Funcţionarul îi arătă pe cineva care stătea în spatele lui.

— Aceşti domni.

Malko se întoarse spre ei. Trei chinezi îmbrăcaţi la fel cu pardesie albastre se uitau la el nepăsători, cu mâinile în buzunare. Deşi inima îi bătea cu putere, încercă să-şi păstreze sângele rece. După ce păţise în deşert, ce i se mai putea întâmpla în holul hotelului *Intercontinental?* Înaintă spre chinezi şi îi întrebă în engleză:

— Pe mine mă căutaţi?

Fără să răspundă, cei trei chinezi îl înconjurară. Unul dintre ei

îl întrebă în engleză cu glas fonfăit:

— Dumneavoastră sunteţi prinţul Malko Linge?

— Da.

— Veniţi cu noi.

Semăna mai mult cu un ordin decât cu o rugăminte…

— Ce doriţi de la mine?

— Să veniţi.

Malko nu se clinti din loc. Reflectă repede. Această venire neaşteptată nu putea să însemne decât un singur lucru. Birgitta îl trădase. Tânăra nemţoaică era singura persoană care avea legătură cu atacul, lată de ce afganii nu se manifestaseră în nici un fel. Preferau să-i lase pe chinezi să-l lichideze pe Malko. Dacă mergea cu chinezii, era un om mort.

— Nu vă cunosc, spuse el cu blândeţe. Trebuie să fie o greşeală.

Chinezul scoase tacticos din buzunarul interior un stilou negru şi un carneţel, ca şi cum ar fi vrut să noteze ceva. Dar îndreptă vârful stiloului spre Malko. Acesta observă o tijă din metal care depăşea căpătui stiloului cu vreo doi centimetri şi se termina cu o rotiţă. Chinezul apăsa cu degetul mare pe agăţătoarea stiloului.

— Dacă refuzaţi să veniţi, zise el tot aşa fonfăit, vă *omor.*

Malko se uită mai atent la „stilou”. În locul peniţei era un orificiu negru. Înţelese pe dată că aceşti chinezi nu minţeau. Oamenii din jurul lor nu îşi dădeau seama de nimic. Priveai împietrit orificiul negru al armei în miniatură.

— Ce vreţi de la mine? repetă el întrebarea.

Chinezul miji ochii.

— Aţi omorât cinci cetăţeni de-ai noştri şi ne-aţi răpit unul! Vă vom da în schimbul acelei persoane. De nu, veţi fi executat

Spusese aceste lucruri fără patimă şi fără ură. Malko se străduia să-şi domolească panica în care intrase. Căzuse în cursă. Colonelul Pilz era fără doar şi poate un foarte bun profesionist.

— Persoana la care vă referiţi nu este la noi, zise el. Aţi fost greşit informat. Afganii au răpit-o după ce v-au lichidat oamenii…

Chinezul se încruntă furios.

— Mă minţiţi, făcu el cu glas ascuţit. Autorităţile din această ţară sunt foarte corecte. Bandiţii imperiali aflaţi la ordinele dumneavoastră l-au răpit pe acel om.

Dacă şi nişte amărâţi de nomazi paştu erau consideraţi imperialişti… Deodată chinezul mişcă un pic braţul, dar Malko nu avu timp să se sperie. Se auzi un zgomot sec, mâna chinezului se

cutremură imperceptibil şi într-o oglindă mare de lângă piscină apăru o mică gaură rotundă. în aceeaşi clipă, un alt chinez scoase un „stilou“ şi îl îndreptă spre Malko. Acesta se uită în jurul lui. În această vânzoleală, nimeni nu observase nimic.

— Noi nu glumim, spuse chinezul. Dacă nu veniţi imediat cu noi, vă omor.

Apăsase deliberat pe cuvântul „imediat” Malko înţelese că îşi va duce ameninţarea la bun sfârşit. Chiar şi un glonţ de calibrul 6,35 putea să ucidă de la doi metri.

— Vă urmez, spuse el.

Doi chinezi îl încadrară numaidecât Cel cu care discutase mergea în spatele lui. Un Mercedes 300 sclipitor staţiona în faţa sălii de dans, iar doi chinezi stăteau în faţă. Paznicii săi îi făcură semn lui Malko să se urce în spate.

În clipa în care se urca în maşină, îl zări brusc pe Lal, puştiul pe care îl salvase din masacrul caravanei. Stătea pe vine şi vorbea cu un şofer de taxi, dar îl pândea. Malko întoarse capul şi se uită în ochii lui cu toată intensitatea de care era capabil. Poate îi folosea la ceva. Dar nu putea să facă mai mult. Chiar dacă americanii l-ar fi avut pe generalul Lin Piao, nu ar fi făcut niciodată schimb cu un modest agent colaborator, fie el şi un prinţ austriac, Cavaler de Malta sau mare voievod al Voievodatului Serbiei. La drept vorbind, CIA nu l-ar fi schimbat nici dacă ar fi fost preşedintele Americii.

În momentul în care Mercedesul demara. Îl zări pe Lal ridicându-se repede. Apoi hotelul şi parcarea dispărură după o curbă. Şoferul conducea încet. Malko cercetă din priviri portierele. Erau încuiate. Toate gărzile sale de corp erau înarmate. Nici nu ar fi apucat să sară din maşină.

Când ajunseră la semaforul de la intersecţia cu drumul spre Charikar, au fost nevoiţi să oprească fiindcă un poliţist afgan neînarmat dirija circulaţia. Dacă Malko reuşea să-i atragă în vreun fel atenţia, probabil că ar fi putut să scape de răpitorii săi. Se blestemă în gând că se lăsase prins atât de uşor. Însă Mercedesul plecă fără ca afganul să-i dea cea mai mică atenţie.

Trecură prin faţa Ministerului de Externe, o clădire nou-nouţă. Ambasada Chinei se găsea puţin mai departe, lipită chiar de Palatul Regal Dilkusha, cu un teren imens împrejmuit cu ziduri înalte şi cu o poartă roşie ca sângele. Clădirea ambasadei în sine era destul de mică, însă în mijlocul parcului se construia alt sediu mult mai mare.

Poarta ambasadei era deschisă. Mercedesul intră şi se opri în

partea dreaptă, vizavi de şantier. Pe peluză fusese instalată o masă. Trei chinezi îmbrăcaţi în albastru metalic îşi beau ceaiul şi îi luară în primire pe nou-veniţi. Se ridicară de la masă şi înconjurară maşina.

— Coborâţi! îi ordonă chinezul lui Malko.

În afară de şofer, ceilalţi chinezi coborâseră deja din Mercedes. Malko se dădu jos cât putu de încet ca să tragă de timp. Se uită maşinal spre poarta deschisă. Dar i se opri inima în gât. Lal se afla acolo. Dumnezeu ştie cum o fi ajuns. Proţăpit chiar în poartă, îl privea pe Malko cu un aer întrebător şi neliniştit. Oare cum naiba reuşise să vină după el?

Malko se încordă. Dacă încerca să fugă, chinezii îl împuşcau înainte de a ajunge în stradă. Nu vedea ce ar putea face Lal, în afară de a-i anunţa pe americani. Dar pentru asta, trebuia să-l facă să înţeleagă că era în pericol. Să-l alerteze într-un fel, dar chinezii să nu îşi dea seama. Nici un chinez nu îi dădea atenţie. Copiii afgani de vârsta lui veneau mereu să cerşească. Deodată lui Malko îi veni o idee. Totul depindea de inteligenţa puştiului. Se întoarse cu faţa la chinezi şi ridică mâinile ca şi cum ar fi fost ameninţat cu o armă.

Chinezii se uitau la el miraţi şi neliniştiţi. Malko nu se mai mişca. Deodată, unul dintre chinezi slobozi un schelălăit şi arătă cu mâna înspre poartă. Malko se întoarse şi el, dar nu lăsă braţele în jos.

Lal înainta liniştit spre ei cu un chiştoc de ţigară în colţul gurii. În mâna dreaptă avea un baston lung gălbui... Se opri în loc cu un gest foarte firesc, apropie capătul bastonului de chiştoc şi imediat începură să sară mici scântei cu zgomot ca de artificii.

Puştiul ridică braţul care descrise graţios o parabolă, iar bastonul gălbui ateriză între Mercedes şi grupul de chinezi, înlemniţi de surpriză. Malko se ascunsese deja după un copac, ţinând capul în mâini. După trei secunde, avu senzaţia că este rostogolit de un val puternic şi că i se spărseseră timpanele. Se lovi cu capul de trunchiul copacului şi ameţi. Se strădui din răsputeri să se ridice. Cracul pantalonului fusese smuls şi aşchii de pietre îi răniseră faţa. Nu mai rămăsese nici un chinez în picioare. Zăceau împrăştiaţi pe peluză, morţi, răniţi sau ameţiţi. În locul în care explodase cartuşul de dinamită, rămăsese un cerc mare şi negru. Mercedesul fusese împins zece metri, după care se izbise de zid. Geamurile ambasadei se mai zgâlţâiau încă. Dinăuntru, răzbăteau ţipete şi chemări.

Malko se îndreptă şchiopătând uşor către ieşire. Lal se

adăpostise de suflul exploziei după poarta masivă cu grilaj. În clipa în care Malko ajungea, puştiul aprinse un alt cartuş de dinamită şi îl aruncă în mijlocul chinezilor dintre care unii încercau să se ridice.

Explozia îi culcă din nou la pământ în momentul în care Malko ieşea pe poarta ambasadei. Se pomeni în stradă, gata-gata să fie lovit de un Jeep aparţinând Naţiunilor Unite care ieşea din curtea clădirii vecine. Se produsese o hărmălaie de toată frumuseţea.

Hlizindu-se, Lal îl împinse pe Malko în taxiul care aştepta în faţa ambasadei. Încă nu îşi recăpătase complet auzul. Întreg cartierul fusese zguduit de explozii. Se întoarse spre puşti ca să-i mulţumească, dar îşi dădu seama că nu poate să scoată un sunet. Atunci îi zâmbi din toată inima. Taxiul viră la dreapta pe bulevardul *unde se* afla Ambasada Franţei.

*

* *

— Priviţi! murmură Thomas Sands, sunt acolo de azi-dimineaţă.

De la fereastra biroului său, Malko zări un Mercedes negru oprit în faţa ambasadei, pe partea cealaltă a bulevardului larg. Americanul lăsă perdeaua. Faţa lui, de obicei întinsă, acum era crispată de ticuri mărunte. Nici el nu dormise prea mult. Malko nu îl văzuse niciodată atât de nervos. Dar şi el era încă destul de „şocat" ca să reacţioneze în vreun fel. Într-un colţ al încăperii, jos pe podea, Lal se juca cu o cutie de chibrituri. Thomas Sands avu un zâmbet încordat şi lăsă perdeaua.

— Afganii şi-au bătut joc de noi cu vârf şi îndesat. Chinezii sunt furioşi foc pentru că sunt convinşi că Lin Piao e în drum spre Washington în acest moment…

— Şi când colo, el zboară spre Moscova, adăugă Malko.

Întristat şi supărat, se uita la cămaşa ruptă şi la pantalonii găuriţi.

— Poate că nu, puse Thomas Sands.

Malko se uită la el nedumerit.

Totuşi nici nu se amuză să-l ţină la răcoare…

Americanul clătină din cap.

— Faptul că Rusia l-ar preda pe general Chinei este o decizie politică. Regele se întoarce poimâine. Eu cred că Pilz, care îi detestă pe ruşi, a făcut exces de zel când l-a predat chinezilor. În mod sigur îl va aştepta pe rege ca să-l predea ruşilor. Dacă nu cumva va reuşi însă să-l convingă pe suveran că ar fi mai bine

să-l predea tot chinezilor.

— Dacă Lin Piao aterizează în Rusia, interveni Malko, chinezii îşi vor da seama imediat că au fost traşi pe sfoară de afgani.

Americanul clătină din cap, strâmbându-şi uşor gura frumoasă:

— Vor susţine sus şi tare că noi am făcut un schimb ca ruşii.

Malko se gândea la eşecul expediţiei.

— Mă întreb cum de a aflat Pilz de şmecheria noastră?

Thomas Sands ridică din umeri.

— Poate că i-a spus fata.

— Acum ce-am putea face?

Malko era descurajat. Asemenea ocazii nu se iveau de două ori. Se gândi la Birgitta. Se vedea clar că era singura persoană care îi trădase. Mai era şi acel mesaj lăsat la hotel. Oare ce voise să-i spună?

Thomas Sands se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Dacă Lin Piao se mai află încă în ţară, există o mică şansă să punem mâna pe el. încercaţi să găsiţi o soluţie. Dar fiţi atent la chinezi!

Malko se ridică.

— Mai întâi, mă voi odihni. După aceea; poate îmi vor veni câteva idei.

Fără să recunoască, îl îngrijora totuşi tânăra nemţoaică.

— Luaţi-l şi pe puşti cu dumneavoastră, îi sugeră americanul, se pare că e descurcăreţ...

— Spuneţi-i că sunt în pericol, zise Malko. Nu este obligat să vină cu mine.

Thomas Sands traduse. Copilul se duse val vârtej la Malko, îi luă mâna şi i-o sărută. După aceea, se lansă în nişte explicaţii volubile pe care americanul le traduse.

— Zice că i-aţi salvat viaţa şi nu vrea să vă părăsească.. Atâta doar că vrea să treacă pe la bazar, că i s-au terminat explozibilii. Are nevoie de bani.

Malko se gândi că puştiul s-ar înţelege de minune cu Elko Krisantem. Îl bătu uşor în creştet.

— Câţi ani are?

— Doisprezece.

Băiatul promitea.

*

* *

Cu privirea plină de încântare ca un copilaş în faţa pomului de Crăciun, Lal mângâia tuburile noi-nouţe de dinamită. Cu astea ar fi aruncat în aer tot centrul Kabulului. Negustorul din bazarul de unde cumpărase Malko puşca Lee-Enfield văzu în Lal un bun cunoscător şi discuţia se derută firesc. Mercedesul chinezilor nu se mişcase din loc de când plecase Malko din Ambasada Statelor Unite. Se pare că el nu îi mai interesa. Nici din partea afganilor nu se simţea vreo reacţie... Era calmul de dinaintea furtunii...

Malko opri în faţa hotelului *Green.* Era singurul loc unde putea să dea de urma Brigittei. Mirosul de haşiş plutea pe coridoare. Malko nu ştia ce atitudine să adopte când directorul cu figură de japonez ieşi din biroul din fund.

Când îl zări pe Malko îi zâmbi cu şiretenie. Înaintă spre el cu mâna întinsă şi i-o scutură zdravăn pe a lui Malko în timp ce zicea:

— Bună ziua, „frate".

Era în plină epocă hipistă. Malko nu pierdu timpul. Oricum „acoperirea" lui era deconspirată.

— O caut pe Birgitta, nemţoaica, zise el. Fata rasă în cap...

„Japonezul" ridică sprâncenele ca şi cum s-ar gândi. Apoi trăsăturile colţuroase se destinseră brusc.

— A plecat în India împreună cu trei. Australieni.

El nu citea ziarele. Chiar şi *Kabul Time,* care semăna cu o carte de telefon, scrisese că frontiera indo-pakistaneză era închisă... Malko îi mulţumi nepăsător şi trist. Birgitta îl trădase pur şi simplu şi se ascundea de frica urmărilor. Îi mulţumi japonezului şi se pregăti să iasă, trecând prin faţa avizierului cu mesaje de la tinerii hippie.

Privirea se opri brusc pe o foaie mare de hârtie lipită lângă un anunţ care cerea însoţitori de călătorie pentru Nepal. Pe ea era scris: „Ajutor. Birgitta."

Se apropie, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. „Directorul" intrase în birou, iar pe coridor nu era nimeni. Smulse mesajul; îl băgă în buzunar. Ce să facă cu acest mesaj? Unde să se ducă?

Deodată îi veni în minte acel hippie blond care îi găzdui si stătea în camera numărul cinci. Poate ştia el ceva. Se întoarse şi bătu la uşa cu numărul cinci.

— *Come on în,* se auzi o voce de bărbat dinăuntru.

Malko împinse uşa. Văzu profilul tânărului hippie, care era gol, doar cu un prosop înfăşurat în jurul coapselor, stând turceşte lângă o măsuţă joasă pe care ardeau două lumânări, întoarse capul spre Malko cu o totală indiferenţă. Se auzea o muzică de

jaz în surdină.

— Ce doriţi?

Tânărul hippie rosti întrebarea cu o voce blândă, fumând în continuare.

— O caut pe Birgitta.

Blondul păru că se gândeşte o clipă.

— Birgitta nu-i aici.

Malko simţi în vocea lui puţină încordare. Parcă i-ar fi fost teamă. Luă iarăşi pipa şi trase adânc un fum.

Se întrerupse o clipă, luă o plăcuţă maro de pe masă şi i-o întinse lui Malko.

— Ţine, făcu el politicos, ia un pic de haşiş…

— Nu, mulţumesc.

Tânărul american ridică din umeri:

— Nu refuzaţi, porcăria asta este mult mai ieftină decât mizeria de aici.

— Eu nu fumez, spuse Malko.

Tânărul îl măsură pe Malko din cap până-n picioare sincer stupefiat. Un străin venit la Kabul care nu fuma nu putea fi decât bolnav sau nebun.

— *Far out*! murmură acesta.

— Unde este Birgitta? repetă Malko întrebarea. O cunoaşteţi, am venit aici împreună, alaltăieri seară.

Tânărul hippie clipi des şi repede de parcă atunci îşi recăpătase memoria.

— A plecat.

— Unde?

— Nu ştiu. Şi nici nu mă priveşte…

Începu să fumeze din nou. Pe Malko simţea că îl apucă furia. Se apropie şi smulse din gură ţeava pipei.

— Nu îmi arde de glume, îl ameninţă el. *Unde este fata?*

Înspăimântat, tânărul clipi din ochi.

— Nu ştiu absolut nimic, protestă el. Lăsaţi-mă în pace!

Îşi luă pipa furios. Malko scoase cu gesturi calme foaia de hârtie ce conţinea strigătul de ajutor al Brigittei şi o vârî sub nasul americanului.

— Uite ce a scris. Am găsit-o pe culoar. Eşti sigur că nu ai văzut-o?

Tânărul hippie întoarse capul către uşă cu un aer speriat. Apoi duse degetul la buze şi îi făcu semn lui Malko să se apropie de el.

— Sunteţi prietenul Brigittei? şopti el printre buze la urechea lui Malko.

— Da, răspunse Malko. Vreau să o ajut.

Acesta meditä câteva clipe, apoi începu să-i povestească încet, aruncând din când în când câte o privire speriată spre uşă.

— Ieri, pe la şase dimineaţa, Birgitta a venit la mine plină de sânge. Eu fumasem enorm şi nu am prea înţeles ce mi-a spus. Fugise de undeva. Voia să se ascundă în camera mea. Am crezut că un afgan voise s-o violeze sau cam aşa ceva. După două ore, am auzit bătăi în uşă. M-am dus să deschid. Birgitta s-a ascuns după pat. Era directorul cu trei tipi în civil. Nişte afgani… El m-a întrebat unde este Birgitta. Eu i-am spus că nu ştiu. Atunci, directorul a urlat că a văzut-o intrând în cameră…

— Şi după aceea?

— Au intrat. Au bătut-o pentru că a încercat să fugă pe fereastră. Am încercat să o apăr, dar un tip mi-a spus că mă vor expulza dacă mă amestec. Atunci i-am lăsat în pace. Când au luat-o, Birgitta mi-a suflat un cuvânt.

— Înţeleg, spuse Malko.

Clocotea de furie. După ce îi mulţumi tânărului hippie, plecă din hotel. Oare unde era Birgitta acum? Ce putea face pentru ea? Îşi spuse că prinderea generalului Lin Piao era de o mie de ori mai importantă decât să ştie. Ce s-a întâmplat cu nemţoaică. Cu toate astea, nu o putea lăsa în voia acest fapt nu corespundea eticii sale profesionale. În rând, trebuia să se ocupe de director…

Cineva dădu peste el. Ridică privirea şi zări o siluetă de femeie înfăşurată în „chadri” din cap până-n picioare. În loc să fie negru ca de obicei, voalul era de un roşu deschis.

— Veniţi cu mine, zise în engleză o voce deformată de grosimea pânzei.

Malko se opri uluit. Era imposibil să spună dacă vocea era a unei femei sau a unui bărbat. Fantoma în „chadri” se îndreptă către un mic Ford Escort şi se urcă la volan. Malko stătea pe gânduri. După aceea, se urcă şi el în Toyota. Oare cine se ascundea sub voalul roşu?

Capitolul XII

Fantoma în „chadri” roşu intră într-un magazinaş cu broderii. Malko se opri pe străduţă. Se afla doar la o sută de metri de bulevardul Jadimaiwan, dar era deja cu totul altă lume. Îngrijorătoare şi secretă, de care Malko era străin. Însă prezenţa lui Lal îl liniştea. Uimitorul puşti îl urma peste tot. Fiind mereu în gardă.

În timp ce stătea pe gânduri, fantoma în „chadri” îi făcu un semn discret, apoi dispăru în spatele magazinaşului. Malko intră. Afganul care avea buticul se prefăcu că nu-l vede, ocupat să servească nişte femei în negru.

Se pomeni faţă în faţă cu silueta roşie într-o încăpere ticsită de baloturi cu pânză brodată. Doi ochi mari şi negri îl fixau insistent prin pânza mai subţire.

— Afsaneh!

Era ultima persoană pe care se aşteptase s-o vadă sub veşmintele astea. Se străduia să ghicească pe sub ţesătura grea corpul subţire şi picioarele interminabile ale tinerei afgane.

— De ce v-aţi deghizat aşa?

— Trebuie să plecaţi neapărat din Kabul, spuse fata cu încordare în glas. Sunteţi în pericol de moarte.

— Ştiu, spuse Malko. Astăzi au vrut să mă asasineze. Cum de m-aţi găsit?

— Vă urmăresc de când aţi plecat de la *Hilton.* Mi-a fost foarte frică pentru dumneavoastră când i-am văzut pe chinezi. După ce aţi fugit din ambasadă în goană, am răsuflat uşurată. Dar nu din cauza chinezilor am venit eu aici. Îl cunoaşteţi pe colonelul Kurt Pilz?

Malko se strădui să-şi ascundă surpriza.

— Da.

— El ţine morţiş să vă lichideze. Se pare că sunteţi un spion periculos şi că i-aţi omorât mulţi oameni.

Vorbea în şoaptă, *aproape* de faţa lui ca să nu se audă în magazin.

— Cum aţi aflat toate astea? o întrebă Malko.

— Cunosc multă lume în Kabul... Plecaţi cât mai repede din oraş. Poate chiar astăzi.

— Nu pot.

Afsaneh suspină întristată.

— Vă vor ucide şi pe dumneavoastră!

— Trebuie să plec, zise ea deodată. Şi aşa am riscat prea mult ca să vă găsesc. Nu ne vom mai vedea niciodată. Dar vă implor să plecaţi.

Ea îşi frământa mâinile pe sub „chadri”. Malko o întrebă cu blândeţe:

— De ce v-aţi asumat un asemenea risc? Abia m-aţi cunoscut…

Afsaneh zise într-un suflet:

— Nu voiam să vă omoare. Acum lăsaţi-mă să plec.

În gestul ei de a se îndrepta spre uşă, ea se pomeni lipită de el. Amintirea întâlnirii în Cheile Kabulului îi reveni brusc în minte. O cuprinse în braţe pe fantoma roşie şi o strânse. Era atât de aproape, încât îi simţea răsuflarea pe buze.

— Lăsaţi-mă, zise fata.

Dar ea nu căuta să scape. Ba dimpotrivă, se lipi şi mai tare de Malko cu un geamăt slab. Pe sub „chadri” trebuie să fi purtat ceva foarte uşor, căci îi ghicea toate formele trupului.

El atinse cu buzele voalul din dreptul gurii. Simţi imediat buzele fetei care îi veniră în întâmpinare. Din păcate, acest veşmânt pudic nu fusese prevăzut pentru îndrăgostiţi. Rămaseră înlănţuiţi câteva clipe. Ea îl învăluia cu mâinile pe sub „chadri” ca o mantie mare şi roşie, strângându-i spatele cu degetele.

— Trebuie să mă ajutaţi, murmură Malko. Am nevoie de dumneavoastră.

Îi spuse repede ce voia să afle. Între timp, Afsaneh se cuibărea şi mai mult în braţele lui.

— Dar este imposibil, gemu ea.

— Încercaţi, o imploră el. Deja au murit prea mulţi oameni pentru asta. Nu aş dori să fi fost în zadar.

— De ce îl vreţi neapărat pe generalul chinez? Sunteţi nebun…

Malko fu tentat să-i spună că avea perfectă dreptate.

— Mai vreau să aflu încă ceva, spuse el. Ce s-a întâmplat cu Birgitta, fata care a dansat cu mine la *Ora 25.* A fost răpită de oamenii lui Kurt Pilz.

Afsaneh se desprinse o clipă din braţele lui.

— De asta vreţi să mai rămâneţi, murmură ea.

Intonaţia din glas avea atâta durere, încât Malko se tulbură.

— Vă jur că nu este adevărat:

Strecurase în vocea lui toată intensitatea de care era capabil. Durerea lui Afsaneh era măgulitoare şi de neînţeles.

— Birgitta mi-a făcut un mare serviciu, îi explică el. Şi din cauza asta este în pericol de moarte. Dacă nu cumva a şi murit. Vreau să o ajut.

— Este amanta dumneavoastră, zise cu durere în glas Afsaneh.

— Unde aş putea să o găsesc?

Afgana reflectă câteva momente.

— Nu trebuie cu nici un preţ să fim văzuţi împreună. Veniţi mâine seară în apropiere de Kabul, vizavi de fabrica de bere, la ora zece. Nu este niciodată luminată. Aprindeţi de trei ori farurile şi aşteptaţi. La revedere.

Voalul, roşu îi atinse buzele, iar ea se duse în magazin. O văzu îndepărtându-se prin mulţime, aşteptă un minut, apoi plecă şi el. Lai îl aştepta în faţă stând pe vine. Malko se hotărî să nu o aştepte pe Afsaneh ca să-i sară Brigittei în ajutor. La naiba cu generalul Lin Piao.

*

* *

Zidul lung şi cenuşiu al „Komandaniei”[14] ocupa toată strada; Thomas Sands oprise Jeep-ul într-o înfundătură, în faţa unui magazin de arme care era închis. Pe aici treceau puţine maşini şi pietoni. Din locul în care se aflau, supravegheau poarta mare. Ca în fiecare seară, la Kabul, temperatura era scăzută.

Un taxi trecu hurducându-se, iar un Mercedes ieşi din Komandanie. Thomas Sands se uită la ceas.

— Cred că se culcă aici, mormăi el.

Malko nu spuse nimic. Era nerăbdător să dea ochii cu directorul hotelului *Green*. Afganul ştia ce se întâmplase cu Birgitta. Malko îi convinsese pe american că şi el ştia câte ceva despre generalul Lin Piao. Brusc, Thomas Sands se hotărâse să participe şi el la această expediţie, cu un Jeep închiriat. Directorul intrase acum o jumătate de oră în Komandanie ca să aducă paşapoartele persoanelor nou-venite, aşa cum făcea în fiecare seară.

— Iată-l!

Deşi era semiîntuneric. Malko recunoscuse silueta afganului. Se îndrepta spre ei pe jos. cu mâinile în buzunare. Când Malko se dădu jos din Jeep, ei ridică privirea. Avu timp să schiţeze un zâmbet înainte de a zări pistolul extraplat din mâna lui.

— Veniţi cu mine, zise Malko. Dacă nu, vă omor.

---

[14] Prefectura Poliţiei din Kabul, (n.a.).

Îl prinse de braţ, iar afganul se lăsă în voia lui. Chiar dacă nu înţelesese cuvintele, sensul lor nu avusese cum să-i scape... Malko îl împinse în spatele maşinii. Poarta mare a prefecturii se afla la numai douăzeci de metri.

Malko se urcă lângă director, ameninţându-l întruna cu arma. Thomas Sands se întoarse către el. Figura lui frumoasă era extrem de rece.

— Ticălos mic ce eşti... murmură el în limba afgană.

Directorul se făcu mic de tot. Nu i se mai vedeau decât ochii. Trecură prin faţa intrării sinistrului palat regal din marmură gri, masiv şi lipsit de eleganţă, apoi ieşiră din oraş pe drumul spre Khaybar Pass. Malko se uitase de nenumărate ori în urmă, ca să vadă dacă nu erau urmăriţi. Thomas Sands conducea cu abilitate pe străduţa îngustă. Directorul spuse ceva în afgană. Americanul îi răspunse cu o frază scurtă.

— Ne-a întrebat ce vrem de la el. l-am spus că va afla imediat...

Malko văzu iar micile cicatrice albe de pe faţa americanului şi se gândi că Sands putea să se comporte ca un monstru rece, nemilos şi fără sentimente. Malko întrebă în engleză:

— Ce i s-a întâmplat Brigittei?

Acesta clătină din cap ca şi cum nu înţelegea. Sands strigă de la volan:

— Aşteptaţi, va vorbi!

Treptat, treptat, drumul îngust începea să urce şi intrară într-o zonă muntoasă. Timp de o jumătate de oră, nu mai schimbară nici un cuvânt. După aceea, Thomas Sands încetini. Malko văzu că se angajaseră pe un drumeag neasfaltat care şerpuia printre pereţii golaşi de stâncă: în jurul lor totul era întunecat. Jeep-ul aproape că se opri într-un scârţâit îngrozitor de motor.

— Atenţie că o să vă zguduie! îi avertiză el.

Malko avu impresia că vehiculul îşi lua zborul precum un avion. Poteca pentru capre era puţin mai lată decât maşina. În fine, Jeep-ul fu zdruncinat pe o suprafaţă aproape netedă, apoi se opri. Thomas Sands coborî, urmat de Malko, care avea pistolul extraplat în mână. Americanul îi porunci directorului să coboare. Acesta se supuse văicărindu-se şi rămase în picioare în lumina farurilor. Luna lumina întreaga vale a Kabulului care se vedea mai jos, iar piscurile se conturau de jur-împrejur. Locul era grandios şi totodată sinistru, format dintr-un platou care se termina cu un vârf înalt de trei sute de metri. Jos de tot, lumina albă a farurilor unui camion şerpuia încet în defileu.

— Ne aflăm la treizeci de kilometri de Kabul, zise Thomas Sands. Aproape că este un pelerinaj. Acum şase luni, nişte soldaţi afgani au violat aici trei fete din Peace Corps.

Deşi rostise aceste cuvinte pe un ton normal, sunaseră totuşi sinistru. Era un frig pătrunzător şi uscat. Malko auzi brusc un zgomot sacadat. Directorului îi clănţăneau dinţii. Sands se apropie de el şi îl întrebă ceva în limba afgană. Celălalt mormăi ceva şi lăsă capul în pământ. Americanul se întoarse către Malko.

— Zice că nu ştie nimic şi că nu o cunoaşte pe Birgitta.

Atunci el scoase un imens Colt automat de la curea şi îl izbi cu toată puterea pe director în tâmplă. Acesta ţipă şi căzu în genunchi. Americanul îi mai trase un picior obligându-l să se lungească.

— Nu-l lăsaţi să se mişte, îi spuse el lui Malko.

Acesta puse ţeava pistolului în ceafa afganului. Voia să afle cu orice preţ ce s-a întâmplat cu Birgitta. Thomas Sands se urcă în Jeep şi se îndreptă spre director gata să-l calce. Acesta urlă cât îl ţinu gura când roata din stânga îi strivi gâtul de solul pietros. Din instinct, Malko sări înapoi.

Afganul se zbătea ca o râmă, dar nu putea să se mişte mai mult, urlând şi gemând. Thomas Sands coborî din vehicul, dar nu opri motorul. Îngenunche lângă director care era lungit pe burtă.

— Dacă nu spui adevărul imediat, mai înaintez douăzeci de centimetri şi îţi strivesc gâtul…

Directorul se zbătea uşurel. Malko se abţinu să intervină. Avea oroare de violenţa rece, însă ştia că uneori era singurul mod de a ajunge la adevăr. Acum era în joc viaţa Brigittei.

Afganul mormăi o înjurătură, apoi nu mai scoase o vorbă. Thomas Sands aşteptă câteva secunde, apoi se ridică şi se *urcă din* nou la volan. Motorul scrâşni şi maşina începu să înainteze câţiva centimetri… Ţipătul atroce al directorului se lovi de piscurile negre. Lui Malko îi venea să-şi astupe urechile.

— Opriţi-vă! îi strigă el lui Sands.

Acesta coborî furios din Jeep.

— Vreţi să o las pe fată să se descurce singură?

Îl examină pe afgan cu mâinile în şold. Dacă mai înainta un centimetru, acesta era mort. Sands clătină din cap.

— Prostul ăsta vrea să moară…

Deodată pocni din degete. Intrigat, Malko văzu că ridică capota şi scotoceşte prin portbagaj. Scoase două sârme pe care le legă la baterie, iar celelalte două capete le lăsă să atârne pe gâtul inert al directorului. Thomas Sands se aşeză în genunchi pe

spatele afganului şi îi dădu pantalonii şi slipul în vine, lăsându-i pântecele liber. Înfăşură cu grijă un capăt al sârmei în jurul sexului, strângând atât de tare, încât afganul urlă. După aceea se pierdu în întuneric şi reveni cu un pietroi pe care îl puse pe accelerator. Motorul scrâşni numaidecât. Stinse farurile.

— Trebuie să facem economie de curent pentru ticălosul ăsta, zise el liniştit. Cu o mişcare bruscă, înfundă capătul celeilalte sârme în urechea afganului, ţinând-o de partea izolată.

Spasmele şi urletele bărbatului torturat îi făcură greaţă lui Malko. Thomas Sands numără liniştit până la cinci, apoi scoase sârma. Directorul gâfâia. Americanul se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. După aceea, ridică din umeri, apucă sârma şi i-o băgă între fese.

Afganul fu zguduit din nou de spasme şi urla ca din gaură de şarpe. Mirosul acru de sudoare se combinase cu cel de benzină. Americanul se ridică. Afganul îşi pierduse cunoştinţa.

— Mâine nu va mai avea nimic, zise el. Dar i-am spus că va rămâne impotent…

Îl prinse pe prizonier de păr şi îi introduse capătul sârmei în gură, căutându-i limba. Afganul tresări puternic, arcuindu-se, apoi căzu la loc şi strigă ceva în persană. Americanul scoase *sârma imediat* din gură.

— O să vorbească.

Directorul începu să înşire fraze întrerupte de hohote şi de suspine. Thomas Sands se uită la Malko cu un chip împietrit.

— Este un informator al Securităţii Naţionale. A denunţat-o pe Birgitta alaltăieri. Au dus-o în beciurile de lângă Preşedinţie, în apropiere de hotelul *Nadjib.* Colonelul Pilz l-a felicitat.

— Ce vor face cu ea?

Vocea lui Thomas Sands deveni mai puţin sigură.

— Spune că mâine, colonelul Pilz o va duce la Kulangar să o dea în dar şefului tribului Kuchi.

— Şi ei ce îi vor face?

— Nu vrea să-mi spună. Aşteptaţi puţin.

Thomas Sands luă din nou sârma. De data asta, atinse ochiul prizonierului, de parcă ar fi vrut să i-l scoată. Directorul ţipă de mama focului, iar mâinile se crispară în praf.

— *Baleh, baleh*[15]*.*

Începu să vorbească sacadat, făcând spume la gură, cu sârma lângă faţa lui. Americanul se uită la Malko. Un tic nervos îi

[15] Da, da (n. a.).

strâmba colţul drept al gurii.

— Aţi auzit vreodată de Buz-Kacbi?

— Ceva, ceva. Un fel de polo afgan?

— Cam aşa ceva. Ei bine, să zicem că vor să se distreze într-un mod mai special...

După expresia feţei lui Thomas Sands. Malko înţelese că acest divertisment avea să fie puţin cam infam. Se uită la afgan plin de o ură rece şi detaşată.

— Dar chinezul?

— L-am întrebat. Nu ştie nimic. Nu este atât de important.

Se urcă în Jeep şi dădu înapoi. Imediat, directorul se rostogoli într-o parte. După câteva clipe se ridică şi rămase în picioare în lumina farurilor. Motorul hurui şi vehiculul înaintă. Afganul o luă la goană mecanic, ca un iepure hăituit, direct spre buza prăpastiei.

Totul se petrecu atât de repede, încât Malko nu reuşi să intervină. Jeep-ul se opri la câţiva centimetri de marginea prăpastiei. Silueta directorului păru înghiţită de întuneric. Nu se putea şti dacă fusese împins de maşină sau căzuse singur. De jos se auzea un strigăt slab.

Thomas Sands coborî din Jeep. După ce opri motorul, se sprijini de portieră şi îşi aprinse o ţigară. Liniştea era absolută şi dacă nu s-ar fi văzut sârmele ieşind din capotă, ai fi crezut că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu puteam să-i dăm drumul, făcu Thomas Sands fără să-l privească pe Malko. Sunt o persoană oficială aici şi...

Malko tăcu. Auzea încă în urechi ţipetele afganului. Se gândea la Birgitta. Ce putea face pentru ea?

— Afganistanul este o ţară sălbatică, zise americanul gânditor, Oamenii sunt omorâţi pentru nimica toată. Până acum doi ani, străinul care ieşea cu o femeie afgană, chiar şi în Kabul, era condamnat la moarte. Tipul ăla era un ticălos. A avut neşansa să se afle în mijlocul unei afaceri prea importantă pentru el.

— O să-i găsească corpul?

Thomas Sands ridică din umeri.

— Vor crede că l-a călcat un camion. Pentru colonelul Pilz nu era chiar atât de important, încât să-şi facă griji din pricina lui.

Americanul trase un fum în piept şi spuse cu un pic de amărăciune:

— Nu prea vă place să vă murdăriţi pe mâini. Aveţi perfectă

dreptate. Însă trebuie s-o faci uneori. Nici mie nu îmi place să omor.

Malko nu spuse nimic. Se simţi brusc departe de această gură stâncoasă aflată la capăt de lume. Şi puţin îi păsa lui de generalul Lin Piao.

— Ştiţi unde o va duce colonelul Pilz pe Birgitta? întrebă el. Înainte de a-i răspunde, Thomas Sands strivi mucul de ţigară.

— Da. De ce mă întrebaţi?

— Ca să merg acolo.

— Sunteţi nebun, izbucni americanul.

— Aşa sunt eu, zise Malko cu răceală.

Capitolul XIII

Femeia Kuchi[16] sări mândră de pe cămilă, cu puşca la piept şi îi aruncă o privire curioasă Brigittei, ghemuită pe sol, lângă Jeep-ul rusesc.

Tânără nemţoaică dârdâia fiindcă era îmbrăcată doar cu şortul vechi şi cu un pulover. Nu ştiuse până acum ce înseamnă frigul şi lipsa drogului. Îi clănţăneau dinţii. Îi scoseseră cojocelul.

Sfoara groasă cu care îi legaseră mâinile şi gleznele îi intra în carne. Tot corpul era acoperit de vânătăi, iar spatele era numai o rană. Cojile formate de sângele închegat o dureau la fiecare mişcare.

Numai faţa îi fusese cruţată, cu excepţia unei vânătăi de sub ochiul stâng. Era înspăimântată. Îl căuta din priviri pe colonelul Pilz, singura persoană cunoscută din această aşezare pustie. De când o adusese cu Jeepul masiv rusesc, nimeni nu îi dăduse atenţie. În afară de acest vehicul, erau numai cămile şi vreo treizeci de corturi.

La vreo sută de metri mai încolo, curgea un râu. Pe malul celălalt, solul era stâncos, pustiu şi sălbatic. Deşi soarele răsărise de mult nu se făcuse cald. Birgitta se străduia să-şi domolească panica. La început, îşi spusese că tot era mai bine aici decât în celula aceea în care dormea pe un pat făcut din bolovani colţuroşi. Însă, când au legat-o şi au aruncat-o în spatele vehiculului, colonelul Kurt Pilz nici nu se uitase la ea. Drumul de la Kabul până aici durase o oră şi jumătate. El nu scosese un cuvânt şi nici măcar nu întorsese capul. Parcă nici nu ar fi existat. Această tăcere o înspăimântase cel mai tare pe Birgitta.

Nu ştia de ce o adusese neamţul aici. Aceşti oameni sălbatici şi femeile viclene, înarmate ca nişte bărbaţi îi dădeau fiori. Cel puţin la Kabul, erau case, un pic de civilizaţie, pe când aici, în pustietatea asta plină de stânci, era o natură anacronică şi sălbatică unde viaţa unui om nu valoră prea mult.

Kurt Pilz ieşi brusc dintr-un cort însoţit de o namilă cu o haină din pânză albastră, o căciulă de oaie şi un brâu roşu foarte lat. Acesta strigă ceva femeii care era lângă Birgitta. Apoi scoase un fluierat modulat şi sonor. Imediat, din toate corturile ieşiră

[16] Trib afgan (n.a.).

bărbaţi îmbrăcaţi la fel ca el. Chiuind de bucurie.

Se îndreptară fără grabă spre ţarcul unde erau închişi caii. Femeia se apropie de Birgitta şi puse arma jos. După aceea, prinse puloverul cu mâinile şi îl smulse de pe ea. Cu un singur gest, îi rupse şi şortul. Ezită puţin că nu ştia ce să facă cu colanţii.

Birgitta urlă şi încercă să scape. Dezbrăcatul acesta brutal îi îngheţă sângele în vene. Ar fi preferat să fie violată. Femeia avea la fel de multă putere ca şi un bărbat. Foarte repede, Birgitta rămăsese doar cu ghetele şi cu ciorapii negri atât cât mai rămăsese din ei.

Namila mai dădu un ordin. Fără nici o tresărire, femeia o culcă pe Birgitta la pământ ca pe un câine ascultător. După aceea, îi desfăcu legăturile care îi imobilizau gleznele. Nemţoaica vru să se ridice. Dar femeia îi trase un genunchi în stomac, iar tânăra se încovoie de durere, cu lacrimi în ochi.

Femeia mai slăbi nodurile astfel încât să poată desface picioarele ca să meargă. Apoi se ridică, îşi luă puşca, dar nu se uită la Birgitta. Pentru prima dată în viaţă i se făcuse ruşine da goliciunea ei. De când o luaseră, se obişnuise cu gândul violului, zicându-şi că nu era mai rău decât în cazul tinerelor hippie care se vindeau afganilor, pentru un dolar... însă acum, spaimă difuză o îngheţa uşor, uşor. Oare ce voiau de la ea?

Colonelul Pilz se apropie de ea. Ca de fiecare dată câni era obosit, ochiul sănătos părea extraordinar de mare. Buz crăpată îi păru Brigittei de-a dreptul oribilă.

— Kurt, zise ea în nemţeşte, ce îmi vor face?

La început, fata crezu că nici nu îi va răspunde. Pe urmă. Rosti aproape fără să-şi mişte buzele:

— M-ai trădat şi m-ai făcut de râs. Îţi vei primi pedeapsa cuvenită, apoi vei fi liberă.

Se întoarse imediat cu spatele şi se îndepărtă. Birgitta auzi galopul cailor. Ridică privirea şi ţipă. Vreo treizeci de călăreţi veneau ca vântul spre ea, mânând caii stând în picioare în şei. Ea se chirci, văzându-se deja făcută terci sub copitele lor. Însă mulţimea se deschise în faţa ei şi o încadră. Namila de bărbat veni ultimul, ţinând cravaşa între dinţi, aproape atârnând în şa. Încetini puţin. Birgitta avu senzaţia că este ridicată cu macaraua într-o fracţiune de secundă ea se pomeni culcată de-a curmezişul într-o şa, iar fruntea se freca de pielea aspră a unei cizme.

După o sută de metri, călăreţul se opri brusc. Birgitta simţi o mână enormă care trecu printre picioarele legate. Dintr-o singură

mişcare, bărbatul o ridică şi o trânti la pământ. Pe jumătate ameţită, Birgitta se uită în jurul ei.

Călăreţii făcură cerc de jur-împrejur, la vreo zece metri de ea. Le vedea ochii strălucind de nerăbdare şi le auzea râsetele şi exclamaţiile. Toţi erau îmbrăcaţi la fel: cizme scurte, negre, cu pantalonii bufanţi băgaţi în ele, haine din pânză şi căciuli de astrahan.

Un mic grup de femei, de copii şi de bătrâni stătea pe jos la o sută de metri distanţă. Birgitta înţelese imediat ce avea să se întâmple cu ea. Va servi drept miză pentru Buz-Kachi, jocul naţional afgan. De regulă, două echipe de călăreţi se băteau pentru stârvul unui ţap pe care trebuiau să-l bage într-un cerc… Namila se ridică în şa şi strigă cu o voce răguşită:

— *Wardar!*[17]

Pământul se zgudui sub copitele cailor. Birgitta stătea în picioare. Călăreţii veneau spre ea cu namila în frunte, cu cravaşa între dinţi şi arătând cu mâna spre ea. Tânăra închise ochii.

Când îi deschise din nou, un afgan micuţ cu mustaţa lungă şi pleoştită apăru în stânga namilei. Acesta, cu o lovitură zdravănă de cravaşa, îl îndepărtă pe celălalt animal. Se şi aplecase către Birgitta, prinzând-o de mijloc.

Călăreţii se învârteau în jurul tinerei nemţoaice. Namila execută o întoarcere pe loc şi avu timp să o prindă pe fată de o gleznă, trăgând-o cu un răcnet de bucurie. Piticul cu mustaţa pleoştită nu se osteni pentru atâta lucru. O prinse pe Birgitta de pielea de pe burtă, ţinând frâul cu dinţii şi şfichiui aerul cu cravaşa, încercând să-şi atingă adversarul. Biciuşca atinse coapsa Brigittei care urlă de durere. Avea senzaţia că trupul ei se despică în două.

Timp de câteva secunde rămase răstignită astfel. Apoi, piticul se arcui în şa. Prins pe picior greşit, namila fu nevoită să-i dea drumul. Celălalt profită şi o urcă pe Birgitta în şa ca pe un sac. Lovi puternic şaua cu cravaşa şi calul plecă la galop. În urma lui, Birgitta auzea strigătele celorlalţi călăreţi care veneau după ei.

— S-o prindem! S-o prindem!

Ţinând frâiele cu dinţii, afganul o ridică pe fată cu ambele mâini şi o aşeză pe cal în faţa lui. Semăna cu o sălbăticiune, râdea şi striga. Gloata se apropia. Brusc, îşi obligă calul să se cabreze şi să se întoarcă pe loc, apoi o luă în sens opus.

Însă ceilalţi îl înconjurară, lovind cu biciurile şi împingându-l cu

[17] S-o prindem! (n. a.).

o brutalitate nemaiîntâlnită. Lovind cu mânerul cravaşei, reuşi să scape de cel de lângă el. Birgitta se lipea de pieptul lui pentru că îi era frică să nu cadă sub copitele cailor dezlănţuiţi. Atingerea aceasta produse un efect extraordinar asupra afganului.

Pentru un nomad care nu făcuse niciodată dragoste decât cu o femeie ascunsă sub nenumărate straturi de voaluri, contactul cu acest corp gol cu pielea albă era un lucru de neimaginat şi de necrezut.. Sexul lui ţâşni pur şi simplu din pantaloni, însă era încolţit de doi adversari. Unul dintre ei se aplecă şi o apucă pe Birgitta de picior. Dezechilibrându-se, tânăra fu cât pe ce să cadă sub copitele calului, însă răpitorul o prinse la timp. Stând în picioare pe scăriţe, învârtea mânerul cravaşei deasupra capului. Lovit chiar în faţă, afganul care a ţinea pe Birgitta căzu ca un bolovan de pe cal. Timp secunde, călăreţul rămase singur.

Înfipse adânc degetele în şoldurile fetei. O ridică şi o lipi de pieptul lui şi o răsturnă peste el. Fata avu impresia că era despicată de un ţăruş încins. Afganul slobozi un urlet sălbatic. Atinse spatele Brigittei cu cravaşa, dar fără răutate, ca şi cum şi-ar biciui calul.

Simţind o usturime în tot corpul, Birgitta începu să urle. Sfoara care îi lega gleznele i se înfipsese în carne şi o împiedica să desfacă picioarele. Din cauza asta, călăreţul nu o putea pătrunde complet. Atunci, luă pumnalul din cizmă şi eliberă dintr-o mişcare gleznele tinerei.

Şocul îi tăie răsuflarea Brigittei. Se simţea sfârtecată, despicată în două de acest afgan. Fără să lase cravaşa din mână, îi frământa cu sălbăticie pieptul. Ceilalţi călăreţi se adunaseră. În jurul lui şi ţopăiau. Asta era regula jocului.

Calul se cabră, ceea ce îl făcu să se afunde şi mai mult în Birgitta. Zdruncinăturile animalului acceleră şi plăcerea afganului. Slobozi un mârâit surd în momentul în care îşi împrăştie sămânţa şi o depărtă imediat pe Birgitta de el. O azvârli la pământ fără nici o milă. Se îndepărta deja dând bice calului. Chinuită şi năucită de durere şi de frică, Birgitta auzea ca într-un coşmar urletele gloatei:

— S-o prindem! S-o prindem!

Ea se făcu ghem. Sângele îi curgea pe picioare. Văzu cu oroare cum călăreţii se năpusteau din nou spre ea sălbatici şi indiferenţi.

*

* *

Malko lăsă binoclul în jos. Era alb ca varul.

— Sunt nişte sălbatici, zise el cu glas stins. Nişte sălbatici.

Puşca Lee-Enfield pe care o cumpărase acum patru zile din bazar era sprijinită pe încheietura braţului. Introdusese deja un glonţ pe ţeavă. Acolo, călăreţii fugeau în goana cailor, luptându-se pentru Birgitta. Malko duse puşca la umăr, ochindu-l pe colonelul Kurt Pilz care stătea în picioare mai la o parte de terenul de joc. Vocea rece a lui Thomas Sands îl opri:

— Nu faceţi pe prostul. Nu ţin neapărat să mă trezesc cu armata afgană pe urmele mele. Oricum, asta nu schimbă nimic. Ne-ar trebui o mitralieră.

Americanul, Yacoub şi Malko stăteau ascunşi pe un mic platou stâncos, ce se afla deasupra spaţiului deschis în care se confruntau călăreţii ca să intre în posesia Brigittei. În linie dreaptă, nu se aflau decât la vreo patru sute de metri distanţă. Făcuseră o oră pe jos până acolo. Yacoub era singurul care privea jocul fără nici un resentiment. Văzuse destule astfel de cruzimi în viaţa lui. Probabil că se gândea că, pentru fată, nu era chiar atât de neplăcut... Pentru ei, aceste străine care îşi arătau picioarele şi chipurile nu puteau fi decât nişte târfe...

— Priviţi! făcu Malko.

Acum îi părea rău că venise. Privea neputincios această sălbăticie fără margini.

În picioare în şa, unul dintre călăreţi o ţinea pe Birgitta lipită de el, fiind înconjurat de ceilalţi „jucători”. Ploua cu lovituri de cravaşă, însă afganul rezista. Pe ultimul său adversar îl plesni peste faţă. În momentul în care se pregătea s-o pună pe Birgitta în şa, namila apăru lângă el cu un pumnal cu lama lungă în mână.

Dintr-o mişcare, el îl înfipse în gâtul adversarului care îi dădu drumul fetei urlând. Namila reuşi totuşi s-o prindă de braţ. Timp de câteva secunde, ea rămase lipită de harnaşament, fără ca namila s-o poată ridica în şa. În final, cu un urlet triumfător, o ridică ca pe un trofeu.

Vederea sângelui îi înnebuni de tot pe ceilalţi afgani. Trei dintre ei se luptau cu cravaşele, iar caii se loveau cu copitele. Orbit de lovitura de bici, unul dintre ei se apără brusc, altul căzu, însă al treilea reuşi să prindă sfoara care prindea încheieturile Brigittei. Se dădu înapoi şi trase.

Namila, care îşi băgase mâinile între picioarele fetei, nu îi dădu drumul. Ba dimpotrivă, o ţinea şi mai strâns. Acum corpul ei era suspendat în aer şi aproape sfârtecat. Birgitta urla

înnebunită.

Un al doilea călăreţ se apropie biciuind mâna namilei ca să-i dea drumul fetei. Însă cravaşa o lovea pe nemţoaică cu cruzime peste burtă, peste fese şi peste coapse. Răcnind de excitare, namila trăgea de ea întruna, fără să se sinchisească de lovituri. Sexul îi ţâşnise deja din pantaloni imens şi umflat. Prefera s-o despice în două decât să-i dea drumul.

Din fericire, harnaşamentul călăreţului care o ţinea de mâini se desfăcu puţin, iar acesta se dezechilibra şi o lăsă ca să nu cadă din şa. Namila o înşfăcă degrabă şi o lipi de el cu o precizie diabolică. De data asta, Birgitta avu senzaţia că se va rupe în două. Pântecele ajunsese o rană care o ustura. Namila o ţinea lipită de el cu toată puterea, ridicându-se în şa ca s-o pătrundă mai bine. Ceilalţi călăreţi dansau o sarabandă nebună împrejurul lor, excitaţi de această împreunare bestială.

După aceea, namila plecă galopând drept înainte. Nu trebuia să se mişte, căci galopul o ridica pe Birgitta şi o făcea să revină cu regularitatea unui metronom. În culmea plăcerii, el o lovi cu cravaşa pe spinare. Fata nici nu mai avea putere să ţipe. Fiecare părticică din corpul martirizat o durea, iar sexul o ustura. Nu îşi închipuise vreodată că unii bărbaţi puteau să se folosească de o femeie cu atâta violenţă, cu atâta sălbăticie, fără nici un strop de blândeţe.

Trecu în viteză prin faţa colonelului Pilz, care stătea nemişcat în picioare, lângă Jeep. După expresia feţei – îndurerată, dar totodată feroce – ea înţelese pe dată din ce cauză o pedepsea astfel. Îşi exorciza propriile sentimente şi-o smulgea astfel din minte şi din suflet, transformând-o în jucăria acestor călăreţi.

Namila o lăsase deja în pace. Birgitta căzu pe spate, cu picioarele depărtate în timp ce în urechi îi răsuna strigătul sălbatic al celui care se pregătea s-o violeze.

Gloata se învârtea în jurul ei atât de compactă, încât nimeni nu reuşi s-o ia pe Birgitta. Ea urla chircită pe pământ. O copită o lovi rupându-i antebraţul stâng. Călăreţii se năpustiră din nou asupra ei. Unul dintre ei o prinse de subsuoară şi o târî câţiva, metri cu picioarele pe sol şi cu capul strivit de şa. Scăriţa o răni la picior.

Cravaşele pocneau în aer, strigătele o asurzeau. Cel care o ţinea nu reuşise să o ridice în şa. Cu picioarele atârnând în gol, Birgitta urla cât o ţinea gura. Dar nimeni nu o băga în seamă, de parcă nu valora nici cât ţapul fără cap din adevăratul joc Buz-Kachi...

În încercarea ei de a scăpa, reuşi să se agaţe cu un picior de o scăriţă. Afganul urlă de bucurie. Dar nu dură prea mult, căci alt călăreţ se ivi şi o prinse de celălalt picior. Chinuită astfel, ea se lovi cu capul de sol. Cei doi călăreau paralel şi se loveau cu cravaşele.

Birgitta avu senzaţia că picioarele îi ies din încheieturi. Cel dintâi afgan se întoarse brusc la dreapta. Într-o fracţiune de secundă, îşi simţi ligamentele rupându-se şi se gândi că va muri, apoi cei doi îi dădură drumul. Se lovi atât de tare cu capul de pământ, încât îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Thomas Sands se aşează în fata puştii lui Malko.

— Nu!

Omul de la CIA era la fel de palid ca şi Malko. Chiar şi Yacoub părea şocat. Paştu îşi trecu nervos limba peste mustaţa subţire. Dacă Malko trăgea acum, se vor pomeni cu tribul Kuchi şi cu armata pe urmele lor. Altfel spus, cu un bilet sigur spre cimitir.

— Dacă îi las să se întâmple asta, nu voi mai avea somn niciodată.

Thomas Sands clătină din cap. Şi el simţea o greutate în suflet.

— Nu o vor omorî, zise el. Ceea ce avem noi de făcut în Afganistan este mult mai important decât soarta Brigittei. Doar ştiţi bine. Vă promit că nu veţi pleca din această ţară fără să le-o plătiţi.

Malko nu îşi putea lua ochii de la această scenă înfiorătoare. Acolo jos, corpul Brigittei tresărea, era trecut de la unul la altul, rămânea câteva clipe pe cal, apoi cădea din nou, în repetate rânduri, crezuse că acest joc înspăimântător se vai termina. Tânăra leşinată rămăsese la pământ, fără să se ma mişte. Însă afganii voiau să-i readucă trupul la viaţă cu lovitul de cravaşă. Vreo şase dintre călăreţi o „câştigaseră” deja, da nici unul de două ori. Stând mai la o parte, colonelul Pilz era o stană de piatră.

Există datorii pe care un gentleman nu le uită, se gândi Malko. Exact ca la Rio de Janeiro, în urmă cu câţiva ani, când omorâse un om pentru prima oară în viaţa lui.

Sarabanda infernală continua. Un alt călăreţ reuşise s-o urce pe Birgitta în şa. Malko lăsă în jos ţeava puştii, amărât şi plin de o ură fără margini.

*

* *

Birgitta nu mai era decât o păpuşă de paie inertă, plină de sânge şi de lovituri. În puţinele momente de luciditate, junghiurile din braţul rupt se confundau cu cele pe care le simţea în pântece. Nici nu mai ştia câţi călăreţi o violaseră toţi cu aceeaşi violenţă şi bestialitate. Fusese doar miza unui joc plin de cruzime, ajuns în contemporaneitate din îndepărtatul Ev Mediu.

Tâmplele i se zbăteau din cauza febrei, confundându-se cu tropotul copitelor. Neobosiţi, călăreţii se învârteau în jurul ei şi se luptau cu acelaşi fanatism, stând în picioare şi cu cravaşele între dinţi. Şi ei plătiseră un tribut greu pentru Buz-Kachi. Doi dintre ei muriseră înjunghiaţi, iar alţi trei aveau răni grave.

— Begeer! Begeer!

Strigătul răsună chiar lângă ea. Doi afgani se aflau în fruntea gloatei... Cravaşele lor se înnodau într-o luptă; nemiloasă. Birgitta se uita la călăii ei care se apropiau. Nu mai avea putere să se lupte şi să se zbată. În clipa asta nu-şi dorea decât să moară. Cei doi cai o atinseră, dar nici un călăreţ nu reuşise s-o urce în şa.

Veni un al treilea care o prinse din zbor de sfoara de la încheieturi şi o aşeză în picioare. Fata avu senzaţia că umerii îi ieşeau din articulaţii. Spinarea şi umerii nu erau decât carne vie. Sosi şi namila. Calul său se cabră. Lovindu-l cu cravaşa, îl obligă pe cel care o ţinea pe Birgitta să-i dea drumul. Aceasta era prea moale ca să se poată ţine pe picioare.

Se auzeau strigăte amestecate cu huiduieli. Unii jucători începuseră să se plictisească. Şi-apoi, Birgitta nu mai era atât de apetisantă ca la început... Dacă nu ar fi fost colonelul de faţă, ceilalţi ar fi întrerupt jocul, cu excepţia namilei, Tafik, şeful de trib. Acesta simţea că pântecele îi luau foc şi voia să mai profite o dată de străină.

Trase de frâie cu toată puterea. Copitele calului său îl azvârliră cât colo pe călăreţul care era lângă Birgitta. Ceilalţi se dădură în lături ca să nu fie striviţi. Namila se aplecă în partea stângă, ţinându-şi echilibrul doar într-un picior, cu cravaşa în dinţi şi corpul paralel cu solul. Ceilalţi jucători urlară când văzură că se apropie:

— Wardar! Wardar!

O biciui pe nemţoaică în goana calului şi, în ciuda greutăţii sale, se aşeză iar în şa dintr-o singură mişcare, suind-o în acelaşi timp şi pe tânără în şa în faţa lui.

Beat de poftă, se dezlănţui. De o parte şi de alta. Ceilalţi călăreţi galopau urlând de bucurie, împărtăşind plăcerea şefului lor. Namila se ridică în şa. O biciui pe fata rămasă nemişcată. Era o umilinţă îngrozitoare să o posede fără ca ea să fie conştientă de acest lucru. De durere, Birgitta încercă să se îndrepte.

Afganul se aplecă brusc în faţă, ca şi când ar fi vrut să-şi lovească animalul, se orientă rapid între coapsele fetei şi se lăsă peste ea cu toată greutatea, forţând-o cu brutalitate.

Ţipătul tinerei nemţoaice acoperi rumoarea jocului. Fără milă, namila îşi termină cavalcada cât putu mai adânc. Cheful îi veni pe loc. Aproape imediat se auzi o împuşcătură. Colonelul Pilz trase un foc în aer ca să anunţe sfârşitul jocului. Namila îşi struni calul şi reveni la pas lângă corturi..

Bucuria se risipi pe dată. Oamenii îşi înconjurară şeful. Acesta o aşeză pe Birgitta pe şa, cu capul într-o parte, iar cu corpul şi cu picioarele în cealaltă. Era mândru că se arătase mai puternic decât ceilalţi şi că îşi răspândise de două ori sămânţa în ea.

Nevasta lui – femeia care o dezbrăcase pe Birgitta – îi făcu veselă un semn cu puşca, apoi trase şi ea un foc în aer.

*

* *

Colonelul Kurt Pilz privea în tăcere corpul inert şi martiriza al Brigittei. Unicul său ochi fixa namila. Acesta îşi spuse că, celălalt ochi – cel din sticlă – avea mai multă căldură în el.

— A murit, bâigui el.

Inima Brigittei nu rezistase. Uzată de atâta drog şi de atâtea traume, ea se stinsese. Acum o examinau. Kurt Pilz oftă.

— Îngropaţi-o! le zise el.

Se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre Jeep-ul masiv rusesc..

Capitolul XIV

Putoarea era atât de îngrozitoare, încât Malko se dădu jos din Toyota ca să numere cadavrele care se descompuneau la umbră. Se duse după miros şi ajunse la o gaură într-un zid. Dădu peste un WC public plin de excremente. Bun loc de întâlnire alesese Afsaneh. Nimeni nu îi va deranja aici. În cazul în pare ea va veni.

Înainte de a găsi această porţiune de drum negru ca *un* cavou, chiar pe malul Kabulului acum secat, Malko se învârtise în jurul cozii într-o imensă parcelă plină de clădiri noi, aflată în partea de nord a oraşului.

Un autobuz trecu pe lângă el hurducându-se prin gropi. Se sui din nou în maşină. Ghemuit în spatele vehiculului, Lal aştepta cu un pachet cu dinamită pe genunchi şi cu veşnicul chiştoc de ţigară în gură. Era liniştit ca *un* călugăr. Malko introdusese deja un glonţ pe ţeava pistolului său extraplat, pe care îl ascunsese între scaune. Moartea oribilă a Brigittei îi conferea misiunii sale o nouă dimensiune. Va face tot posibilul să pună gheara pe generalul Lin Piao.

Dar nu numai din obligaţie faţă de CIA... Afsaneh era singura lui şansă. Regele se întorcea a doua zi la Kabul. Prin urmare, nu va întârzia să ia o hotărâre...

Se auzi o zgârietură în portieră, iar el se încordă imediat, fiind gata să se apere. Distinse vag o siluetă în întuneric. Lăsă pistolul încetişor jos. Silueta trecu prin faţa maşinii, iar el aprinse o dată farurile şi o recunoscu pe Afsaneh. De data asta, nu era îmbrăcată în „chadri”, ci într-o tunică albastră şi cu pantaloni asortaţi.

Ea deschise portiera şi se aşeză lângă el. Ochii ei mari de gazelă păreau şi mai înspăimântaţi ca de obicei. Imediat întinse obrazul lui Malko. Buzele erau reci de frigul de afară tremura lipită de el.

— Ar fi trebuit să nu vin, murmură ea în timp ce se dezlipea de el.

El nu ştia dacă se gândea la pericol sau la simţămintele ei.

— Mă bucur nespus că aţi venit. Aţi aflat ceva?

— Da, spuse ea dintr-o suflare. În legătură cu... tânăra aceea. Se află într-o închisoare specială a „Securităţii naţionale”, care se află lângă Preşedinţie, în apropiere de hotelul *Nadjib.* O

interoghează colonelul Pilz.

Inima lui Malko se strânse.

— A murit azi-dimineaţă, spuse el. Nu putem să mai facem nimic pentru ea.

Îi povesti faptele pe scurt. Afsaneh îşi muşcă buzele văzând cât este de tulburat.

— În rest, zise ea, omul pe care îl căutaţi se află în paza colonelului Pilz. Iar acesta primeşte ordinele direct de la palat. Se vorbeşte că va fi predat ruşilor. Mai circulă şi zvonul că l-au răpit americanii. Dumneavoastră sunteţi, nu-i aşa?

Ea îl fixa cu ochi strălucitori.

— Da.

— Ştiu pe cineva care ar putea să vă ajute, adăugă ea. Vă mai amintiţi de bărbatul care m-a însoţit la petrecere? Walli Gohar. Lucrează cu unchiul meu, generatul Arfan. I-am spus ce problemă aveţi.

Lui Malko i se zburli părul în cap.

— Bine, dar…

— Nu vă fie teamă, îl întrerupse ea. Nu mă va trăda. Speră prea mult că o să-l iau de bărbat. Susţine că ştie unde şi când va fi predat chinezul ruşilor.

— V-a spus el?

— Nu, dar vrea să vă întâlniţi amândoi.

— De ce?

— Ca să faceţi schimb de informaţii.

— Pentru bani?

Afsaneh zâmbi.

— Nu. Vrea în schimb o femeie. O americancă de care este îndrăgostit nebuneşte. Mi se pare că i-aţi văzut împreună într-o seară la *Ora 25.*

Malko o revăzu brusc pe fata cu ochii mari şi cenuşii, cu nişte pomeţi superbi, plinuţă, care se lupta să nu o urce în Pontiac… Se uită cu atenţie la Afsaneh ca să vadă dacă nu glumeşte. Însă tânăra afgană era extrem de serioasă.

— Walli e puţin cam nebun, spuse ea. Are mulţi bani şi crede că nimeni nu îi poate rezista. Pe urmă, el tace parte dintr-o familie foarte bună.

— Cum o cheamă pe americancă?

— Gillian. Dacă veţi reuşi să o convingeţi, mergeţi împreună mâine seară la hotelul *Spinzar.* La etajul şapte, este o încăpere unde nişte muzicanţi interpretează cântece afgane. În fiecare seară de la opt la zece. Walli Gohar va fi acolo.

Malko rămase perplex. Avea o încredere oarbă în Afsaneh. Instinctul îi dicta acest lucru. Ceea ce îi propunea ea nu i se părea foarte periculos, chiar dacă îl ducea pe o pistă falsă. Cum nu era vorba să se ducă el să-l smulgă cu forţa pe generalul Lin Piao din ghearele paznicilor lui...

— Mulţumesc, spuse el. Voi încerca s-o găsesc pe această Gillian.

— Culcaţi-vă cu ea, îl sfătui cu amărăciune Afsaneh şi după aceea cereţi-i acest favor. Nu va îndrăzni să vă refuze.

În glasul ei se simţea o gelozie fără margini. Malko îi luă mâna, dar ea şi-o retrase.

— Nu vreau să vă mai văd niciodată, făcu ea.

Însă ochii ei spuneau exact contrariul. Malko îi aruncă o privire aurie care ar fi topit şi cel mai dur metal.

— Când toate astea se vor sfârşi, sunt sigur că ne vom revedea. Poate că vă veţi întoarce la New York...

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Nu mă voi întoarce niciodată la New York. Nu mă vor lăsa să ies din ţară. Mai întâi trebuie să-mi găsesc un soţ. Poate că într-o bună zi voi pleca în călătorie şi ne vom întâlni din nou. Dar veţi fi cu siguranţă în compania altei femei...

Malko se gândi la apetisanta Alexandra. Ar fi fost în stare să şi omoare pentru ochii frumoşi ai lui Afsaneh... El nu răspunse. Era inutil s-o mai facă pe tânără să sufere. Se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi.

— Adio!

Brusc, ea se aruncă în braţele lui şi îl sărută cu pasiune. Limba ascuţită îi explora fiecare colţişor din gură, iar bazinul se ondula lipit de al lui. Îi atinse coapsa cu mâna şi ea gemu.

Apoi, pe neaşteptate, ea se îndepărtă gâfâind ciufulită, cu ochi strălucitori. Deschise portiera dintr-o mişcare şi coborî, întunericul o înghiţi de parcă nici nu ar fi existat.

*

* *

Micile cicatrice de pe faţa lui Thomas Sands deveniră şi mai albe. Figura lui părea mai mult ca oricând cioplită în piatră. Era terminat.

— Nu veţi reuşi în vecii vecilor, oftă el. Suntem terminaţi. David Wise va fi nebun de turbare... O cunosc pe Gillian Denver. Dacă o convingeţi să se culce cu acel afgan, înseamnă că eu mă proclam papă.

Lui Malko îi venea să-i spună că mai avea până acolo. David Wise îl sunase la trei dimineaţa de la Washington plin de disperare. Povestea chinezului din Kabul începuse să facă înconjurul lumii. Prin ambasade se şoptea că americanii îl suflaseră de sub nasul chinezilor şi că, pentru prima dată. CIA merita să fie pusă la panoul de onoare. Thomas Sands abia îndrăznise să-i spună adevărul…

— Cine este această Gillian? îl întrebă Malko.

Americanul oftă:

— Eh, o tipă bine. Face înconjurul lumii împreună cu bărbatu-său. Au avut un accident de maşină, iar un camion aproape că i-a smuls braţul tipului. Acum este la spital în Kabul. Gillian se zbate ca tigroaică ca să-l trimită în State pentru o operaţie de urgenţă. Aici se mai foloseşte încă ferăstrăul pentru tăiat şi ciocanul ca anestezic… Vine foarte des la Consulat. Din păcate, eu nu am nici o influenţă în astfel de treburi… Le-a scris tuturor prietenilor ei… Dispune de destule mijloace, iar afganii ştiu acest lucru… Dacă voia, nu avea nici o problemă.

Da, însă nu a vrut. Malko ştia şi el câte ceva. Se ridică şi se duse la fereastră. Mercedesul chinezilor dispăruse. Se pare că descoperiseră şmecheria afganilor. Se mai întâmplă câteodată. Dar tot nu ştiau unde se afla generalul Lin Piao sau dacă mai era în viaţă…

— Nu vă urez „noroc”, zise Thomas Sands. Ştiţi unde s-o găsiţi pe fată?

Malko dădu din cap afirmativ. Lal îl aştepta în maşină, burduşit ca întotdeauna cu dinamită. Însă în cazul lui Malko, explozibilul nu era de mare ajutor. Ieşi din ambasadă şi se îndreptă spre restaurantul *Khaybar.* Hotelul *Helal* se găsea la doi paşi de el.

*

* *

— Cum?

Gillian Denver se aplecă peste masă, fixându-l pe Malko cu ochii ei cenuşii, plini de uimire.

— Vreau într-adevăr să vă scap de necazuri, repetă el. Să fac în aşa fel încât dumneavoastră împreună cu soţul să părăsiţi Afganistanul imediat. Şi să dispuneţi de banii necesari ca să fie operat într-un spital bun.

Buzele frumoase ale tinerei femei se ţuguiară a neîncredere.

— Oare unde să fie capcana? întrebă ea cu răceală.

Ea mânca singură la o masă când Malko urcase scara dreaptă

a hotelului *Helal,* care dădea direct în salon. Eleganţa lui Gillian contrasta cu neglijenţa tinerilor hippie care o înconjurau. Rochia dintr-o lână albă, despicată în faţă până sus îi dezvelea picioarele puţin cam puternice, dar cu o formă frumoasă. Cu pometii înalţi, cu ochii ei cenuşii, mari şi migdalaţi, semăna mai degrabă cu o turcoaică. Când se apropie, Malko observă cearcănele de sub ochi, tristeţea din priviri şi nervozitatea mâinilor. Americanca rezista încă, dar nu prea multă vreme. Cum Malko tăcea, ea îi adresă un surâs amar.

— Şi dumneavoastră vreţi să vă culcaţi cu mine?

— Nu, răspunse Malko. Ceea ce vreau să vă cer este cu mult mai infam.

Îi povesti absolut totul, fără să-i ascundă nimic, inclusiv despre personalitatea lui Lin Piao. Gillian îl asculta în tăcere. După ce termină, ea îşi puse picior peste picior cu un aer sfidător, încât tânărul hippie din faţa ei înghiţi ceaiul cu noduri.

— Dacă sunt de acord, spuse ea, cine îmi garantează că vă veţi ţine de cuvânt?

Ea fixa ochii aurii ai interlocutorului ei cu atâta dispreţ încât Malko fu cât pe-aci să roşească.

— Vă dau cuvântul meu, spuse el. Vă voi da banii din buzunarul meu, dacă va fi nevoie.

Gillian se juca cu ceaşca de ceai goală. Când ridică privirea, Malko văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— Aţi picat la ţanc, zise ea cu glas obosit. Tocmai am fost la spital. Dacă Jim nu este operat din nou în opt zile, va rămâne infirm pentru toată viaţa…

— Înseamnă că acceptaţi?

— Da, accept. Dar cu o condiţie.

— Care?

— După asta, nu vreau să vă mai văd niciodată. Veţi trimite pe cineva cu banii şi cu biletele de avion.

Ea se ridică, iar Malko o ajută să-şi pună cojocul. Stăteau faţă în faţă. Ochii ei erau infinit de trişti.

— De ce faceţi meseria asta oribilă? murmură ea. Păstrasem o amintire atât de frumoasă despre dumneavoastră.

Malko îşi spuse că bătrânele pietre ale castelului său din Liezen îl costau într-adevăr foarte scump…

Capitolul XV

Walli Gohar dansa într-un mod grotesc pe muzica stridentă a celor doi muzicanţi ghemuiţi într-un colţişor al încăperii. Cu braţele depărtate de corp, ridicând picioarele foarte sus. El ţopăia printre mesele joase, mimând un dans paştu. Acompaniat de o tamburină.

Ochii lui bulbucaţi erau luminaţi de o bucurie prostească. El se înclină în faţa lui Gillian. Tânăra americană era absolut superbă. Rochia lungă şi despicată îi descoperea coapsele strânse în. Nişte ciorapi negri, care îi dădeau un aer total impudic. Ochii cenuşii machiaţi şi alungiţi cu dermatograf ar fi ispitit chiar şi pe un preot ce împărtăşeşte viaţa muncitorilor. Îşi conturase gura în mod voit agresiv. Afganul părea fascinat. Muzica se opri, iar el se lăsă greoi, pe o pernă în faţa tinerei americane.

Micul salon era liniştit şi izolat, aflat sus în hotelul *Spinzar.* Era mobilată exclusiv cu perne şi măsuţe din aramă. Aici nu erau decât muzicanţii, Gillian, Malko şi Walli Gohar. Străinii nu aflaseră de acest loc, iar pe localnici nu-i interesa. Chelnerul se retrase discret imediat după ce îi servise. Malko se uită la afgan şi îi făcu un semn discret din cap. Bărbatul se aşeză imediat lângă el.

— Ştiţi de ce mă aflu aici?

Celălalt dădu din cap. O sorbea din priviri pe Gillian. Semăna din profil cu regina din Saba, cu nasul ei egiptean. Tânăra părea detaşată şi cu gândul în altă parte, de parcă nu ar fi părtaşă la această tranzacţie neobişnuită.

Afganul nu îşi lua ochii de la Gillian. Se ridică şi o invită la dans. Tânăra îl consultă pe Malko din priviri. El îi făcu semn să accepte. Muzicanţii adoptară un tempo mai lent. Walli Gohar profită de acest lucru şi se lipi ca o ventuză de americancă. Îşi strecură un picior între ale ei. Ea se lăsa în voia lui cu stoicism, având o privire rece ca de gheaţă. Afganul se legăna cu graţia unui elefant, afundându-şi nasul în gâtul partenerei sale. Avea picături mari de transpiraţie pe frunte. Gillian îl lăsă în pace câteva minute, apoi se îndepărtă *cu* un zâmbet rece şi se aşeză din nou lângă Malko. Exact ce trebuia să facă. Malko aşteptă ca afganul să-şi recapete suflul şi se apropie de el.

— Sunteţi gata să vă îndepliniţi o parte din contract?

În acest moment se detesta, însă pe afgan îl detesta şi mai

mult. Îşi cerea iertare în gând tuturor strămoşilor lui şi bineînţeles lui Gillian. Meseria asta a lui avea uneori şi cerinţe abjecte.

— Ea este de acord?

Scârbosul, saliva.

— Da..

Era un lucru destul de dificil. Afganul îşi umezi buzele cu limba. Malko simţea că este foarte tentat, dar şi speriat.

— Se va întâmpla peste trei zile, spuse el, seara la ora unsprezece, pe colina din Top-I-Chashit.

— Unde este?

— La Kabul. Este o colină pustie. Se ajunge pe o potecă foarte greu de străbătut cu maşina.

Malko îl fixă cu ochii lui aurii. I se părea ciudat faptul că acest om îi furniza o informaţie atât de importantă doar ca să aibă o femeie. Cu siguranţă că resorturile umane vor fi mereu aceleaşi.

— Dacă mă minţiţi, vă voi ucide, zise el cu răceală.

Afganul se foi stânjenit.

— Este adevărat. Eu lucrez cu generalul... Trebuia să particip la schimb, dar am cerut să mă înlocuiască altcineva...

— Cui îl vor preda?

Afganul păru surprins.

— Ruşilor, bineînţeles!

— E rănit?

— Da. Are grijă de el medicul personal al regelui.

— Ştiţi cumva cum se gândesc ei să-l scoată din ţară?

Walli Gohar se strâmbă. Cu mâinile lui prea lungi şi nasul coroiat, semăna din profil cu o pasăre de pradă.

— Nu este prea greu. Îl vor urca într-un avion chiar de mâine dimineaţă. Au mai multe aparate la Kabul.

Altfel spus, dacă ratau schimbul acum, trebuiau să se ducă după generalul Lin Piao la Kremlin, adică direct în iad. Malko se aplecă la urechea lui Gillian.

— Tot mai acceptaţi târgul?

Ea spuse calm şi apăsat:

— Este puţin cam târziu să refuz, nu-i aşa?

În vocea ei era atâta amărăciune, încât lui Malko îi venea să o ia de mână şi s-o ducă departe de aici. Apoi Gillian puse mâna pe a lui şi îi zâmbi cu tristeţe.

— Scuzaţi-mă. Ştiu că nu aveţi nici o vină.

El nu răspunse, dar se ridică. Jocurile fuseseră făcute. Când deschise uşa, Walli Gohar se şi apropiase de Gillian.

Coridoarele hotelului *Spinzar* erau foarte reci. Îi rămâneau şaizeci şi două de ore ca să organizeze o a doua tentativă de răpire a generalului Lin Piao. Dar de data asta cu afganii pe urmele lor. Să nu mai vorbească despre chinezi sau despre ruşi.

La prima vedere, acest lucru părea imposibil de realizat. Se urcă în Toyota şi plecă la întâmplare pe străzile pustii, cu speranţa că sacrificiul lui Gillian nu era în zadar.

*

* *

Malko se opri în spatele vechiului tun ruginit, apoi coborî. Ca să ajungă la mica platformă de pe Top-I-Chashit, numită mai simplu „colina tunului de la amiază", drumul era înspăimântător: o potecă îngustă care şerpuia pe coasta colinei, pe alocuri atât de strâmtă, încât rămâneau doar cinci centimetri de la roata maşinii până la râpă.

În plus, colina se surpa încontinuu. Într-o bună zi, se va urca numai cu piciorul. Thomas Sands se cutremură.

— Poteca asta s-a degradat şi mai tare, spuse el. Ultima oară se mergea mai bine.

Malko admira priveliştea. Colina se afla exact faţă în faţă cu oraşul Kabul şi cu cartierul american. Avea un singur loc de acces: poteca pe care urcau acum. În afară de un masiv golaş mult mai înalt, care o ascundea în partea de sud, nu se compunea decât dintr-un platou îngust de treizeci de metri pe treizeci, cu o casa ruinată şi două tunuri.

Nu exista nici balustradă de protecţie, nici parapet, iar solul se oprea brusc în faţa unei prăpăstii adânci de două sute de metri, cu pereţii abrupţi. În fiecare zi se trăgea o salvă de tun ca să se anunţe miezul zilei. Colina mai servea turiştilor ca loc de unde se putea vedea panorama *oraşului* Kabul. Numai cartierul Shar-I-Nau era ascuns de altă colină, Koh-I-Azamai. Mai jos, în partea dreaptă a colinei, se întindea o grădină mică, plină de farmec. Thomas Sands întinse braţul.

— Şi-au ales bine locul, spuse el. Este înconjurat de o zonă militară, interzisă publicului. Este cu neputinţă să ajungi aici în alt fel decât pe potecă.

— Sau cu elicopterul.

Americanul clătină din cap.

— Nici vorbă. Nu pot să angajez elicoptere americane într-o operaţiune ilegală care riscă să mai fie şi sângeroasă.

Malko se uită în jos. Chiar în faţa lui era o moschee micuţă şi o

clădire mare pătrată, înconjurată de *ziduri* înalte: închisoarea. În dreapta, se vedea foarte clar clădirea imensă a Ambasadei URSS.

Cu siguranţă că exista un motiv pentru care ruşii aleseseră acest loc de întâlnire. Nici nu trebuiau să se ducă mai departe. Malko se gândea, dar nu găsi nici o soluţie. Cu toate astea, nu aveau decât patruzeci şi opt de ore, dacă Walli Gohar le spusese adevărul. Gillian nu apăruse şi Malko îşi făcea griji din pricina ei. Din păcate, nu se putea duce după ea. Nici măcar nu ştia unde se află playboy-ul afgan.

În aparenţă, Kabulul era la fel de liniştit cu vacile şi cu tinerii hippie care se vânturau pe străzi. Chinezii se ascundeau în ambasada lor. În fiecare dimineaţă, masivul Mercedes 600 al ambasadorului lua drumul Ministerului de Externe. Ambasadorul chinez se aşeza, bea puţin ceai verde şi aştepta să i se spună aceleaşi minciuni ca şi ieri.

— Ei, ce facem?

Malko tresări. Se uita maşinal la colina din spatele lui, de parcă soluţia ar ţâşni din praful cenuşiu. Afganii vor veni cu siguranţă primii ca să supravegheze împrejurimile...

Dacă reuşeau să-i neutralizeze pe ruşi şi să le ia locul, mai aveau o mică şansă să-i ia pe afgani prin surprindere. La primul foc de armă, afganii şi-ar îmbarca imediat prizonierul...

O scenă i se arătă lui Malko în minte şi înţelese că, teoretic, rezolvase jumătate din problemă... Se aşeză pe unul din tunuri şi continuă să se gândească. Thomas Sands se roti în jurul lui nervos şi neliniştit. Malko înălţă capul. O lucire de emoţie îi lumina ochii aurii.

— Mi-a venit o idee, zise el. Dar am nevoie de oameni de încredere, nu de paştu. Aţi putea să-i chemaţi pe oamenii de care am nevoie?

— Cereţi tot ce doriţi.

— Bine. Mă voi întoarce la noapte.

Malko se gândea la Elko Krisantem şi la cele două gorile de la CIA, Chris Jones şi Milton Brabeck. Îi cunoştea de foarte multă vreme. Se întoarse şi îl zări pe Lal care scotocea prin casa părăsită. Avea şi el rolul lui. Ideea lui începea să prindă contur.

— Eu cobor pe jos împreună cu Lal, spuse el. Nu mă aşteptaţi. Nu are rost să atragem atenţia.

Thomas Sands nu insistă. Se urcă în Toyota şi merse cu spatele deoarece era singura modalitate de a ieşi de pe platou. Malko se angajă fără grabă pe potecă. În vârful colinei, se aflau la şase mii de picioare altitudine şi aerul era curat. Solul se

afunda moale sub paşii lor.

*

* *

Noaptea, poteca era şi mai impresionantă. Malko îşi lăsase maşina pe drumeagul de lângă pod ca să nu atragă atenţia. Avea o lanternă, dar prefera să nu o folosească. Gâfâind, simţi în fine că nu mai era urcuş. Distingea în întuneric umbra neagră a casei ruinate. Îl durea plămânul drept. De când fusese rănit la Hong Kong, nu mai putea să facă efort îndelungat.

Merse până la primul tun şi se aşeză pe el. Spectacolul era feeric. În spatele lui, se vedea masa întunecată a colinei Koh-I-Sher. În faţă. Întunericul era străpuns de mii de puncte luminoase, despărţite de umbra neagră a colinei Koh-I-Azarrrai. Nu se auzea nici un zgomot, doar câte o maşină mai trecea din când în când pe bulevardul Darulaman, pe ia marginea cartierului american.

Calmul chinezilor îl îngrijora. Şi ei se străduiau să afle unde şi când va avea loc schimbul. Luă o piatră de jos şi o aruncă în hău. Aceasta făcu un zgomot înfundat când căzu în praf. Dacă afganii foloseau proiectoare - lucru puţin probabil - puteau să se ascundă foarte uşor pe colina din faţa lor.

Întunericul era absolut. Va fi o luptă de negri într-un tunel. Iar la mijloc se afla un om rănit, dar foarte important... Dacă totul se petrecea aşa cum prevăzuse el, îşi va lua revanşa de la colonelul Kurt Pilz. Atunci îl va omorî.

Capitolul XVI

Malko înconjură masivul vehicul Volga cu roţi foarte înalte şi îi admiră caroseria neagră şi strălucitoare. Mai mirosea încă a vopsea. În câteva ore, fusese nevoit să acopere cele două dungi roşii. Munca fusese făcută în subsolul Ambasadei americane. Acum fostul taxi semăna cu una dintre maşinile oficiale din Ambasada URSS. Numai că ambasadorul avea un Zim imens. Noile Volga cu linii moderne erau foarte rare în Kabul.

— Credeţi că o să meargă? îl întrebă Thomas Sands plictisit.

Consilierul de la CIA strivi cu nervozitate ţigara pe cimentul din garaj. Malko îşi recăpătase întreaga energie fizică.

— Dacă dă Dumnezeu, zise el mai în glumă, mai în serios.

Se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. În zece minute, trebuiau să plece. Totul depindea de un cronometraj perfect. De trei zile, muncea ca un apucat, punând cap la cap elementele planului său.

Chris Jones şi Milton Brabeck erau „la post” de la şapte seara. Îngheţate şi obosite de atâta mers pe jos, cele două gorile adormeau din picioare. Dar erau totuşi în stare să-şi folosească armele. Acestea fuseseră declarate la vamă ca fiind „arme de vânătoare”. O vânătoare mai puţin obişnuită…

Lal îi zâmbea de pe bancheta din spate. Îmbrăcat într-o salopetă neagră, croită pe măsura lui, puştiul era foarte mândru. Pe umăr avea o muschetă capabilă să arunce în aer tot centrul Kabulului.

Elko Krisantem, majordomul castelului din Liezen, înainte un ucigaş în Istanbul, stătea pe scaunul din faţă.

Juca cu laţul aducător de moarte. Vechiul lui Parabellum Astra. Proaspăt uns şi curăţat, se odihnea în curea. Avea tenul pământiu din cauza oboselii, fiindcă zburase de la Viena până la Kabul. Odinioară fusese unul dintre cei mai de temut ucigaşi din Istanbul, iar acum, slavă Domnului, nu-şi pierduse îndemânarea. Rolul lui era primordial.

Malko porni motorul. Volga făcea zgomot ca un tractor. Îi făcu semn lui Thomas Sands. Acesta ţinea în mână un mic walkie-talkie cu care comunica cu cea de-a treia echipă şi poate cea mai importantă, condusă de Yacoub.

Volga ieşi din curtea ambasadei cu farurile stinse. Un Ford o

urmă până în piaţa Paştukistan ca să se asigure că nu era sub urmărire, apoi acesta se întoarse. Malko se angaja pe cheiul ce mergea de-a lungul râului Kabul. Era încordat şi trist. Planul lui era atât de îndrăzneţ, încât părea de-a dreptul inconştient. Dacă unul dintre elemente cădea, era un om mort.

Îi mai rămăsese de parcurs aproximativ o milă, înainte de a ajunge la „colina tunului de la amiază”. Când ajunse în faţa închisorii, ţinu drumul drept pe bulevardul Sher-Shar-Mina, apoi vira la stânga pe Aliabad Street şi ajunse în fine în bulevardul Darulaman pe o străduţă întunecată şi plină de praf. Apoi o luă spre nord, de parcă ar veni de la Ambasada URSS.

Elko Krisantem tuşi discret. Silueta sa înaltă părea şi mai aplecată.

— Dacă alteţa sa îmi permite să fac o observaţie, spuse el în nemţeşte, eu cred că nu va fi chiar atât de uşor.

În momentele de mare tensiune, Elko Krisantem devenea foarte stilat. În restul timpului, se purta foarte degajat.

Malko oftă, dar nu îşi lua ochii de la drum.

— Dragul meu, Krisantem, noi nu suntem plătiţi ca să facem lucruri uşoare.

Acest „noi” îl măguli foarte tare pe turc. Strângea laţul aflat în fundul buzunarului.

Volga rula cu viteză mică pe bulevardul larg şi pustiu, slab luminat. Malko încetini şi mai mult. În dreapta lui se deschidea drumul care ducea la „colina tunului de la amiază”.

*

* *

Malko puse o frână bruscă, Farurile Volgăi luminau hăul. Poteca făcea un viraj brusc atât cât să încapă o maşină. Continuă să meargă cu viteza întâi. Vârful se găsea la mai puţin de o sută de metri. Încă nu văzuse pe nimeni. De jos, era imposibil să se zărească platoul. Se uită la ceas. Era zece fără zece. Ruşii trebuiau să plece chiar acum din ambasadă.

Aprinse faza mare a farurilor şi întoarse volanul spre stânga. În spatele lui, se deschidea ultima porţiune de drum drept. Efectuă o manevră uşoară, apoi se angajă pe potecă în marşarier. Acest lucru era vital pentru cursul evenimentelor. Pe platou nu putea să întoarcă fără să facă manevre… Imediat, farurile luminară o maşină oprită lângă tunurile vechi. Îşi simţi inima în gât. Era un Jeep mare rusesc. Dar nu era nimeni pe lângă el. Puse frâna de mână, îşi strecură pistolul extraplat la centură şi opri motorul.

— Înainte, îi zise el lui Elko Krisantem.

Lal dispăruse de mult în noapte, pe când urcau, în timpul mersului. Coborî cu lanterna în mână, lăsându-l pe turc în maşină. Luminile din Kabul formau un halou luminos pe fundalul căruia se distingeau foarte vag siluetele. În spate, masa impresionantă a colinei Koh-I-Sher era şi mai întunecată. Malko se aşeză în spatele Volgăi şi aşteptă. Nu ştia dacă exista vreo parolă... Aceasta era prima capcană...

Se scurseseră câteva secunde. Parcă ar fi fost singur pe platou. Se apropie de Jeep-ul rusesc, îl ocoli şi inima îi mai tresări o dată. Nu era nimeni înăuntru.

Deodată, ceva se mişcă lângă casa părăsită. Malko se întoarse. Un fascicul de lumină mătură rapid platoul, oprindu-se o secundă asupra lui, apoi se stinse. Erau acolo. Malko rămase nemişcat lângă Jeep. Îi lăsa pe ei să se arate mai întâi. Şi erau obligaţi să iasă din casă, altminteri tot planul se ducea de râpă.

Mai mult ghici decât văzu mai multe siluete care înaintau spre el. El întrebă imediat în ruseşte cu voce seacă şi autoritară:

— Unde este persoana după care am venit?

Vorbea rusa la perfecţie. Cineva îi răspunse tot în aceeaşi limbă:

— Unde este colonelul Puşkin? Numai lui îi vom preda persoana.

— Vine şi colonelul Puşkin, făcu Malko. Să nu mai pierdem timpul.

Uniforma rusească pe care i-o găsise Thomas Sands îi venea ca turnată. Afganul din faţa lui părea impresionat.

— Foarte bine, zise el în sfârşit. Colonelul Pilz vi-l predă personal.

Necazul prevăzut nu întârziase să apară. De frică, Malko începu să simtă înţepături în mâini. Rămase nemişcat în mijlocul drumului, între jeep şi Volga. Fiecare secundă conta. Trebuia ca generalul Lin Piao să se arate imediat. Altfel lucrurile se vor complica enorm...

*

* *

Volga colonelului Puşkin ieşi pe poarta laterală a Ambasadei URSS, trecu prin faţa reclamei care făcea publicitate restaurantului din apropiere şi se îndreptă spre bulevardul Darulaman.

La bord erau cinci oameni din KGB. Doi dintre ei veniseră

special din Taşkent, în misiune excepţională şi nişte sinologi care vorbeau un dialect al limbii chineze. Rolul acestora era să-l identifice pe generalul Lin Piao. Unul dintre ei îl întâlnise pe Lin Piao la Beijing, cu şase ani în urmă. Putea să-l întâlnească din întâmplare.

Erau cu toţii înarmaţi cu pistoale. Şoferul avea sub scaun o puşcă de asalt de fabricaţie cehoslovacă. Ordinele erau să se ducă direct la aeroportul militar din Kabul îndată ce le erau verificate actele şi să se urce la bordul unui aparat Iliuşin 18 care îi aştepta. Şase Mig-uri 23 staţionau la Taşkent ca din întâmplare, decolând imediat ce aparatul Iliuşin îşi lua zborul. Raza lor de acţiune le permitea să acopere aparatul sovietic până în momentul în care intra în spaţiul aerian sovietic.

Colonelul Puşkin se uită la ceas. Era zece fără zece. Vor ajunge la timp la întâlnire. Şoferul puse brusc frână. Colonelul se aplecă peste scaunul din faţă, furios că s-a lovit la genunchi.

— Ce s-a întâmplat?

Şoferul era absolut surprins.

— Tovarăşe colonel, bâigui el, nişte oi…

Puşkin înjură printre dinţi fără să se uite afară.

— Ocoleşte-le, imbecilule!

— Dar nu pot, mărturisi şoferul, sunt prea multe.

De data asta, colonelul Puşkin se uită pe geam. Tot bulevardul Darulaman era acoperit cu… oi! O turmă imensă de mioare ce veneau de la Kabul şi mergeau legănându-se şi behăind, înconjurând Volga precum marea o stâncă aflată în mijlocul ei. Se întindeau pe şosea cât vedeai cu ochii.

Erau mii de oi murdare şi slăbănoage, ocupând mijlocul străzii şi trotuarele. Dacă aşteptau după ele, ar fi trecut o jumătate de oră.

Furios la culme, colonelul Puşkin sări din Volga, alungă oile din apropiere lovindu-le cu piciorul, asurzit de behăiturile disperate şi se îndreptă spre un om care mergea în mijlocul lor. Îndată ce putea fi auzit, strigă cât îl ţinea gura în persană:

— Eliberează drumul! Pleacă de aici cu oile tale blestemate!

Ciobanul se uita la el cam năuc. Pe Yacoub îl prindea bine rolul de idiot. Să adune atâtea oi îi costase pe cei de la CIA o mică avere. Ca să nu-i mai pună la socoteală pe falşii ciobani, tot paştu ca şi el. Însă rezultatul merita cheltuiala… Rusul agită o armă Tokarev grea şi urlă:

— Eliberaţi bulevardul imediat!

Yacoub îi zâmbi prosteşte, se băgă printre oi şi dispăru în

întuneric, lăsându-l pe colonelul Puşkin să vorbească cu oile... Nebun de furie, se întoarse la maşină lovind animalele cu piciorul. Rămase fără cioban, oile se învârteau în cerc pe bulevard. Acum maşina nu mai putea nici să dea înapoi. Colonelul se urcă în Volgă la fel de roşu ca şi epoleţii.

— Mergi printre ele, îi ordonă şoferului.

Acesta trecu în viteza întâi şi apăsă pe accelerator. Volga ţâşni înainte. Pasagerii ei avură impresia că navigau pe un ocean de lână. Behăiturile de agonie a oilor călcate acopereau zgomotul celor patru cilindri. După puţin timp, roţile din spate patinară brusc şi Volga aproape că se învârti pe loc. Motorul cală. Oile erau mult prea numeroase.

Colonelul Puşkin simţea că înnebuneşte. Afganii nu-l vor aştepta toată noaptea. Coborî iarăşi din maşină şi îi chemă în ajutor pe ceilalţi. Aceştia se aşezară în faţă şi începură să îndepărteze oile cu lovituri de picior. În spatele lor, Volga înainta încet. Colonelul Puşkin ar fi vrut să gâtuie cu mâinile lui fiecare oaie care îi stătea în drum. În sfârşit, animalele se mai răriră. Cei patru oameni se urcară în maşina care o luă rapid din loc. Se făcuse zece şi zece.

*

* *

Mai multe siluete se iviră din casa în ruine. Ochii lui Malko începură să se obişnuiască cu întunericul. Mai întâi distinse o formă subţire, încadrată de doi bărbaţi, apoi altele în spatele acestora. Elko Krisantem coborî liniştit din Volga şi se postă ca o felină în spatele lui Malko. El era în civil. Micul grup se opri la un metru de Malko. El aprinse lanterna imediat şi îndreptă fasciculul de lumină înspre silueta mai subţire.

Îi luaseră ochelarii fostului demnitar chinez, însă Malko recunoscu numaidecât sprâncenele stufoase şi negre, nasul aproape european, faţa prelungă şi bărbia puţin moale. Generalul Lin Piao clipi din ochi orbit de lumină. Cum era îmbrăcat în costumul acesta mai mare decât el, părea mai slab şi bolnav. Doi afgani îl susţineau de subsuori. Privirea lui trecu repede peste Malko fără să arate nici cel mai mic interes, de parcă era drogat. În spatele chinezului se afla colonelul Kurt Pilz, în civil, însoţit de alţi trei afgani. Orbit de lanternă, nu putea distinge trăsăturile lui Malko şi nici părul blond ascuns sub cascheta rusească.

— Elko! strigă Malko.

Imediat, Krisantem înaintă. Maşinal, cei doi gardieni se îndepărtară de generalul Lin Piao. Turcul veni lângă chinez. Cât ai zice peşte, el îi trecu laţul în jurul gâtului şi strânse uşor. Chinezul slobozi un sunet strangulat şi încercă în zadar să scape. În privinţa asta, Elko Krisantem era neîntrecut. Din două mişcări, laţul i-ar fi strâns carotidele generalului Piao, omorându-l în câteva clipe. Scrâşnetul colonelului Pilz destrămă liniştea…

— Ce vrea să mai însemne şi asta?

Imediat, se aprinse lumina unei lanterne care se opri asupra lui Malko. Acesta scosese pistolul extraplat şi îl ţinea îndreptat spre neamţ care exclamă:

— Dumneavoastră!

— Da, eu sunt, spuse Malko. Văd că m-aţi recunoscut, colonele…

Neamţul înjură printre dinţi.

— Sunteţi nebun! Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să-l lase în pace imediat pe generalul Lin Piao.

Cei doi afgani care îl încadrau pe chinez, arătară ostentativ, două pistoale automate Tokarev. Liniştit, Krisantem nu slăbi nici o clipă laţul.

— Îl luăm cu noi pe acest om, zise Malko. Am plasat de jur-împrejurul colinei oameni înarmaţi cu puşti dotate cu lunetă cu infraroşu. Dumneavoastră nu îi distingeţi, însă ei vă văd ca ziua. Sunt trăgători de elită şi vă pot omorî pe toţi la semnalul meu.

— Glumiţi, izbucni Kurt Pilz.

Malko ridică uşor braţul stâng. Se auzi o împuşcătură înfundată din cauza amortizorului şi parbrizul Jeep-ului se făcu ţăndări. O altă împuşcătură împrăştie praful de lângă piciorul colonelului. Se auzise clar ricoşeul glonţului. În spatele lor, pe Koh-I-Sher se zăreau două luminiţe. Chris Jones şi Milton Brabeck se aflau la posturile lor. Malko lăsă braţul în jos.

— Am tot timpul să-l omor pe omul acesta, zise deodată colonelul Pilz. Nu mă veţi putea împiedica. Prefer să-l văd mort decât căzut în mâinile voastre…

Pistolul neamţului se afla la un metru de capul generalului Lin Piao, iar Malko ştia că Pilz nu va ezita să tragă. Chiar şi cu preţul propriei vieţi. Era momentul cel mai delicat al operaţiunii…

Îşi încordă auzul. Spera ca ruşii să fi avut destule încurcături ca să întârzie mai mult de zece minute. Deodată, auzi un zgomot de motor. O maşină urca cu forţă poteca ce ducea la colină. Lui Malko îi venea să zâmbească de bucurie. Dacă ar şti colonelul Puşkin ce îl aştepta în vârful colinei, nu s-ar grăbi atât de tare.

Trebuia să-l mai întârzie măcar un minut.

— Poate nu toată lumea e de aceeaşi părere, colonele, zise el cu blândeţe.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck începură să aibă crampe, întinşi de mai bine de trei ore pe o pânză, pe o pantă stâncoasă a colinei, îmbrăcaţi complet în combinezoane, cu cagule şi mânuşi negre, erau îngheţaţi bocnă. În plus, puştile cu infraroşu cântăreau o tonă fiecare. Lângă el, Chris Jones îşi pusese Gyrojet-ul, micul lansator de rachete de buzunar. Asta doar ca să-i descurajeze pe cei care îi luau prin surprindere. Milton îşi alesese o mitralieră scurtă Uzi, cu vreo douăsprezece încărcătoare.

Ecoul celor două focuri de armă mai stăruia încă între coline. Americanii vedeau încă prin vizor cele două siluete verzi. Cu armele lor. Puteau să omoare cinci afgani în mai puţin de zece secunde, însă colonelul ar fi avut timp să-l împuşte pe generalul Lin Piao. Brusc, auziră un zgomot de motor, iar nişte faruri luminară colina.

— Uite-i pe ruşi, şopti Chris Jones. Milton îşi dusese deja puşca la umăr.

Volga apăru pe platou şi se opri la zece centimetri de primul tun. Cele patru portiere fură deschise în acelaşi timp şi ruşii coborâră grăbiţi.

*

* *

Colonelul Puşkin rămase ţintuit locului de surpriză când dădu cu ochii de imaginea din faţa lui. Malko i se adresă în ruseşte:

— Colonele Puşkin, colonelul Pilz vrea să-l împuşte pe generalul Lin Piao. Sunteţi de acord cu acest lucru?

Din trei paşi, rusul se apropie şi văzu pistolul îndreptat spre ceafa chinezului. Păli şi prinse mâna neamţului, întorcând arma cu ţeava în sus.

— Aţi înnebunit! izbucni el.

Acum colonelul Pilz clocotea de furie.

— Imbecilule, îi aruncă el. Vor să-l răpească! Nu putem să facem nimic pentru că au oameni peste tot înarmaţi cu puşti cu infraroşu.

Rusul se uită la Malko strângând din buze.

— Vă bateţi joc de mine!

Malko ridică braţul stâng.

Două focuri de armă se auziră unul după altul de parcă ar fi fost unul singur. Pistoalele Tokarev cu care erau înarmaţi afganii le săriră imediat din mâini. Unul dintre ei scoase un urlet sfâşietor. Osul cubit ieşise din locaşul lui. Malko îi binecuvântă în gând pe Chris şi pe Milton. Erau adevăraţi profesionişti...

Ruşii înţepeniră pe loc şi nu mai îndrăzniră să scoată armele. Malko se grăbea să termine odată. Aceste focuri de armă puteau să atragă atenţia celor din fort.

— Îl iau cu mine pe generalul Lin Piao, îi zise el în ruseşte colonelului Puşkin. Dacă încercaţi să vă opuneţi, veţi fi împuşcaţi fără să aveţi timp să ripostaţi. Dumneavoastră trebuie să-i daţi ordine colonelului Pilz...

Totul se juca acum pe o carte. Malko chibzuise îndelung. Cunoscând greutatea şi inerţia birocraţiei sovietice, era convins că niciodată colonelul Puşkin nu îşi va asuma responsabilitatea de a lăsa să fie împuşcat un ostatic de valoarea chinezului.

Venele rusului se umflară, se uită pe rând la chinez, la colonelul Pilz şi la Malko, apoi deschise gura să spună ceva. Strângea încă mâna neamţului.

— Foarte bine, făcu el dintr-o suflare. Dar nu veţi ieşi din această ţară. Nici el, nici dumneavoastră.

Auzite din gura ofiţerului din KGB, acestea nu erau vorbe în vânt. Însă trebuia să profite de momentul de relaxare. Malko îi ordonă lui Krisantem în turceşte:

— Du-l în Volga.

Cu vechiul lui Astra în mâna dreaptă şi cu laţul în cea stângă, turcul începu să se deplaseze încet către maşină, lipit de generalul Lin Piao, astfel încât nimeni să nu-l poată împuşca fără să-l atingă şi pe chinez.

Malko nici nu mai respiră până nu îl văzu pe acesta urcat în maşină. Nu făcuse nici cel mai slab gest de apărare. Cu pistolul în mână, el se dădu înapoi, fără să-l slăbească pe rus din ochi. Simţea că acesta pândeşte prima greşeală, primul moment de neatenţie.

Când ajunse la Volga, era transpirat tot. Deşi temperatura depăşea cu puţin zero grade. Ridică mâna cu pistolul puţin mai sus.

— Dacă vă mişcaţi înainte ca eu să ajung la poalele colinei, veţi fi împuşcat.

Se urcă în vehicul şi porni motorul. Era momentul cel mai delicat. Dacă prezenţa lui nu valora prea mult, măcar rămânea

ideea trăgătorilor de elită ascunşi pe colină.

Un rus încercă să înainteze un pas către Volga. Glonţul ricoşă pe ţeava veche din bronz, la zece centimetri de pieptul lui. Colonelul Puşkin înjură în şoaptă, cu o ură atroce întipărită pe chip. Avea impresia că trăia un coşmar. Să păţească una ca asta chiar la el acasă!

Cele două stopuri ale maşinii lui Malko dispărură după curbă pe potecă. Timp de aproape un minut, ruşii şi afganii rămaseră cuminţi ca nişte menhiri. După aceea, colonelul Puşkin se repezi la maşina lui înjurând. Nici un glonţ nu îl opri.

Parcă se aflau în basmul cu „Frumoasa din pădurea adormită", în clipa în care era atinsă de bagheta magică. Colonelul Pilz se repezi la marginea prăpastiei, urmat de doi afgani. Farurile aprinse ale Volgăi lui Malko se vedeau foarte clar.

Şoferul de la KGB întoarse maşina furios, gata-gata să cadă în prăpastie. Când se urca în maşină, colonelul Puşkin se întoarse şi îi arătă pumnul lui Kurt Pilz.

— M-aţi trădat, urlă el. Totul a fost numai din vina dumneavoastră!

Palid, neamţul nu scoase o vorbă. Se urcă şi el în Jeep-ul rusesc. Ar fi vrut să scotocească toată colina ca să-i prindă pe trăgătorii de elită, dar merita mai mult să-i prindă pe fugari.

Ascuns după o stâncă, Lal văzu Volga lui Malko hurducându-se pe cărarea îngustă. Imediat aprinse cu chiştocul fitilul Bickford. Volga încetini, iar el se urcă din mers. Era încântat.

După trei minute, în clipa în care roţile maşinii ruseşti intrau în porţiunea surpată, se auzi o explozie. Botul Volgăi se ridică într-o ploaie de pietre, de flăcări şi de praf. Apoi ca într-un film dat cu încetinitorul, vehiculul greu se răsturnă într-o parte şi se rostogoli în râpă. Prin portierele deschise din cauza şocului, două corpuri zburară prin aer şi se prăbuşiră puţin mai jos.

Jeep-ul colonelului Pilz abia avu timp să frâneze, ca să nu se prăvălească în prăpastie după maşina ruşilor. Volga se răsturnă cu roţile în sus şi rămase aşa. Pe portiera smulsă, colonelul Puşkin ieşi din vehicul, se ridică şi plecă clătinându-se pe picioare, neştiind încotro se duce.

Neamţul se duse repede înjurând de mama focului să-i ajute pe ruşi. Dar se împiedică de o piatră şi căzu cât era de lung.

Capitolul XVII

Cele două Mercedesuri negre ţâşniră cu toată viteza din intersecţia străzii Bebe Mahrg cu Strada Poştei. Surprins, Malko strivi frâna cu violenţă şi întoarse volanul spre dreapta. Lumina albă a farurilor îl orbi. Iar el închise ochii. Şocul avea să fie îngrozitor.

Şoferul celuilalt vehicul reuşi să-l evite. Dar nu putu să-şi redreseze maşina care se izbi de un felinar într-un zgomot îngrozitor de fiare turtite. Se auzi o explozie, iar Mercedesul fu înghiţit de o jerbă de flăcări. Din el reuşiră să iasă trei bărbaţi. Erau chinezi.

Celălalt Mercedes se oprise de-a curmezişul străzii Bebe Mahrg, blocându-i lui Malko drumul spre ambasadă. Acesta înjură încet. Chinezii fuseseră alertaţi de focurile de armă şi veneau să vadă ce se întâmplă. Unul dintre ei cobora deja din Mercedesul care nu păţise nimic şi alergă spre Volga. Îl va recunoaşte imediat pe generalul Lin Piao.

Malko dădu înapoi şi traversă în zigzag intersecţia. În câteva clipe, afganii şi ruşii vor fi pe urmele lor.

Tot în marşarier, Malko se angajă pe podul Moscheei Pol-I-Besti. După aceea, viră şi se îndreptă în viteză spre cartierul bazarului. Surprinşi, chinezii stătură pe gânduri destul cât el să poată dispărea. Însă, în acest oraş pustiu, lipsit de un trafic intens. Îl vor găsi cu uşurinţă.

Deodată Lal îl bătu pe umăr. Îi făcu semn cu mâna spre partea stângă a bulevardului pustiu. Puştiul spuse o frază de neînţeles şi îi făcu semn să oprească în faţa unei porţi din lemn. Malko se întoarse spre Krisantem.

— Păziţi maşina. Lăsaţi-o mai încolo şi încercaţi să ajungeţi la ambasadă. Spuneţi-i lui Thomas că suntem undeva prin bazar.

Coborî şi deschise portiera din spate, apoi îl prinse pe generalul Lin Piao de braţ. Chinezul se lăsă cuminte în voia lui. Parcă era drogat, Krisantem demară imediat. Malko nu îşi făcea griji pentru el. În Coreea, turcul scăpase din situaţii mult mai dificile. Deocamdată el era iepurele hăituit de vânători. Undeva în Kabul, Chris şi Milton erau în drum spre *Intercontinental.*

Lal deschise poarta *care* dădea într-o străduţă mărginită de magazine închise. În urma lui Malko auzi scrâşnetele

cauciucurilor unei maşini ce intra pe bulevard cu toată viteza. Trecu prin faţa porţii din lemn fără să încetinească.

Susţinându-l în continuare pe chinez, Malko îl urmă pe Lal. Merseră vreo două sute de metri până ajunseră la un gărduleţ care înconjura un imens teren viran. Micuţul paştu dădu la o parte trei panouri şi trecu înaintea lui Malko. Acesta se lovi de un obiect din metal. Ghici de jur-împrejur formele impresionante şi negre învăluite în întuneric. Se aplecă şi recunoscu cutia. De viteze a unui camion. Se aflau într-un cimitir de maşini.

În noapte se auzi deodată un zgomot, cineva strigă şi un omuleţ bărbos se ivi cu o lanternă şi cu o ditamai bâta în mână Lal fugi spre el. Avu loc o discuţie între cei doi, apoi Lai îl invită pe Malko să-l urmeze. Se strecurară printre bucăţile de caroserii strivite, printre piese separate şi ruginite şi ajunseră în spatele unui şantier. Lai o luă pe o scară ce se balansa şi care ducea la o galerie unde erau păstrate maşinile reparate. Puştiul deschise portiera unui Opel vechi care mirosea a mucegai.

Malko îl împinse pe chinez înăuntru şi se aşeză lângă el. Deşi era un frig teribil, el era lac de sudoare. Lai se ghemui afară după obiceiul lui, cu o grămadă de batoane de dinamită alături de el.

Ocupau o poziţie strategică fiindcă singurul acces la galerie era scara. Cu Lal, ar fi fost nevoie de un regiment ca să-i scoată de acolo. În noaptea asta mai mergea, dar ce vor mâine dimineaţă? Cu ruşii, chinezii şi cu afganii pe urmele nu vor reuşi niciodată să ajungă la ambasadă. Malko ochii sfârşit. Nici nu îşi dădu seama când a adormit.

*

* *

Elko Krisantem opri Volga în întuneric şi se strecură afară. Urmăritorii lui erau la mai puţin de o sută de metri. Coborî în albia râului secat, se poticni printre bolovani şi urcă pe malul celălalt. Se auzi pocnetul unor portiere, strigăte şi apeluri în chineză. Apoi o rafală de armă automată. Dar el se adăpostise deja în spatele unui zid făcut din pietre. Se instală confortabil în această ascunzătoare cu Astra pe genunchi. Oricum, era mai puţin periculos decât dacă s-ar plimba pe străzile necirculate. Când se va lumina de ziuă, se va duce la ambasadă. Noaptea, îi era imposibil să găsească locuinţa lui Thomas Sands. În plus, aceasta putea fi supravegheată.

Turcul se zgribuli. Era aproape la fel de frig ca şi în Coreea. Se străduia din răsputeri să nu adoarmă. Pe celălalt mal nu se mai

auzea nici un zgomot de motor. Chinezii terminaseră de inspectat Volga şi plecaseră. Krisantem regretă sincer că nu avusese timp să. O transforme într-o maşină-capcană. De când fusese în Coreea, nu îi mai putea suferi pe chinezi.

*

* *

Malko se trezi tresărind, neştiind unde se-afla. Avu nevoie de mai multe secunde ca să-şi dea seama: generalul Lin Piao dormea lângă el ca un buştean, cu capul lipit de portieră şi cu gura deschisă care îi dezvelea dinţii inegali.

Cineva bătu în geam. Era Lal, proaspăt ca un boboc de trandafir. Lui Malko i se făcu ruşine... De data asta, puştiul îl apărase. Îl privi gânditor pe chinez. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că va dormi într-o bună zi alături de urmaşul lui Mao, în mijlocul unui cimitir de maşini din Kabul...

Se făcuse ziuă. Uşurel, ca să nu-l trezească pe Lin Piao, el deschise portiera şi coborî. Piciorul stâng îi amorţise şi trebui să-l maseze puţin ca să poată merge... Lal îl privea zâmbind.

Cimitirul de maşini era pustiu. Malko se uită la ceas. Era şapte dimineaţa. Oraşul se trezea, se auzeau maşinile pe bulevard, în faţă, pe o colină golaşă, se înălţau nişte metereze în genul Marelui Zid Chinezesc. O dată cu ridicarea soarelui începeau şi problemele. Nu puteau să stea aici la nesfârşit, iar să umble prin oraş fără protecţie era curată nebunie. Nu-i rămânea decât să se roage ca Elko să fi ajuns la ambasadă.

Se urcă din nou în maşină. Lal încercă să-i explice ceva prin semne, apoi dispăru pe scara din lemn. Malko îl văzu strecurându-se printre maşinile şi camioanele stricate.

Îi era foame şi sete, iar oboseala îi accentua golul din stomac. Se uită cu tristeţe la uniforma lui rusească, şifonată şi murdară. Asta nu era o meserie pentru un gentleman.

*

* *

Malko luă pistolul extraplat. O femeie ascunsă într-un chadri negru se îndrepta direct spre scara lor. Brusc, o siluetă se furişă în spatele ei. Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Era Yacoub urmat îndeaproape de Lal.

Femeia ajunse prima lângă maşină. Yacoub rămase la baza scării. Malko înaintă. Îndată ce femeia fu la adăpost de privirile celor de jos, îşi scoase chadri-ul cu un gest rapid.

Deşi se afla într-o situaţie tragică, lui Malko îi venea să

izbucnească în râs când îl recunoscu pe Thomas Sands. Americanul însă nu avea o mutră prea veselă. Mânerul pistolului automat îi ieşea din curea şi părea epuizat.

— Unde este?

— Acolo, în maşină.

Thomas Sands se aplecă şi îl cercetă pe chinezul care dormea. Aproape un minut rămase nemişcat, apoi se ridică schimbat la faţă.

— Ei este, murmură el, este chiar el.

Malko îi mai domoli entuziasmul.

— Poate, însă deocamdată suntem blocaţi aici. Doar dacă nu aveţi o baghetă magică să ne facă invizibili...

Americanul părea dus la mii de mile depărtare.

— Ascultaţi, începu el. Chiar dacă ar trebui să săpăm, un canal ca să aducem un portavion, vă promit că veţi ieşi de aici amândoi.

Malko nu aprecia acest gen de licenţe poetice în momentele cele mai dificile. Şi era a doua oară când americanul îi pomenea de ideea cu portavionul.

— Vă mulţumesc pentru portavion, zise el cu răceală, dar ar trebui să-ncepeţi cu un ceai cald. Oricum, ar fi mult mai simplu.

— Ceai, făcu Thomas Sands cu un aer absent.

Ca şi cum eroii şi-ar sărbători victoriile cu ceai.

— Este un dezastru. Oraşul a fost întors pe dos. Astă-noapte, am crezut că ambasada va fi asediată de chinezi. Se învârteau în jurul ei vreo douăzeci, precum pisicile pe lângă un canar...

Afganii l-au trezit pe ambasador pe la ora şapte ca să-i spună că oamenii din CIA au comis un atentat oribil asupra unor militari afgani.

— Şi ambasadorul ce le-a spus?

— Că nu a fost CIA.

Asta aranja totul, în afară de principala problemă. Malko oftă.

— În afară de ultimele năzdrăvănii, aveţi vreo idee cum să scăpăm de aici?

Thomas Sands scutură din cap.

— Momentan, nu am nici una. Scotocesc prin tot oraşul şi bineînţeles, au plasat câte un agent afgan după fiecare copac de pe Bebe Mahrg Road. Aş avea nevoie de un tanc să vă duc la ambasadă...

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Chris Jones şi Milton Brabeck sunt la *Intercontinental.* Le-am spus să nu iasă în oraş. Elko Krisantem este la ambasadă. Şi lui i-

am interzis să se mişte de acolo.

— Aţi făcut foarte bine, spuse Malko.

La nevoie, putea să mai găsească un general chinez, dar nu şi un majordom ca Elko Krisantem.

Capul caraghios al lui Yacoub se ivi de pe scară. Era foarte mândru de ceea ce făcuseră oile. Iar pierderile fuseseră neînsemnate… Deodată, auziră strigăte şi urlete care veneau din bulevard. Yacoub îşi încordă auzul, apoi zise:

— Nu este nimic deosebit. O demonstraţie pentru un student care a fost ucis în urmă cu cinci ani…

Acum se distingeau clar sloganurile ieşite din gâtlejurile sutelor de tineri. Lui Malko îi veni o idee.

— Ce fac? întrebă el.

Yacoub ridică din umeri.

— Oh. Nu sunt răi. Defilează prin oraş cu pancarte şi din când în când se opresc să asculte discursurile. După aceea, se duce fiecare la casa lui.

— Şi poliţia?

— Îi lasă în pace. Poliţiştii nu sunt înarmaţi. Altfel, ar fi un masacru.

Ochii aurii ai lui Malko străluceau de parcă dormise douăsprezece ore.

— Yacoub, zise el, duceţi-vă şi cumpăraţi trei chadri. De preferinţă, negre.

*

* *

Banderola din pânză plină de sloganuri în afgană flutura în timp ce primul rând de demonstranţi se opri în loc. Generalul Lin Piao fusese îmbrâncit şi era cât pe ce să cadă. Înfăşurat în chadri, lui Malko nu îi mai era deloc frig. Chinezul era încadrat de el şi de Thomas Sands, sprijinindu-l fiecare de subsuoară. Lai se învârtea pe lângă ei, fiind atent să nu le adreseze nimeni nici un cuvânt şi fiind pregătit să organizeze o diversiune la primul semn de pericol.

Yacoub se mută în primul rând. De el depindea acum succesul întregii operaţiuni. Brusc, Thomas Sands îi dădu un cot lui Malko şi suflă:

— Priviţi!

Un Mercedes negru se oprise ca să lase loc demonstranţilor să treacă. În el erau patru chinezi morocănoşi. Oraşul trebuie să geamă de afgani, de ruşi şi de chinezi care îi căutau. De când se

amestecaseră printre manifestanţi fără nici o neplăcere, parcurseseră deja doi kilometri, traversând râul Khaybar şi trecând prin faţa hotelului *Spinzar.* Acum se opriseră în mijlocul parcului Zarnegar. În spatele lor se găsea piaţa Paştukistan de unde pleca bulevardul Bebe Magh ce ducea la Ambasada SUA. Însă manifestanţii nu păreau că au de gând s-o ia pe acolo. La treizeci de metri de ei, lângă o moschee roz, vizavi de hotelul *Kabul,* se oprise un alt grup de manifestanţi. Nişte poliţişti paşnici şi indiferenţi încadrau cortegiul, de departe, dar fără să intervină. Puţin mai încolo, veneau patrule călare. Dacă schimbau drumul, o păţeau. Iar la vreo posibilă razie, Malko nici nu voia să se gândească.

Deodată, Yacoub se strecură lângă ei. Aproape fără să-şi mişte buzele, paştu zise:

— Asta e.

După aceea, plecă spre primele rânduri. La un moment dat, generalul Lin Piao se făcu greu în braţele lui Malko. Thomas Sands înjură printre dinţi. Chinezul leşinase.

Malko îl scutură puţin de braţul de care îl susţinea, dar nu observă nici o reacţie. Asta mai lipsea! Nu putea nici să-i ridice chadri că să vadă ce avea. Poate că era mai simplu: din cauza foamei şi oboselii.

Din fericire, chinezul era uşor, iar mulţimea foarte densă, încât nimeni nu îşi putea da seama Ce se petrecea. Deodată Thomas Sands înjură printre dinţi:

— Priviţi, spuse el. Tipul în costum deschis este un agent de-al colonelului Pilz.

Malko zări un bărbat cu o mustaţă groasă care îi examina cu grijă pe toţi manifestanţii. Privirea se opri asupra lui Malko, întârzie, apoi continuă să se uite la ceilalţi. Malko avu impresia că inima îi va sta pe loc. Apoi agentul se pierdu prin mulţime, observându-i pe agitatori.

Un strigăt în engleză îi biciui brusc auzul lui Malko, neaşteptat şi nepoliticos: *„U. S., go home!”*

Acesta venea din primele rânduri. Accentul nu era formidabil, însă afganii se străduiau să se pună la punct cu limbile străine.

Liniştit şi elegant, manifestanţii porniră din nou, întorcând spatele cartierului Shar-I-Nau. Malko crezu că recunoaşte vocea lui Yacoub care striga: *„U. S., go home!*” Thomas Sands oftă:

— Doamne, de s-ar îndrepta spre ambasadă!

Încă o dată, o demonstraţie antiamericană va servi cu prisosinţă interesele CIA.

*

* *

Doar o sută de metri îi despărţea de poarta cu grilaj a ambasadei. Însă, cea mai periculoasă sută de metri. Malko îşi ţinu respiraţia. Nu departe de ambasadă, erau nişte civili într-un Jeep rusesc, care nu puteau fi decât agenţi din KGB.

Lin Piao aproape că îşi revenise, dar părea foarte slăbit. Malko încercase să vorbească cu el în engleză şi în rusă, dar nu reuşise. Yacoub urla în continuare *„U. S., go home*!" gata să-şi spargă pieptul. Ajunsese să conducă el manifestaţia. Cei care purtau banderole îl urmară ascultători.

Treptat, treptat, distanţa se micşora. Cu o infinită uşurare, Malko zări colţul grilajului. Thomas Sands înjură. Porţile înalte erau închise. După ele, doi puşcaşi marini înarmaţi cu M 16 stăteau de pază. Iar în faţă, staţiona un Ford pe care putea foarte bine să scrie cu litere de foc: agenţi. Erau afgani.

Cei cu banderole se opriră. Primul rând se găsea la douăzeci de metri de poartă. Un orator începu să asmută mulţimea, dar nu era vocea lui Yacoub. Acesta se ivi lângă Malko îngrijorat.

— Repede, spuse el. Poliţia a primit ordin să împrăştie manifestanţii. Plecaţi!

Thomas Sands şi Malko îi îmbrânciră amândoi odată pe vecinii lor. În câteva clipe, ajunseră în primul rând.

— Va trebui să ne suim pe gard, suflă americanul, numai să nu tragă tâmpiţii ăştia în noi...

O parte din personalul ambasadei se adunase în grădină şi urmărea manifestaţia. Unii dintre ei făceau chiar şi fotografii. Deodată, Malko simţi o mână care îl prinse de braţ. Se întoarse. Era mustăciosul. Acesta îi spuse ceva în persană. Apoi, simţind rezistenţa braţului, strigă. Malko se desprinse din strânsoare cu brutalitate. Comedia luase sfârşit.

— Protejaţi-mă, îi strigă el lui Thomas Sands.

Cât ai clipi, acesta îl puse pe umăr pe generalul Lin Piao şi se năpusti în spaţiul deschis. Thomas Sands se încaieră cu afganul. Deodată, acesta ţipă şi îi dădu drumul americanului. Lal îi implântase un cuţit în rinichi. Sands se eliberă şi, din trei salturi, veni lângă Malko. Ţinându-se cu mâinile de grilaj. Îi strigă pe puşcaşii marini:

— Deschideţi, pentru Dumnezeu, sunt eu, Thomas Sands!

Dar uită că se deghizase... Se debarasă în sfârşit de chadri şi ajunse lângă poartă în culmea isteriei. Speriaţi, puşcaşii marini

stătură pe gânduri. În spatele lor, portiere la Mercedesului pocniră. Patru afgani ţâşniră din el înarmaţi cu pistoale şi se năpustiră printre manifestanţi.

— Ajutaţi-mă! strigă Malko.

Împreună cu Sands îl ridică pe Lin Piao ca pe un sac şi îl trecu peste gard. Chinezul căzu în partea cealaltă pe peluză şi rămase nemişcat. Unul dintre agenţi trase un foc de armă în aer. Malko îşi dădu seama că nu vor reuşi să ajungă la poarta cu grilaj. Închisorile din Kabul nu se bucurau de o reputaţie prea bună... Dar neobositul Lal se ivi dintr-o dată. Se întoarse, strigă ceva în paştu şi agită un baton de dinamită. Imediat, cei din primele rânduri se dădură înapoi urlând. Prinşi în învălmăşeală, agenţii afgani fură călcaţi în picioare. Cele câteva secunde fură de ajuns ca puşcaşii marini să deschidă poarta. Thomas Sands îşi terminase repertoriul de înjurături. Lal, tot agitând batonul de dinamită, intră la timp pe poartă înainte de a fi închisă.

Epuizat, Malko crezu că o să leşine. După ce îşi scosese chadri-ul, îngenunche lângă Lin Piao şi îl eliberă şi pe el de acel veşmânt. Chinezul era galben ca ceara şi avea buzele vinete. Malko se aplecă şi îi ascultă inima: bătea foarte slab.

— Un medic, repede! strigă el. O să moară!

Capitolul XVIII

Thomas Sands râdea ca un apucat. Un râs dement care îi îngheţă lui Malko sângele în vene. De când îl cunoştea, nu îl văzuse niciodată depăşind stadiul unui râs cuviincios. În ce hal putuse această veselie să-i deformeze chipul frumos... însă acest acces de râs nervos şi sec avea ceva înspăimântător.

Americanul se uită la Malko cu o privire pierdută, absentă, cu ochii şi mai şaşii ca de obicei.

— Poftim, zise el pur şi simplu.

Îi întinse lui Malko textul bătut la maşină al unei telegrame descifrate. Malko citi cu atenţie, oprindu-se asupra fiecărui cuvânt şi simţi cum tot sângele i se scurge în picioare.

Telegrama era trimisă de secretarul de stat către Ministerul de Externe. În termeni fără echivoc, Departamentul de Stat dădea ordin expres autorităţilor americane de la ambasada din Kabul să-l predea pe generalul Lin Piao omologilor chinezi. Singura condiţie suspensivă era să fie eliberaţi treizeci de prizonieri americani reţinuţi în nordul Vietnamului. Malko aruncă foaia de hârtie pe birou. Era o aberaţie. Acum când Lin Piao se afla într-o încăpere din ambasadă, când era de ajuns să-l urce într-un elicopter american aflat în grădină ca să-l ducă la Kandahar...

Deşi foarte slăbit, chinezul era în siguranţă. Fusese îndopat cu calmante şi era greu să te înţelegi cu el. Interogat de sinologul ambasadei; el refuza să poarte un dialog. Însă generalul Lin Piao, urmaşul lui Mao Tze-Dong se simţea foarte bine.

— Luaţi-o şi pe asta, zise Thomas Sands dându-i alta telegramă.

Aceasta venea de la David Wise şi îl felicita cu căldură pi Malko şi pe Thomas Sands pentru fantastica lor reuşită... Nu ştie stânga ce face dreapta... Malko zise cu o voce pe care reuşi să o controleze:

— Sunt sigur că l-au schimbat pentru un lucru foarte important, mă refer din punct de vedere politic. Iar în legătură cu prizonierii, nu este în zadar.

Thomas Sands îl aprobă.

— Bineînţeles. Dar e greu de înghiţit aşa ceva. Cel puţin ar fi trebuit să-l păstreze până când preşedintele se ducea la Beijing. L-ar fi pus în bagaje drept cadou de reconciliere...

— Ceea ce se petrece e puţin cam ciudat.

— În orice caz, făcu americanul, rolul nostru nu s-a încheiat. Trebuie să veghem ca totul să fie bine…

Ruşii stăteau mereu la pândă, iar CIA va lucra mână în mână cu chinezii din Beijing. Lumea s-a întors cu susul în jos.

— Sper că Mao ne va trimite mica lui carte roşie cu dedicaţie, zise cu amărăciune Malko.

Americanul oftă cu foc.

— Sper măcar să nu avem necazuri.

Malko îşi luă rămas bun de la american şi se sui în Toyota. Merse ca un automat pe Bebe Mahrg Road şi se pomeni în faţa palatului regal. Se simţea gol şi epuizat. Chris Jones şi Milton Brabeck dormeau la *Intercontinental*, iar Elko Krisantem în cartierul bazarului. Malko îşi spuse că posibilitatea de a-l preda pe Lin Piao chinezilor era un atu enorm pentru Statele Unite. Dar se simţea totuşi frustrat. Gillian plecase chiar în dimineaţa asta din Afganistan împreună cu soţul ei. Dar nu îşi luase rămas bun de la Malko.

Brusc simţi o nevoie acută să o revadă pe Afsaneh. Dar nu ca să-i mulţumească. Avusese şi ea un mic rol în recuperarea chinezului.

*

* *

Lungit în patul lui, Malko visa. După tensiunea nervoasă din ultimele zile, simţea nevoia să se odihnească, să stea la soare şi în lux. Dacă ar putea s-o întâlnească din nou pe Afsaneh! Cu ea putea să plece la Karachi, să ia un „Transorient” şi să se îndrepte spre Bangkok… După aceea, vor vedea ei… Câteva zile la Pattaya, sub soarele din Golful Siam nu îi vor face rău. În schimb, era tentant să meargă cu „Transasian” al companiei Scandinavian Airlines la Bali. Cu siguranţă că i-ar plăcea şi lui Afsaneh. Dacă nu cumva o ducea să guste luxul şi rafinamentul de la *Mandarin,* în Hong Kong. L-ar fi oferit o adevărată cină chinezească, alcătuită din nouăsprezece feluri de mâncare…

De acolo, de ce nu ar trage o fugă şi până la Tokio? Iarna, în Japonia era uimitor de frumos. De acolo s-ar fi despărţit, ducându-se fiecare încotro voia. El putea să aleagă între cele două modalităţi de a ajunge în Europa: fie prin Scandinavian Airlines, cu Transpolarul Tokio-Copenhaga. Pe la Pol, fie cu Transsiberianul, via Moscova-Siberia.

Gândurile îi vagabondau în continuare, apoi se hotărî că, până

la urmă. Se va duce doar la Pattaya. Un loc ideal pentru luna de mire. După ce făcea turul anticarilor din Bangkok, lua din nou Transasian cu destinaţia Copenhaga şi Viena, în singura escală la Taşkent, putea să-şi reînnoiască provizia de caviar şi de votcă rusească. Caviarul rusesc nu avea fineţea celui iranian, însă ce să-i faci, la război, ca la război... Numai că, înainte de a pleca din Afganistan, mai avea de reglat nişte conturi cu colonelul Kurt Pilz..

Un etaj mai jos, Chris Jones şi Milton Brabeck încercau să se convingă că tot ce mâncau în acest hotel nu era otrăvit. Pentru mai multă siguranţă, Chris luase de la ambasadă o canistră cu apă din America ca să se spele pe dinţi şi să-şi facă un duş sumar. Ţara asta plină de praf, fără canalizare, îi îngrijora extrem de mult.

Telefonul sună. Când recunoscu vocea şoptită şi blândă a lui Afsaneh, lui Malko îi veni să strige de bucurie.

— Tocmai mă gândeam la dumneavoastră, spuse el cu sinceritate. Nu ştiam cum să vă găsesc.

— Vreţi într-adevăr să mă vedeţi?

Vocea era încordată şi tristă. Dar şi caldă.

— Da.

Ea oftă, de parcă îi era greu să se hotărască.

— Bine. Vă explic imediat. Întrebaţi de Ambasada Japonia! Se află în cartierul Shar-I-Nau. Vizavi, este o portiţă verde de lemn. Bateţi, eu vă voi aştepta.

*

* *

Afsaneh părea şi mai fragilă şi mai delicată, îmbrăcată într-un compleu tunică, pantalon dintr-un brocard albastru şi greu. Îşi lăsă liber părul lung care îi ajungea până la coapse. Degetele erau încărcate de inele, iar în urechi avea nişte cercei splendizi cu rubine. Se vedea că se machiase cu multă grijă, încât ochii păreau aproape stilizaţi.

— Intraţi, îl invită ea cu timiditate.

Ea închise portiţa din lemn şi străbătură o grădină ca să ajungă la o casă joasă în stil californian. Înăuntru era cald şi plutea în aer un miros necunoscut. Livingul mare era plin de covoare, de perne şi de platouri din aramă puse direct pe podea. Afsaneh se aşeză cu graţie pe o pernă, cu picioarele sub ea.

Malko veni lângă ea puţin surprins. De obicei, tânăra afgană era grăbită, neliniştită, reţinută şi îngrozitor de sfioasă. Or, acum

îl primea ca o adevărată curtezană. El se aplecă şi îi sărută mâna.

— Parcă sunteţi regina din Saba.

Afsaneh râse ca o fetiţă.

— Cred că sunt mai puţin frumoasă ca majoritatea femeilor pe care le-aţi întâlnit până acum.

Ea se uita la Malko cu o intensitate aproape dureroasă. El se aplecă şi o sărută. Ea îi înapoie sărutul imediat, cu pasiune, sprijinindu-se de el. Trebuie să se fi parfumat din belşug, căci tot corpul îi mirosea puternic. Pe nesimţite, ea se lăsă puţin pe spate, antrenându-l şi pe Malko. Pentru prima dată, îi simţi corpul răspunzându-i, aproape cu furie, fără nici o reţinere. Ca să preîntâmpine pericolul, el o întrebă:

— Suntem acasă la dumneavoastră?

Afsaneh scutură din cap.

— Nu. Este casa unei prietene. A plecat pentru cincisprezece zile la tribul Kuchi.

— Nu vă e teamă singură cu mine?

Ea îl măsură din nou din cap până-n picioare.

— Nu.

— Aş vrea să vă mulţumesc, spuse Malko. Dacă am reuşit, a fost şi datorită dumneavoastră. Mi-ar plăcea să vă ofer ceva frumos! La care visaţi de mult timp.

Buzele tinerei tremurară.

— Puteţi să-mi dăruiţi ceva care m-ar face fericită mult timp de acum încolo…

Ochii ei de gazelă erau umezi de emoţie. Apoi, ea întoarse capul în altă parte şi deschise o sticlă de votcă pusă pe o tavă.

— Ştiu că vă place votca, spuse ea.

— Dumneavoastră nu beţi?

— Nu am nevoie de alcool ca să fac dragoste, spuse ea cu voce gravă.

De data asta, era clar. Iată de ce se gătise şi se machiase. Se repezi brusc la Malko. Şoldurile dansau lipite de el o sarabandă neaşteptată, înduioşătoare şi stângace.

El îi mângâie cu blândeţe pieptul, iar ea se lăsă în voia lui gemând de fericire. Când mângâierea îi atinse curba şoldurilor, ea se dădu uşor înapoi, apoi se destinse imediat şi îl sărută pătimaş, cu o abilitate neaşteptată, în timp ce îl dezbrăca. Totul se petrecu foarte repede. Pe sub compleu nu mai purta nimic. Tot trupul era parfumat. Malko strânse tot părul în pumn şi îl răspândi în faţă, ascunzându-i sânii şi sexul.

— Vă iubesc, spuse Afsaneh. Vreau să fiu a dumneavoastră. Acum.

Ea îl contempla pe Malko cu aviditate tandră şi patetică. Mâinile ei lungi abia îndrăzneau să-i atingă pielea, de parcă i-ar fi fost teamă. Lui îi venea greu să creadă că era fecioară, căci era atât de fericită, atât de mulţumită, atât de veselă. Era subţire, cu sânii mici, cu şolduri înguste, pântece plat şi picioare foarte lungi...

Cu o blândeţe înfiorată, ea îşi plimbă degetele pe corpul lui Malko. El vru să se ridice. El trebuia s-o mângâie, nu ea. Dar fata rezistă şi murmură:

— Lasă-mă pe mine.

Uşurel, cu obstinaţie şi rafinament, mâinile şi gura îi mângâiau trupul lui Malko. Lungită lângă el, cu capul în dreptul pulpelor, ea îl agasa cu mii de atingeri, cu opriri bruşte, cu sinuozităţi, ca să-l excite mai tare, fără un cuvânt, cu îndemânare şi cu tandreţea unei femei adevărate. Zări printre gene sfârcurile sânilor întărite şi simţi un val brusc de dorinţă.

Plăcerea îl subjuga, violentă şi ireversibilă. Deodată, gura tinerei în cuprinse ca pe o pradă. Mângâierea se prelungi câteva secunde, stângace, dar de neînvins. Apoi Afsaneh, îl ridică şi gura ei o atinse pe a lui Malko. Se oglindi în ochii lui aurii cu o expresie totodată naivă şi plină de încântare.

Îşi scutură capul şi îşi răsfiră părul pe pântecele lui Malko, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă opera... Prin zidul acesta mătăsos, ea îl mângâie cu o blândeţe nepământeană. Din când în când, gura ei se oprea asupra lui, simţindu-i căldura prin păr.

Malko nu se mulţumea prea uşor. Plăcerea îi creştea neîncetat, populată de viziuni de toate culorile, de încordări, de relaxare.

Uneori părul negru îl biciuia ca o cravaşă de catifea, alteori îl învăluia ca o blăniţă caldă şi mătăsoasă. Nu mai avusese niciodată o senzaţie atât de stranie, ca şi când Afsaneh ar fi vrut să-i spună, prin intermediul acestei mângâieri sofisticate, tot ce simţea pentru el.

Malko simţea că nu va putea rezista mult timp acestui tratament. Există limite pe care nici un gentleman nu poate să le treacă. O smulse cu fermitate pe Afsaneh de lângă el. Pletele îi alunecară pe pântece, însă ea se lăsă, se întinse pe spate gâfâind, cu ochii închişi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nu el o poseda, ci ea i se oferea.

Când Malko se întinse încetişor lângă ea, îl cuprinse în braţe,

iar dinţii se înfipseră în gâtul lui, ca şi cum ar fi dorit să rămână prinsă de el pentru totdeauna. El vru să o mângâie, dar ea nu-l lăsă. Ea îl dorea pe el. Învins, Malko se lăsă în voia ei. Cu cea mai mare grijă şi blândeţe, el o atinse, de parcă ar fi fost un ritual, apoi se afundă mai mult şi mai mult. Cu ochii deschişi, cu privirea vie, tristă şi fericită, Afsaneh se oglindea în ochii lui aurii.

Malko îşi trecu braţul pe sub ea, cuprinzând-o de mijloc şi o lipi brusc de el. Ea ţipă, apoi îşi muşcă buzele. Îşi înfipse unghiile în umerii bărbatului care tocmai îi devenise amant. În privirea ei se citea cea mai mare bucurie din lume.

Malko începu să se mişte din nou. Încet, încet, tânăra se cabră, îi veni în întâmpinare, rămase nemişcată ca o scândură, pe urmă se lipi iarăşi strâns de el. Gemură şi ţipară amândoi odată. Ea şoptea cuvinte de neînţeles, atât de lipită de el, de parcă ar fi vrut să-i intre sub piele. Multe minute în şir, nu îl lăsă să se desprindă de ea nici măcar cu câţiva milimetri, cu o forţă nebănuită la o fiinţă atât de fragilă. Parcă se prăbuşise orbită într-o stare de inconştienţă. Când Malko se mişcă, ea îl reţinu murmurând:

— Nu vreau să plecaţi.

Lacrimile îi inundaseră ochii, iar buzele tremurau. Lui Malko îi era teamă că i se făcuse rău. Dar ea clătină din cap cu un surâs de încântare.

— Nu. Asta este ultima oară când fac dragoste cu un bărbat care îmi place.

El o mângâie pe păr.

— Nu fiţi atât de pesimistă.

— O să mă mărit cu Walli Gohar, spuse ea liniştită. Din dimineaţa asta, sunt oficial logodnica lui. Părinţii mei au fost de acord.

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Walli Gohar! Credeam că nu-l puteţi suferi!

— Dar nu pot să-l sufăr!

— Atunci de ce vă măritaţi cu el?

Ea se codi, apoi zise încetişor:

— Nu pot să fac altfel. Mă va pârî. M-a ameninţat că le spune tatălui şi unchiului meu că din cauza mea aţi reuşit să daţi lovitura. Că eu v-am furnizat informaţiile... Dacă mă pârăşte. Mă vor ucide sau mă vor închide mulţi ani de acum încolo... Aşa că prefer să-l iau de bărbat...

Malko rămase mut de dezgust.

— Fugiţi din ţară, mă ocup eu de asta. La New York, nimeni nu

poate să vă facă nimic rău.

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Aici este patria mea. În America sunt o străină şi nu cunosc pe nimeni. Îmi iubesc familia şi sunt obligată să rămân. Acest lucru ar omorî-o pe mama. O să mă mărit cu Walli Gohar. Numai că va suferi o umilinţă cumplită din partea mea când îşi va da seama că nu sunt virgină. În fiecare zi îi voi aminti că am fost a dumneavoastră. Va înnebuni de furie.

Ochii tinerei femei scăpărară de plăcere. Era şi mai frumoasă.

— Dacă se va plânge familiei dumneavoastră?

Afsaneh zâmbi rece şi cu răutate.

— Nu va îndrăzni vreodată. Îi va fi prea ruşine. Toată viaţa va trebui să trăiască cu această taină. Va regreta că m-a luai de nevastă.

Capitolul XIX

Drumul se ramifica, îşi intersecta serpentinele şi se întrerupea, escaladând colinele roşiatice şi pleşuve de pe platourile înalte. Cerul era de o limpezime neobişnuită. Malko privi în spatele lui. Cadillac-ul negru lăsa în urma lui o dâră gălbuie de praf care forma nori groşi deasupra solului. Trebuia să facă un efort serios ca să-şi dea seama că se aflau la trei mii cinci sute de metri altitudine, chiar în centrul Afganistanului.

În acest peisaj dezolant şi sălbatic, luxoasa limuzină părea absolut nepotrivită. Strângând volanul, Chris Jones se lupta cu gropile şi încerca să nu strice suspensia maşinii.

În spate, generalul Lin Piao părea să fi adormit între Thomas Sands şi Milton Brabeck. Malko nu ştia cum reacţionase când ambasadorul îi adusese la cunoştinţă că îl va preda pe chinez compatrioţilor săi. Cu alte cuvinte, îl condamna la moarte... De la începutul acestei călătorii, nu scosese o vorbă. Uneori privea în depărtare prin geamurile fumurii, apoi închidea din nou ochii negri. Malko prefera să nu se întoarcă spre el. Murea de ruşine.

Cât vedeai cu ochii, drumul era pustiu. Bine că, din când în când, se mai vedea în depărtare dâra de praf lăsată de vreun vehicul. Afganii promiseseră că vor bara singura pistă ce ducea la Band-I-Mir şi la Bamian. Asta în cazul în care ruşii vor avea chef să încerce ceva.

Malko zări deodată jos petele albăstrui formate de lacurile din Band-I-Mir. O salbă de cinci lacuri cu apa limpede de un albastru închis, izolate într-un peisaj selenar, departe de tot şi, de toate.

— Ajungem imediat, zise el.

Drumul şerpuia pe deasupra lacurilor. O caravană de cămile şi o turmă de oi apărură la o curbă. Chris Jones frână brusc. Animalele se împrăştiară fugărite de două fetiţe. Îndată ce îşi adunară turma, ele se întoarseră ca să privească limuzina lungă, neagră, lucru neobişnuit în lumea lor liniştită şi anacronică.

În faţa lor apăru o faleză înaltă, roşiatică. Semăna puţin cu munţii golaşi din Arizona. Jos, clipocea apa extraordinar de cristalină şi de albastră a salbei celor cinci lacuri, săpate la trei mii cinci sute de metri altitudine.

Malko lăsă geamul în jos şi imediat în maşină pătrunse un nor de praf gălbui. Milton Brabeck cu o mitralieră Seggern pe

genunchi, se sufocă. Era o armă experimentală, cu un încărcător masiv asemănător cu cel al bătrânelor Thomson, dar de calibrul douăzeci şi doi. Amortizorul imens o făcea să semene cu o armă de marţian. Îşi duse repede batista la nas. Praful dintr-o asemenea ţară trebuia să fie plin de microbi.

— Opriţi, ordonă Thomas Sands.

Chris Jones staţionă pe un refugiu aflat la marginea drumului. Tot portbagajul era ocupat de un puternic radioemiţător, capabil să bată la mai mult de cinci sute de kilometri. O antenă lungă se balansa în vânt, în spatele maşinii.

Thomas Sands şi Malko se dădură jos din limuzină. Afară bătea un vânt puternic şi rece. Vârtejuri de praf se ridicau la câţiva metri de sol. Peisajul era grandios. Cât vedeai cu ochii, se întindeau numai piscuri pleşuve şi fără vegetaţie, de un roşu superb. Din loc în loc, câteva turme de capre păşteau o iarbă aproape inexistentă…

Se găseau la numai cinci sute de kilometri de Kabul şi se pomeniră deja în altă lume, sălbatică şi neospitalieră. În timpul nopţii, temperatura scădea repede la minus cincisprezece grade.

Americanul se duse la marginea falezei. Mai erau câteva dune, apoi o pantă abruptă până la lacul din mijloc ce părea safirul unui inel. Pe malul celălalt al lacului, se zărea o moschee micuţă la care veneau să se roage ciobanii din cătunele rare înşirate pe această întindere deşertică de pământ. Thomas Sands înjură.

— Unde naiba sunt?

Chinezii ar fi trebuit să fie aici cel puţin de o oră. Nu erau ei oamenii care să întârzie. Malko simţea o gheară în piept, având o presimţire rea. Să fie măcar din cauza altitudinii. Oare ce se va întâmpla în continuare? Se apropie de Thomas Sands care scruta depărtările.

— Ce facem în cazul în care nu vin?

Americanul părea îngheţat de frig.

— Vor veni, spuse el. Totul a fost aranjat la New York. Îl vor pe tipul ăsta cu tot dinadinsul. Dacă ar apărea pe Fifth Avenue, s-ar aduna mai multă lume decât ca să vadă o farfurie zburătoare…

— Dar ce vă împiedică să chemaţi prin radio un elicopter? sugeră Malko. Nici măcar nu ar trebui să mai trecem prin Kabul. Până la Kandahar nu sunt mai mult de două ore de zbor…

Thomas Sands clătină din cap.

— S-au stabilit termenii schimbului.

— Dar cum veţi şti că s-au ţinut de cuvânt?

— Prin radio. Îndată ce primesc „semnalul”. Îl predau pe

generalul Lin Piao.

— Şi dacă nu-l primiţi?

Figura americanului se schimonosi de o strâmbătură.

— Îl iau înapoi şi îl expun pe Fifth Avenue într-o vitrină cu geamuri blindate. Haideţi să ne apropiem de lacuri.

Se urcară din nou în Cadillac. Geamurile se acoperiseră deja de o peliculă gălbuie de praf. Maşina rulă vreo zece minute, apoi ajunse la capătul opus al falezei. După aceea, merseră pe o pistă plină de curbe care cobora la cel de-al doilea lac.

— Să rămânem aici, propuse americanul. O să vedem când vin.

Vântul sufla din ce în ce mai tare. Un cioban se ivi de nicăieri, se învârti puţin pe lângă maşină, apoi dispăru la fel de repede cum apăruse. Malko îşi spuse că acest final de misiune avea ceva neadevărat. Pentru ce ceruseră chinezii o întâlnire atât de stranie, când era mult mai uşor să-l predea pe generalul Piao la ambasada lor din Kabul? Poate şi pentru că ruşii supravegheau drumul spre Pakistan şi la Kabul aveau braţul lung.

— Iată-i, zise deodată Malko.

De câtva timp, el supraveghea colinele roşiatice din spatele lor. Un nor de praf galben se vedea avansând pe pistă. Sands alergă la Cadillac şi se întoarse foarte îngrijorat cu binoclul.

— Ei sunt, spuse el. Însă, în loc de o singură maşină cum ne-am înţeles, văd două Mercedesuri şi trei Jeep-uri.

Se repezi la Cadillac şi ridică receptorul. În câteva secunde obţinu Kabulul şi începu să vorbească repede în cască. Norul de praf se mărea văzând cu ochii, Malko luă binoclul, apoi îi strigă americanului:

— Au mitraliere!

Thomas Sands închise imediat.

— Ne trimit ajutoare din Kandanar, spuse el. Dar cred că vor ajunge prea târziu. În cel puţin două ore.

— Să plecăm, sugeră cu prudenţă Chris Jones. Avem cel puţin o jumătate de oră avans.

Cu toate astea, gorilei nu îi lipsea curajul. Însă peisajul acesta grandios şi chinezii îl inhibau. Thomas Sands se uită ta el cu milă.

— Unde să ne ducem? Doar nu avem aripi. Drumul se opreşte aici. Mai departe nu merge nici o maşină.

— Să nu ne pierdem cumpătul, interveni Malko. Această desfăşurare de forţe poate că nici nu este îndreptată împotriva noastră. La urma urmelor, sunt şi ruşi pe aici…

Americanul strânse buzele.

— Să vă audă Dumnezeu!

Malko începea să înţeleagă de ce chinezii ceruseră să se întâlnească în acest loc pustiu. La Kabul nu prea puteau să se plimbe cu mitralierele pe capota maşinii.

Încăpăţânat ca un catâr, Chris Jones porni şi părăsi pista. Solul era acoperit cu un strat gros de praf şi de noroi, presărat din loc în loc cu nişte tufe ciudate pe care le păşteau caprele. Merse aproximativ două sute de metri, apoi opri. În faţă se deschidea o pantă lentă, lungă cam de o sută de metri până la marginea falezei. La trei sute de metri mai jos, apa liniştită şi albastră a celui de-al treilea lac sclipea în soare.

Se întoarse pe jos până la pistă, lăsând maşina generalului Lin Piao în paza lui Milton. Cei trei bărbaţi se uitau cum se măreşte norul de praf gălbui. Mercedesul 300 mergea încadrat de două Jeep-uri. Era maşina ambasadorului Chinei. Acum se vedeau cu ochiul liber mitralierele uşoare montate în Jeep-urile chinezilor.

Mercedesul 300 se opri pe pistă la douăzeci de metri de grupul americanilor. Cele trei Jeep-uri încadrau maşina din faţă. Malko observă într-unul din ele o mitralieră cu ţeava îndreptată spre cer.

Una dintre portierele din spate se deschise şi coborî un chinez îmbrăcat într-un pardesiu albastru. Şi ceilalţi erau tot în albastru tip Mao. În afară de oamenii din Jeep-uri, nici unul nu părea să fie înarmat. Chinezul care coborâse din Mercedes se îndreptă cu paşi repezi spre americani, escortat de trei compatrioţi. Avea părul destul de lung, pieptănat pe spate, o faţă rotundă şi buze foarte subţiri. Thomas Sands ridică sprâncenele şi îl arătă cu degetul.

— Dumneavoastră nu sunteţi ambasadorul! Sunteţi şoferul lui. Unde este ambasadorul?

Chinezul scutură din cap.

— Ba eu sunt ambasadorul. Am fost întotdeauna. Şoferul meu a fost ucis adineauri de ruşi…

Vorbea prost engleza, cu un accent siflant şi nazal îngrozitor.

— De ruşi?

Acum era rândul americanului să se mire. Chinezul adăugă nepăsător:

— Colonelul Pilz le-a dezvăluit ora şi locul întâlnirii. Ne-au aşteptat înainte de Charikar. Noroc că escorta noastră nu a întârziat la întâlnire. Trebuie să ne grăbim căci ştiu că ne vor ataca cu elicoptere.

— Ce mai înseamnă şi povestea asta cu ruşii? întrebă sec

Thomas Sands. Guvernul meu mi-a dat ordin să-l predau pe generalul Lin Piao ambasadorului Chinei din Kabul. Unde este ambasadorul? Eu îl cunosc, nu sunteţi dumneavoastră! Cine îmi garantează că dumneavoastră reprezentaţi într-adevăr Guvernul Republicii Populare Chineze?

— Veniţi cu mina, spuse simplu chinezul.

Se întoarse. Sands şi Malko veniră în urma lui, lăsându-l pe Chris de vorbă cu trei chinezi care îi ajungeau până la mijloc.

Mercedesul 300 era găurit în partea stângă ca o strecurătoare. Geamurile fuseseră spulberate, iar portbagajul avea urme de gloanţe. Malko înconjură vehiculul. Se uită şi înăuntru. Pe bancheta din spate era ghemuit un cadavru. Un chinez plin de sânge, ţintuit locului de moartea neaşteptată.

— A fost şoferul meu, se auzi o voce în spatele lui Malko. Noi ţinem ascunsă funcţia pe care o avem în realitate în ambasadă.

Thomas Sands şi Malko se priviră uimiţi. Din partea chinezilor te puteai aştepta la orice. Oricum, asta nu avea prea mare importanţă acum.

— Încă nu am primit unda verde, zise americanul. Dumneavoastră aţi aranjat totul în legătură cu schimbul?

Chinezul păru profund şocat.

— Noi nu ne luăm niciodată cuvântul înapoi, spuse el pe un ton sec. Şi nici prietenii noştri nord-vietnamezi. (Se uită la ceas.) Prizonierii au fost eliberaţi acum o jumătate de oră. Puteţi să vă interesaţi.

— Mă duc.

Americanul alergă la Cadillac, în timp ce Malko se apropie de Chris Jones. Toate astea nu însemnau nimic. Erau înconjuraţi de chinezi, izolaţi la sute de kilometri de orice ajutor imediat. În ciuda vântului rece, chinezii din Jeep, îmbrăcaţi doar în cămăşuţe subţiri albastre, păreau să nu sufere de frig. Chiar şi la această altitudine gândirea înţeleaptă a lui Mao îşi dovedea eficacitatea…

Americanul se întoarse cu paşi mari, crispat şi cu ochii mai saşii ca oricând. Se proţăpi în faţa ambasadorului.

— Tot nimic, îl anunţă et laconic.

O expresie plină de nedumerire străbătu privirea chinezului.

— Trebuie să aveţi încredere în noi, spuse el cu voce enervată. Ruşii pot sosi dintr-o clipă în alta. V-am spus că sunt pe urmele noastre…

Americanul îi zâmbi cu răceală şi îşi plimbă privirea peste colinele pleşuve. Pe marginea prăpastiei, Cadillacul părea minuscul.

— Fără prizonieri, nu facem schimbul, spuse el.

O rafală de vânt stârni praful gălbui care învălui brusc Cadillac-ul. Tensiunea crescuse în mod imperceptibil. Una dintre mitraliere pivotă şi se îndreptă spre grupul de americani. Chris Jones trase siguranţa mitralierei lui. La nevoie, putea să elimine una dintre armele automate. După aceea, era numai bun de dus ia Arlington, cimitirul agenţilor merituoşi. Parcă se făcuse dintr-o dată cald.

— Predaţi-ni-l pe generalul Lin Piao, se răsti chinezul.

Tonul nu mai era conciliant ca la început. Americanul clătină din cap.

— Nu.

Deodată, unul dintre chinezi se aplecă la urechea ambasadorului. Acesta întoarse capul imediat. Exclamă ceva şi faţa i se lumină.

— Uitaţi-vă, le spuse el celor trei americani cu un ton triumfător.

Subit, sute de furnicuţe apărură pe crestele din spate, la vreo doi kilometri distanţă. Se vedeau şi dincolo de lacuri, pe drumul care şerpuia la poalele falezei înalte.

Toate „furnicuţele” se îndreptau spre locul în care se găseau ei. Malko zări coloane de oameni care mergeau cu paşi repezi. Erau încă departe ca să poată distinge amănuntele. Malko şi Sands se priviră îngrijoraţi.

— Ce înseamnă asta? întrebă americanul.

— Vin compatrioţii, spuse blând ambasadorul chinez. Ştiaţi de existenţa lor fiindcă aţi făcut o sinteză în acest sens. Sunt nomazi din Nuristan. Le-am cerut să ne vină în ajutor. Sunt cu sutele, iar mulţi dintre ei au arme.

De aceea ceruseră chinezii ca întâlnirea să aibă loc la Band-I-Mir. Aveau aici serviciul de securitate. Bineînţeles, la scara lor. Nici măcar ruşii nu veneau aici să de cu ochii de ei. Deci aceşti *nomazi* misterioşi cu tranzistoare îi îngrijorau atât de tare pe afgani. Avangarda armatei chineze!

Americanii priveau în tăcere furnicile care se deplasau încet şi aliniate. În mai puţin de o oră, ajungeau pe marginea lacului. Chiar dacă cei din Kandahar trimiteau elicoptere, ei vor fi înconjuraţi deja de această masă umană. Thomas Sands îşi aminti de chinezii care au coborât pe fluviul Yalu şi au măturat pur şi simplu trupele generalului Mac Arthur, în urmă cu, douăzeci de ani. Foloseau exact aceeaşi metodă. Se schimbă la faţă, iar Malko observă imediat acest lucru, înăbuşindu-şi furia.

Chinezii le întinseseră o plasă în care căzuseră cu succes! Brusc îi veni o idee. Înainte ca Thomas Sands sa apuce să deschidă gura, el zise:

— Cred că este absurd să le ţinem piept. Îl aduc pe generalul Lin Piao.

Fără să-i lase timp americanului să protesteze, porni spre Cadillac, înfundându-se până la glezne în praful gros.

Când îl văzu, Milton coborî din maşină. Malko îi spuse repede câteva cuvinte. Gorila se uita la el uimită..

— Sunteţi nebun de legat! protestă el.

— Nu avem timp de discuţii, răspunse Malko pe un ton sec. Transmiteţi-i mesajul lui Thomas Sands.

Gorila plecă în goană. Milton era înmărmurit. Malko îi aruncă o privire generalului Lin Piao. Acesta se uita la compatrioţii lui. Când îl văzu pe Malko, luă atitudinea de la început, plină de indiferenţă. Însă buzele abia i se mişcau şi respira cu greutate.

Maşinal, Malko se aşeză pe scaunul moale şi porni motorul. Capota vibră imperceptibil. Acţionă încuietoarea electrică a portierelor. Milton şuşotea ceva la urechea americanului. Brusc deznădejdea lui se transformă într-o bucurie sălbatică. Întoarse capul şi zări fumul albăstrui care ieşea din ţeava de eşapament. Se întoarse imediat către ambasadorul chinez.

— Domnule ambasador, începu el, vi-l voi preda pe compatriotul dumneavoastră numai atunci când se va încheia târgul şi vă veţi ţine promisiunea.

Chinezul clătină din cap viclean şi sigur pe el.

— Nu aveţi unde să fugiţi. Nici măcar pe jos. Suntem peste tot.

Thomas Sands căută privirea diplomatului şi spuse rar, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Dacă încercaţi să faceţi ceva, persoana care, se află la volanul maşinii o va arunca în lac. Nu veţi avea timp să vă opuneţi.

Pentru prima oară chinezul rămase descumpănit.

— Doar nu vrea să se sinucidă?

— Ba da, dacă trebuie.

Aceste vorbe îl făcură pe ambasador să rămână pe gânduri. Se întoarse şi începu să discute cu compatrioţii lui. Dar în acest timp, furnicile se apropiau tot mai mult.

Brusc, apărură pe cer, venind dinspre vest, cinci punctuleţe negre. Erau elicoptere. Inima lui Thomas *Sands* îi tresălta în piept. Acest lucru nu schimba cu nimic situaţia, dar ajuta totuşi la o echilibrare de forţe. Cei din Kandahar acţionaseră repede.

*

* *

Malko încerca să nu se mai gândească, urmărind ce se întâmplă în oglinda retrovizoare. Staţia radio-recepţie era deschisă în permanenţă şi se mai auzea din când în când câte un pârâit.

Mai apăsa câteodată pe pedala acceleratorului ca să se asigure că motorul mergea în continuare. Dacă trebuia să acţioneze, era vorba doar de o secundă. Înaintea lui, imaginea grandioasă şi irezistibilă a falezei roşiatice îi atrăgea în permanenţă privirea. O părticică din el striga că era stupid să se omoare în acest mod, însă era conştient că o va face. Uneori, în împrejurări tragice, fatalismul lui de tip slav răbufnea la suprafaţă. Miza era imensă. Chinezii nu trebuiau să-şi înşele adversarii atrăgându-i în negocieri care vor veni. Deodată, el zări elicopterele.

*

* *

— Sunt ruşii, strigă Thomas Sands.

Aparatele masive se învârteau acum deasupra lor, la înălţime foarte mică. Nişte elicoptere de mare capacitate de fabricaţie sovietică, cu însemnele armatei afgane. Ambasadorul chinez strigă la rândul lui ajuns în pragul isteriei:

— Trebuie să ni-l predaţi imediat pe generalul Lin Piao. O să... o să...

— Nu vă pierdeţi cu firea, spuse americanul, sunt afganii. Probabil că sunt surprinşi să vadă atâta lume în colţul ăsta de deşert. De obicei, aici nu vin decât tinerii hippie...

Deodată, un elicopter coborî încetişor la două sute de metri şi se aşeză pe sol într-un nor gros de praf. Celelalte patru continuau să se învârtă cu un bâzâit înfundat. În vârful coastei apăru o coloană de „nomazi”. Ambasadorul chinez lătră un ordin scurt. Mitralierele din Jeep-uri se rotiră şi luară drept ţintă aparatul care tocmai s-a aşezat pe sol.

Praful gălbui se mai domoli puţin.. Uşa laterală era deschisă. Mai mulţi bărbaţi în costume de zbor şi înarmaţi săriră jos:

Chinezul făcu ochii şi mai mici. Erau albi. Nu afgani... Fără să se mişte, ambasadorul lansă un ordin şi ţeava uneia dintre mitraliere se lăsă pe orizontală.

Păcăniturile seci îl făcură pe Thomas Sands să tresară. Mici vârtejuri de praf ţâşniră în jurul elicopterului. Chinezii trăseseră

în mod voit cu rafale foarte scurte. Cai nişte viespi uriaşe, celelalte elicoptere se lăsară pe vârfurile ce înconjurau pista. Unul dintre ele bara drumul primei coloane de chinezi. Ambasadorul ridică degetul galben şi fin, îndreptându-l spre Thomas Sands:

— Predaţi-mi-l imediat pe generalul Lin Piao.

Americanul ridică braţul fără să se întoarcă. Era semnalul convenit cu Malko:

— Nu!

Nu o făceau pentru cei treizeci de prizonieri. Dar, dacă îi vor obişnui pe chinezi să nu îşi ţină promisiunile, s-a terminat definitiv cu soarta negocierilor viitoare.

Oamenii din cele cinci elicoptere coborâră cu grijă. Erau cu toţii albi. „Nomazii" se apropiaseră şi veneau încet spre punctul în care se adunase un număr incredibil de mare de oameni. În spatele bărbatului din fruntea coloanei, Malko zări ţeava unei mitraliere uşoare... Ruşii aveau să fie seceraţi de această gloată de oameni. Dar existau puţine şanse ca ei să fi venit aici să asiste la deznodământ. Unul care se va amuza copios va fi colonelul Kurt Pilz. Nu se descurcase prea rău.

— Vom pune mâna pe general cu forţa, îl avertiză ambasadorul chinez cu o voce gravă. Sunteţi proşti. Asta nu e soluţia corectă.

— Soluţia corectă, i-o tăie americanul, este să respectaţi termenii schimbului.

Chinezul nu îl mai asculta. Dădu un ordin. Una dintre mitraliere se roti şi îl ameninţă pe Thomas Sands. Cu gura uscată şi încet, americanul lăsă braţele în jos. Nu îi va rezista mult timp lui Malko. Era o prostie pentru un tânăr şi strălucit membru al CIA să sfârşească în acest colţ grandios, dar pierdut în inima Afganistanului. Ambasadorul Chinei slobozi un strigăt gâtuit când auzi motorul Cadillac-ului scrâşnind.

*

* *

Lui Malko îi trebui o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama ce semnificaţie avea semnalul lui Thomas Sands. Mâinile asudate i se lipiseră de volan. Avea să moară. Furios: se străduí să nu se gândească. Apăsă cu ferocitate acceleratorul Cadillac-ului. Vehiculul greu făcu un salt înainte, iar roţile dinapoi aruncară un val de praf galben care îi învălui pe chinez.

Ca un automat, el cârmi volanul, virând uşor, astfel încât

maşina să ajungă perpendicular pe faleză. Apoi se lăsă pe spate şi izbucni în râs. Ce moarte stupidă!

Cadillac-ul părea că pluteşte în praf. Îi mai rămâneau câteva secunde până la prăpastie. Kilometrajul indica patruzeci şi cinci de mile. Din cauza prafului, avea impresia că merge mai repede. Mai apăsă pe accelerator. Faleza se apropia de el cu toată viteza. Închise ochii..

Reducerea bruscă a vitezei, îl proiectă pe Malko cu capul în parbriz. Se uită instinctiv la piciorul drept: pedala de acceleraţie era apăsată la maximum. Însă indicatorul kilometrajului arăta spre zero. El luă imediat piciorul de pe pedală, apoi îl apăsă brusc. Motorul puternic scrâşni, se auzi scârţâitul cauciucurilor din spate şi un miros de ars. Maşina se opri de tot de-a curmezişul drumului, într-un nor gros de praf care acoperi şi parbrizul. Malko avu impresia că tocmai a aterizat pe Lună.

Deschise portiera dându-i un brânci cu umărul şi privi în jurul lui. Cadillac-ul se oprise la zece metri de prăpastie, cu roţile de dinapoi înfundate în praf până la jumătate. Nu observase că stratul se îngraşă spre margine. Ar fi avut nevoie de un elefant ca să urnească din loc cele trei mii de livre cât cântărea limuzina. Praful se aşeză încet. Încet, iar el reuşi să distingă grupul de chinezi şi pe cei trei americani.

Se auzi o rafală. Mitraliera chinezilor porni să tragă. Praful sărea la doi metri deasupra capotei. El se aruncă în maşină şi escaladă scaunul din faţă. Un singur lucru îi mai rămânea de făcut: să-l execute pe generalul Lin Piao ca să nu cadă viu în mâinile chinezilor. Scoase pistolul extraplat şi îl îndreptă spre prizonier. Dar nu apucă să apese pe trăgaci. Nu omorâse niciodată cu sânge rece fără să fie ameninţat.

Chinezul se uita la el îngrozit. Murmură singurul cuvânt englezesc pe care îl ştia:

— Please...

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, deschise portiera şi ţâşni afară. Malko nu avu timp să facă nici o mişcare. Generalul Piao bătu aerul cu braţele şi se prăbuşi în praf la câţiva metri de maşină, exact în momentul în care se auzi o voce în staţia radio. Printre împuşcături, Malko auzi vocea clară şi apăsată a unui american care întreba:

— Thomas Sands, Thomas Sands, sunteţi pe recepţie?

Parcă s-ar fi aflat la douăzeci de metri de el. Malko apăsă pe buton.

— Aici adjunctul lui Thomas Sands, spuse el. Cine sunteţi?

— Legătura dumneavoastră din Kabul, zise acesta. Totul este bine, repet: totul este bine. Puteţi să faceţi schimbul. Noi am obţinut ce am cerut...

Era puţin cam târziu.

— Dar au întârziat, observă Malko.

Urmă o mică pauză, apoi vocea gravă reluă:

— Nu. Noi am comis o greşeală. Ei au ales ca punct de reper ora după GMT. Însă noi nu ne-am gândit că s-a trecut deja la ora de iarnă. Oricum, asta nu are prea mare importanţă.

Malko preferă să întrerupă legătura. Nu de alta, dar ar fi fost nepoliticos. Deschise portiera şi se trânti în praf, la adăpostul maşinii. Generalul Lin Piao era culcat pe burtă în faţa Cadillacului. Se aplecă şi îl întoarse cu grijă.

Ochii omului numărul doi din China populară erau larg deschişi. Buzele se mai mişcau încă, însă glonţul îl nimerise chiar sub ochiul drept şi îi pătrunsese în creier. Un firicel de sânge i se prelingea pe gât.

Malko se simţi cuprins de o imensă oboseală. Înfruntase toate primejdiile şi făcuse toate eforturile ca să se ajungă aici! Îl luă pe chinez în braţe şi îl ridică. Deşi murise, era teribil de uşor.

Încetişor, ca să nu fie observat de chinezi, ieşi din adăpostul pe care i-l oferise limuzina, se întoarse şi se îndreptă spre ei, purtând cadavrul pe braţe. Picioarele îi alunecau în stratul gros de praf, aerul rarefiat nu îi oxigena îndeajuns plămânii şi i se părea că respiră foc.

Era într-adevăr ziua greşelilor tragice. Care om din lumea civilizată putea să se îndoiască de drama care se petrecea acum pe acest platou pierdut undeva în Afganistan. Într-unul dintre cele mai frumoase colţuri din lume?

Elicopterele ruseşti nu se mişcaseră din loc. Vreo cincisprezece oameni erau adunaţi lângă fiecare dintre ele. Încet, încet, coloanele de „nomazi” începură să-i înconjoare, invadând platoul încet şi inevitabil. Vreo treizeci de chinezi cu apa rece până la genunchi, traversau mlaştinile dintre lacuri ca să ajungă în spatele lor înarmaţi până în dinţi. Capul generalului Lin Piao se legăna în ritmul paşilor lui Malko. Praful îi intrase deja în gura căscată.

*

* *

Ambasadorul Republicii Populare Chineze era pământiu la faţă. Contempla trupul compatriotului său zăcând în praful

galben de parcă ar fi fost o fantomă. Se aplecă şi pipăi carnea din jurul rănii. Un strop de sânge închegat îi rămase pe degete, dar nu îndrăzni să se şteargă de paltonul mortului.

Încet, încet, „nomazii” făcură roată în jurul grupului, la vreo sută de metri, fără să scoată un sunet, exact în faţa elicopterelor ruseşti. Acestea nu manifestaseră încă nici o intenţie de ofensivă. Erau acolo şi aşteptau, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, chinezii tot aveau să plece din Band-I-Mir. Oricum, era locul ideal pentru o răpire…

— Îmi pare râu, spuse Thomas Sands.

Şi el privea cu milă cadavrul generalului Lin Piao. I se zbătea ochiul stâng. Tensiunea fusese prea violentă. Malko stătea încă la volan… Din când în când, se întorcea spre limuzina neagră, masivă, care fusese cât pe ce să-i servească drept coşciug. Thomas Sands tuşi discret.

— Trebuie să plecăm, zise el. Vă aparţine. Aţi putea să ne împrumutaţi câţiva oameni să ne ajute să scoatem maşina din nisip?

— Aşteptaţi, spuse chinezul. Eu nu pot să iau cadavrul cu mine. Suntem nevoiţi să-l ardem.

— Să-l ardeţi?

Ambasadorul nu îşi lua ochii de la cadavru.

— Dacă vrem să-l luăm, mă va costa viaţa multor oameni de-ai mei. Aş fi sacrificat-o bucuros pentru cineva viu, nu pentru un cadavru. Acum, cu cât va dispărea mai repede, cu atât va fi mai bine…

Thomas Sands ridică din umeri puţin mirat.

— Cum doriţi.

*

* *

Malko îşi şterse fruntea plină de sudoare. Când soarele era la amiază, era aproape ia fel de cald ca în Kabul. Aşezaseră corpul chinezului pe un pat de pietre. De o jumătate de oră, chinezii se străduiau să stropească cadavrul cu benzină scoasă din rezervorul Cadillac-ului şi al Mercedesului. Se aşezară cu toţii în cerc, cu figuri grave.

Ambasadorul aprinse un pumn de chibrituri şi le aruncă pe pieptul fostului urmaş al lui Mao. O flacără gălbuie ţâşni trosnind, apoi tot corpul fu cuprins de vâlvătaie dintr-o dată. Părul arsese în câteva secunde, iar pielea începu să-şi schimbe culoarea şi să se umfle.

Astfel se termina aventura omului care voise să-l sfideze pe Mao Tze-Dong. Datorită paltonului îmbibat cu benzină, corpul ardea mocnit şi uniform. O rafală de vânt îi învălui pe cei de faţă într-un nor de fum acru. Chinezii rămaseră nemişcaţi.

După un sfert de oră, ambasadorul dădu ordin să se arunce şi ultimele două canistre cu benzină ca să anime focul. Faţa ajunsese deja de nerecunoscut.

Descumpăniţi, ruşii nu reacţionaseră în nici un fel. Oricum, era prea târziu. Generalul Lin Piao nu mai era decât un trup anonim. Fumul devenise acum negru, acru şi înecăcios... Depăşiţi de situaţie, Chris Jones şi Milton Brabeck nu mai scoteau o vorbă. Thomas Sands se întoarse către ambasador:

— O să-l lăsaţi aici?

Chinezul se uită la el şocat.

— Corpul va fi dus în China şi predat familiei.

Asta însemna ceva. Imediat, doi chinezi aduseră o cuvertură pe care o întinseră lângă rugul improvizat. Fără menajamente, înveliră în ea cadavrul care mai ardea încă, apoi ridicară macabrul pachet şi îl duseră în Mercedesul în care zăcea deja şoferul ucis. Ambasadorul Chinei populare execută un salut sec.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi dumneavoastră primii.

Thomas Sands şi Malko se înţeleseseră din priviri.. Era mai prudent aşa.

Nu se despărţiră eu strângeri de mâini. Se urcară în Cadillac împreună cu gorilele. Dădură înapoi şi intrară pe pistă.

*

* *

Cadillac-ul ajunse abia târându-se sus pe creastă. Drumul se bifurcase în aşa fel încât devenise invizibil. Malko, se întoarse ca să admire pentru ultima oară lacurile din Band-I-Mir, în limba afgană însemnând Barajul Sfinţilor.

Cinci nori de praf se ridicară la cer. Ruşii renunţaseră. În locul unde fusese ars chinezul rămăsese doar o pată neagră. Capota se aplecă în faţă. Dinaintea ochilor se întindea o câmpie mică şi ciudat de verde. Apoi ajunseră din nou într-un peisaj stâncos până la Bamyan.

Capitolul XX

Colonelul Pilz încruntă sprâncenele agasat. Lătratul furios al câinelui zgâlţâia geamurile vilei. Era un doberman imens şi feroce, pe care îl adusese din Europa în urmă cu trei ani. Neamţul le dăduse liber gărzilor sale de corp şi servitorului, dar păstră câinele. Voia să fie singur.

Lătratul încetă brusc, ca un disc care s-a terminat. Trebuie să fi fost un vagabond care dăduse târcoale casei luxoase. Oricum, colonelului Pilz nu-i mai păsa de nimic.

Se instală din nou liniştea şi i se păru că bătăile inimii se înteţiră. Se juca distrat cu pistolul Parabellum, mângâindu-i mânerul aspru. Păstra această armă preţioasă încă din 1943, de la Smolensk. Se forţă cu grijă să-şi ridice braţul drept şi aşeză ţeava puţin mai în stânga sternului. Îi era teamă că, dacă îşi trăgea un glonţ în tâmplă, va rămâne orb şi tâmpit ca un prieten de-al lui... închise ochii câteva secunde, încercând să se concentreze asupra figurii Brigittei. Ea îi adusese destule clipe frumoase. A doua zi dimineaţă era chemat la rege ca să dea socoteală despre eşecul lui. De când murise tânăra nemţoaică, o visa în fiecare noapte, o vedea răstignită, brutalizată, ucisă. Se trezea tresărind, cu gust de leşie în gură.

Era prea mult pentru un singur om. Fiind un supravieţuitor al unei generaţii nimicite, mulţi dintre prietenii lui erau acum oale şi ulcele. Trebuia să se ducă alături de ei.

*

* *

Elko Krisantem târî cadavrul câinelui în spate şi scoase laţul din jurul gâtului. După aceea îşi desfăcu sulul din piele cu care îşi înfăşurase braţul stâng ca să nu fie muşcat. Se duse încetişor la poarta cu grilaj şi o deschise. Malko şi Lal se strecurară în grădină.

Casa colonelului Pilz era liniştită, iar străzile din împrejurimi erau pustii. Malko se miră că nu dădu peste paznic. Cu pistolul extraplat în mână, se aştepta la orice. Inspiră adânc şi se uită la dâra de lumină care răzbătea de la una dintre ferestre. Neamţul era acasă. De altfel, Mercedesul se afla în garaj. Chiar dacă acest lucru ar declanşa o catastrofă, era hotărât să-l execute pe colonelul Pilz înainte de a pleca din Afganistan. Pentru o anumită

impresie pe care şi-o făcuse despre el. Nu voise să-l anunţe pe Thomas Sands de intenţiile sale de teamă ca acesta să nu-l denunţe. Înainte de toate, erau la mijloc raţiuni de stat.

La viitorul cocteil diplomatic, l-ar fi întâlnit pe colonelul Pilz şi i-ar fi strâns mâna fără ranchiună. El şi neamţul purtau un război între gentlemani, fără ură şi fără pasiune. Numai că, spre deosebire de ei, Malko nu dădea acelaşi sens cuvântului gentleman. Birgitta, nemţoaica rasă în cap, se odihnea acum într-un colţ din deşert, fără să aibă măcar o cruce la căpătâi. Şi asta din cauza lui Kurt Pilz. Se apropie de Krisantem.

— Nu mai am nevoie de dumneata, Elko. Duceţi-vă la hotel…

Turcul nici nu se clinti.

— Şi dacă sunt mai mulţi? întrebă el în şoaptă.

— Este treaba mea, spuse Malko cu fermitate. Duceţi-vă şi pregătiţi-mi o baie bună. Cu mult spumant. O să am nevoie.

Când Malko adopta tonul acesta fals detaşat, Elko Krisantem ştia că nu mai avea rost să discute. Se îndepărtă bombănind în întuneric şi ieşi din grădină.

Malko înainta încetişor spre uşă, iar Lal veni în urma lui. Îi poruncise puştiului să plece, dar acesta se prefăcuse că nu aude. Când ajunse la uşă, era lac de sudoare. Era cu neputinţa ca un om atât de important precum colonelul Pilz să nu fia păzit. Fulgerător îi trecu prin minte că neamţul îi întinsese o cursă şi că totul se va lămuri în clipa în care va cădea sub ploaia de gloanţe trasă de gărzile de corp. Privi cerul şi trase adânc aerul rece în piept.

Fie ce-o fi. Acum doar n-o să dea înapoi. Atinse uşor clanţa, cu pistolul în mână, gata să tragă. În aceeaşi clipă, o împuşcătură venită dinăuntru îl făcu să-şi simtă inima în gât.

Se aşternu din nou tăcerea, tulburată doar de ecourile focului de armă. Malko apăsă pe clanţă şi uşa se deschise.

*

* *

Colonelul Kurt Pilz stătea în fotoliul său cu capul în piept, cu ochii deschişi şi cu o pată mare de sânge pe cămaşa albastră. Mâna dreaptă îi atârna, ţinând încă revolverul. În încăpere mai plutea mirosul prafului de puşcă.

Malko rămase încremenit în pragul uşii. Acum înţelegea de ce neamţul era singur acasă în seara asta… Ochiul lui de sticlă părea că-l sfidează pe Malko. Lal apăru în spatele lui. Se apropie de mort şi îi luă pistolul pe care îl strecură la centură. Apoi

scoase un baton de dinamită din buzunar, se forţă să descleşteze gura neamţului, apoi îl băgă în gură.

Primul imbold al lui Malko fu să smulgă dinamita şi să-l certe pe băiat. Fiindcă tot murise, colonelul Pilz avea dreptul la puţină pace. Apoi se gândi că nimeni nu ar şti că el avusese intenţia să o răzbune pe Birgitta. Prefera să fie acuzat de omor... îi făcu semn lui Lal dintr-o privire că era de acord.

Puştiul scoase o brichetă şi aprinse fitilul scurt. Amândoi ieşiră imediat. În clipa în care se pregăteau să iasă pe uşă, Lal se întoarse şi aruncă pe genunchii colonelului Pilz încă un baton care exploda de la celălalt prin simpatie. După aceea îi făcu mortului cu ochiul. Lipsit total de sensibilitate, această scenă i se părea comică...

*

* *

Apucară să ajungă în capul străzii. O explozie surdă făcu să se înalţe o jerbă de flăcări pe cerul negru din Kabul Colonelul Pilz murise a doua oară.

*

* *

Împuşcătura răsună îndelung în deşert. În fruntea unei caravane, namila de Tafik îşi duse mâna la gât. Un firicel de sânge se prelingea printre degetele butucănoase.

Calul fremătă la mirosul sângelui şi se opri. Extrem de încet, namila alunecă într-o parte, apoi căzu greoi pe sol. Însoţitorii lui săriră de pe cai şi se grăbiră să-i vină în ajutor. Tafik avea deja ochii sticloşi şi nu mai putea să vorbească. Sufocat de propriul sânge, el se stinse în mai puţin de un minut, fără să scoată un sunet.

Bărbaţii şi femeile din trib se adunară în jurul cadavrului, cercetând colinele ca să vadă de unde plecase glonţul. Nu mai înţelegeau nimic. Tribul nu avea duşmani. Tafik fusese un om de temut şi respectat. O femeie agită puşca în aer strigând că Tafik trebuie răzbunat.

*

* *

Culcat între două stânci, Malko aştepta cu sufletul la gură. Dacă membrii tribului Kuchi se hotărau să-l răzbune pe uriaşul Tafik, era terminat. Cu vechea puşcă Lee-Enfield, nu putea rezista decât un sfert de oră cu toate petardele lui Lal. Puştiul nu voise să-l părăsească. Timp de trei zile, el îl călăuzise pe cărările

întortocheate şi stâncoase de deasupra taberei tribului Kuchi.

Elko Krisantem luase avionul împreună cu Chris şi Milton, însă Malko nu voise să părăsească Afganistanul fără să-şi plătească datoriile...

Lal strângea în curea un sul gros de rupii. Acum putea să-şi cumpere dugheana cu explozibili pe care o păzea în Landicotal. Era visul lui. Sărutase mâinile lui Malko când îi dăduse banii. Acum aştepta cu ochii strălucind şi cu baloanele de dinamită pregătite alături de el. Îndrăzneala lui Malko îl fascina.

Deodată, mai mulţi călăreţi ridicară corpul lui Tafik şi îl puseră peste şa. Caravana plecă în sens invers, renunţând să-şi mai răzbune mortul. Lal slobozi un strigăt înăbuşit. Malko crezu că va arunca în aer o petardă... Dar se mulţumi să-şi frece capul de el şi să-i sărute mâna cu o ploaie de vorbe. Printre ele, Malko auzi un cuvânt pe care îl recunoscu: *Tureh* care însemna curaj.

Călăreţii se îndepărtau. În locul unde căzuse uriaşul Tafik, mai rămăsese doar o pată roşie. Culoarea trandafirilor pe care Malko nu putea să-i pună niciodată pe mormântul Brigittei.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....15
Capitolul III.....25
Capitolul IV.....30
Capitolul V.....42
Capitolul VI.....51
Capitolul VII.....61
Capitolul VIII.....72
Capitolul IX.....79
Capitolul X.....82
Capitolul XI.....89
Capitolul XII.....98
Capitolul XIII.....106
Capitolul XIV.....115
Capitolul XV.....120
Capitolul XVI.....125
Capitolul XVII.....134
Capitolul XVIII.....142
Capitolul XIX.....149
Capitolul XX.....162
Cuprins.....166